

รายงานการวิจัย

การพัฒนาแบบฝึกทักษะภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม)

เรณูรัชต์ ประสิทธิเกตุ

372.6044
ร765ก4
2558

โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม)

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

มิถุนายน 2558

372.6044
ร765ก
2558

รายงานการวิจัย

การพัฒนาแบบฝึกทักษะภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม)

เรณูรัชต์ ประสิทธิเกตุ

3 1 ส.ส. 2558

โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม)

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

มิถุนายน 2558

ก399009

งานวิจัยฉบับนี้ได้รับทุนอุดหนุนจากเงินรายได้
โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม)
ประจำปีงบประมาณ 2556

การพัฒนาแบบฝึกทักษะภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม)

โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม)
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
มิถุนายน 2558

เรณูรัชต์ ประสิทธิเกตุ. (2558). การพัฒนาแบบฝึกทักษะภาษาไทย เรื่อง สระ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม)

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างและพัฒนาแบบฝึกทักษะภาษาไทย เรื่อง สระ และเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย เรื่องสระ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม)

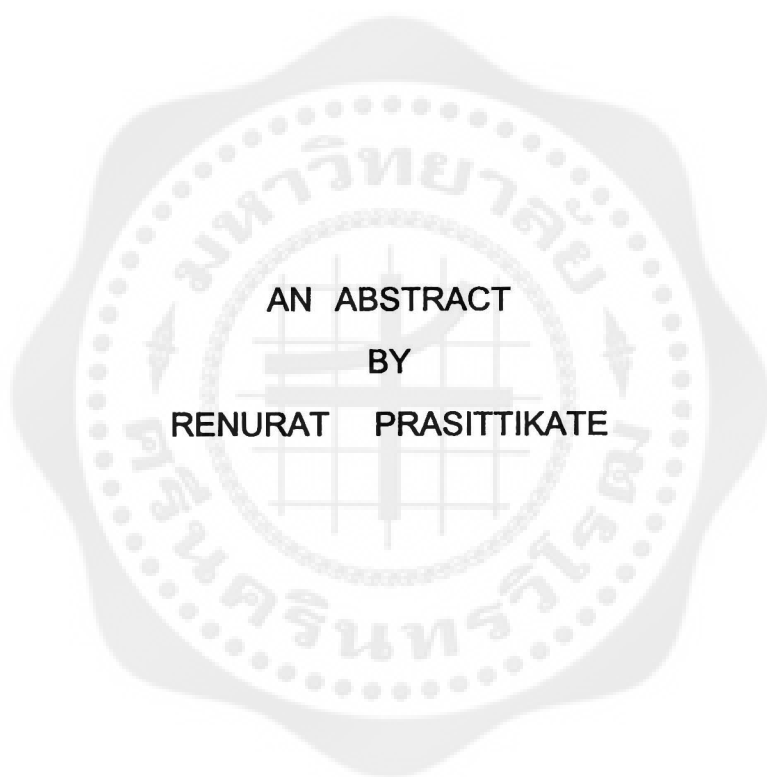
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 / 4 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 52 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยมีห้องเรียนเป็นหน่วยการสุ่ม

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง โดยดำเนินการวิจัยแบบ One-Group Pretest-Posttest Design เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย แบบฝึกทักษะภาษาไทย เรื่อง สระ และ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย ซึ่งมีความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.898 วิเคราะห์ข้อมูลโดย t – test Dependent

ผลการวิจัยพบว่า

1. แบบฝึกทักษะภาษาไทย เรื่อง สระ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพ 78.22/76.99 ซึ่งมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75
2. นักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะภาษาไทย เรื่องสระ มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย เรื่องสระ ภายหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

**DEVELOPMENT OF THAI VOWEL EXERCISE FOR FIRST
GRADE STUDENT OF SRINAKARINWIROT UNIVERSITY :
PRASARNMIT DEMONSTRATION SCHOOL (ELEMENTARY)**

**SRINAKARINWIROT UNIVERSITY :
PRASARNMIT DEMONSTRATION SCHOOL (ELEMENTARY)
JUNE 2015**

Renurat Prasittikate. (2012). Development of Thai Vowel Exercise for First Grade Students of Srinakharinwirot University : Prasarnmit Demonstration School (Elementary)

The purposes of this research were to develop Thai vowel exercise for first grade students and to compare students' achievement. The population for this research were 200 students in the first semester of academic year 2014 of -Srinakarinwirot University : Prasarnmit Demonstration School (Elementary). The samples were 50 students. Through the purposive sampling technique The study design was One-Group Pretest – Posttest Design. The instruments were: 1) Thai vowel Exercise and 2) achievement test with its reliability of 0.898. The data analysis was done by t – test dependent sample.

The results of this research were indicated that :

1. The efficiency of Thai vowel exercise for first grade students of Srinakharinwirot University: Prasarnmit Demonstration School (Elementary) was 78.22/76.99
2. The post-test score of students' achievement was higher than the pre-test score at the .01 of statistical significant.

ประกาศคุณูปการ

รายงานการวิจัยฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาอย่างสูงจากอาจารย์ศุภมาส ด้านพานิช อาจารย์สุกัญญา ร้อยพิลา อาจารย์เพ็ญใจ พรหมทัศน์านนท์ อาจารย์ณฤมล พชรปิยะกุล และ อาจารย์ทิฆัมพร สวัสดิ์โยธิน ที่กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบและให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับเครื่องมือ และให้คำปรึกษาต่างๆอันเป็นประโยชน์ในการทำงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณา จึงขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบคุณ อาจารย์จุลศักดิ์ เย็นสบาย ที่กรุณาให้คำแนะนำและเป็นที่ปรึกษาทางด้านสถิติ

ขอขอบคุณ อาจารย์ ดร.พรทิพย์ ศิริภัทราชัย ที่กรุณาตรวจแก้ไขบทความภาษาอังกฤษ

ขอขอบคุณอาจารย์ของโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง ให้ความช่วยเหลือในการดำเนินการสร้างเครื่องมือและการทดลองเป็นอย่างดี โดยเฉพาะอาจารย์สุวัฒน์ บุญธรรม ที่เป็นผู้ช่วยในการดำเนินการทดลอง

ขอขอบคุณครอบครัวประสิทธิ์เกตุที่เป็นกำลังใจอันสำคัญยิ่ง จนทำให้สามารถทำงานวิจัยครั้งนี้ได้สำเร็จ

ขอขอบใจนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/4 ปีการศึกษา 2557 ทุกคนที่ตั้งใจร่วมกิจกรรมในการทดลองเป็นอย่างดี

คุณความดีและประโยชน์ทั้งหลายอันเกิดขึ้นจากงานวิจัยฉบับนี้ ขอมอบเป็นเครื่องบูชาแต่บิดา มารดา ตลอดจนครูอาจารย์และผู้มีพระคุณทุกท่าน

เรณูรัชต์ ประสิทธิ์เกตุ

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย	2
ความสำคัญของการวิจัย	2
ขอบเขตของการวิจัย	3
ประชากรที่ใช้ในการวิจัย	3
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย	3
ตัวแปรที่ศึกษา	3
นิยามศัพท์เฉพาะ	3
กรอบแนวคิดในการวิจัย	4
สมมติฐานการศึกษาค้นคว้า	5
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึกทักษะ	6
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึกทักษะ	6
ความหมายของแบบฝึกทักษะ	6
ทฤษฎีการเรียนรู้ทางจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึกทักษะ	7
หลักในการสร้างแบบฝึก	8
ลักษณะของแบบฝึกที่ดี	12
ประโยชน์ของแบบฝึก	14
ประสิทธิภาพของแบบฝึก	16
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึกทักษะ	19
งานวิจัยในประเทศ	19
งานวิจัยต่างประเทศ	20
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสระ	21
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสระ	21
ความหมายของสระ	21
รูปสระ	22

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
เสียงสระ	23
การจำแนกสระ	24
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสระ	25
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	25
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	25
ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	25
ประเภทของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	26
กระบวนการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	27
ประโยชน์ของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	29
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	30
งานวิจัยในประเทศ	30
งานวิจัยต่างประเทศ	31
3 วิธีดำเนินการวิจัย	32
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง	32
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	32
แบบฝึกทักษะภาษาไทย เรื่องสระ	32
แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องสระ	34
การเก็บรวบรวมข้อมูล	35
แบบแผนการทดลอง	35
การดำเนินการวิจัย	36
การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล	36
การวิเคราะห์ข้อมูล	36
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	37

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	38
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	38
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	38
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	41
ความมุ่งหมายของการวิจัย	41
สมมติฐานของการวิจัย	41
ขอบเขตของการวิจัย	41
ประชากรที่ใช้ในการวิจัย	41
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย	41
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	41
การดำเนินการวิจัย	42
การวิเคราะห์ข้อมูล	42
สรุปผลการวิจัย	42
อภิปรายผล	43
ข้อเสนอแนะ	45
บรรณานุกรม	46
ภาคผนวก	
ภาคผนวก ก	53
ภาคผนวก ข	109
ประวัติย่อผู้วิจัย	110

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงแบบแผนการทดลองแบบ One-Group Pretest-Posttest Design	36
2 ผลการหาประสิทธิภาพแบบฝึกทักษะภาษาไทย เรื่อง สระ	39
3 ผลการวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย เรื่อง สระ ของนักเรียนก่อนและหลังสอน โดยใช้แบบฝึกทักษะภาษาไทย เรื่องสระ	40

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ภาษาไทยมีความสำคัญต่อคนไทยทุกคน ดังจะเห็นได้จากพระราชดำรัสพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชฯ ตอนหนึ่งว่า “ภาษาเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งของชาติ...ประเทศไทยนั้นมีภาษาของเราเอง ซึ่งต้องหวงแหน... เราโชคดีที่มีภาษาของตนเองแต่โบราณกาล จึงสมควรอย่างยิ่งที่จะต้องรักษาไว้” (พระราชดำรัส ที่ชุมนุมภาษาไทยคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พุทธศักราช 2505)

ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ของชาติเป็นสมบัติทางวัฒนธรรมอันก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพ และเสริมสร้างบุคลิกภาพของคนในชาติให้มีความเป็นไทย เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารเพื่อสร้างความเข้าใจและความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ทำให้สามารถประกอบกิจธุระ การงาน และดำรงชีวิตร่วมกันในสังคมประชาธิปไตยได้อย่างสันติสุข และเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ ประสบการณ์จากแหล่งข้อมูลสารสนเทศต่างๆ เพื่อพัฒนาความรู้ กระบวนการคิดวิเคราะห์ วิจัย และสร้างสรรค์ ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคม และความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี ตลอดจนนำไปใช้ในการพัฒนาอาชีพให้มีความมั่นคงทางเศรษฐกิจ นอกจากนี้ยังเป็นสื่อแสดงภูมิปัญญาของบรรพบุรุษด้านวัฒนธรรม ประเพณี สุนทรียภาพ เป็นสมบัติล้ำค่าควรแก่การเรียนรู้ อนุรักษ์ และสืบสานให้คงอยู่คู่ชาติไทยตลอดไป (วรรณิ โสมประยูร. 2553: 229) ดังนั้นการเรียนรู้และฝึกทักษะการใช้ภาษาไทย จึงเป็นสิ่งที่สำคัญอย่างยิ่งสำหรับคนไทยทุกคน

การเรียนรู้ด้วยการกระทำในวิชาภาษานั้นเป็นสิ่งจำเป็นมากเพราะภาษาไทยเป็นวิชาทักษะเฉพาะอย่างยิ่งถ้าครูสามารถเลือกใช้วิธีสอนหรือกิจกรรมโดยเน้นการกระทำหลายๆแบบ และมีอุปกรณ์การสอนอย่างครบถ้วน นักเรียนก็จะเกิดการเรียนรู้ได้มากกว่า (วรรณิ โสมประยูร. 2553: 81) นอกจากนี้การสอนภาษาไทยควรเน้นให้นักเรียนเป็นผู้แสดงเองหรือให้มีส่วนร่วมในบทเรียนมากๆ ทั้งนี้เนื่องจากการสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษาเน้นการฝึกทักษะ ซึ่งทักษะที่จะเกิดขึ้นกับผู้เรียนได้ต้องอาศัยการฝึกฝนและใช้สื่อการเรียนประกอบ ดังนั้น การสอนภาษาไทยจึงควรให้นักเรียนแสดงการฟัง การพูด การอ่าน การเขียนด้วยตนเอง โดยครูเป็นเพียงผู้สร้างสถานการณ์และกำกับแสดงของนักเรียนให้อยู่ในขอบเขตที่กำหนดไว้ (วรรณิ โสมประยูร. 2553: 203)

แบบฝึกทักษะเป็นสื่อการเรียนอย่างหนึ่ง ที่ช่วยให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้จากการกระทำซ้ำๆ ทำให้เข้าใจและจดจำคำศัพท์และความรู้ด้านหลักภาษาได้ดียิ่งขึ้น นอกจากนี้ยังช่วยให้ผู้เรียนและผู้สอนทราบข้อบกพร่องและความก้าวหน้าในการเรียน การพัฒนาทักษะทางภาษาจากการฝึกฝนจนมีประสิทธิภาพทำให้สามารถนำความรู้ไปใช้ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม คำทุกคำต้องมีเสียงสระ แม้แต่คำที่มี

หลายพยางค์ ทุกพยางค์ก็ต้องมีเสียงสระด้วย คำบางคำแม้ไม่มีรูปสระปรากฏอยู่ เช่น มด รด ยศ พจน ฯลฯ แต่คำต่างๆเหล่านี้ก็เป็นคำที่มีเสียงสระ (อัจฉรา ชิวพันธ์.2553: 39) เมื่อเริ่มเรียนอ่านเขียนภาษาไทยในระยะแรก เด็กจะเริ่มเรียนรู้พยัญชนะและสระทั้งรูปและเสียง ซึ่งถ้าได้รับการฝึกฝนจะทำให้เกิดทักษะสามารถใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ต่อไป ซึ่งสอดคล้องกับ สุรางค์ จันทร์ธอม (2514: 30) ที่กล่าวถึงแบบฝึกว่า ช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกซ้ำและทบทวนในสิ่งที่ฝึกอยู่เสมอ นั้น จะทำให้นักเรียนจดจำในเรื่องที่เรียนได้ และสนใจหรือมีทัศนคติที่ดีต่อสิ่งที่เรียน

จากประสบการณ์ของผู้วิจัยที่สอนภาษาไทยในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เห็นว่านอกจากการให้นักเรียนทำกิจกรรมการเรียนรู้ทางภาษาแล้ว สิ่งที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งคือการทำแบบฝึก ทั้งนี้เพราะแบบฝึกภาษาไทยเป็นการเรียนที่จะช่วยต่อยอด ข้ำ ทวน ความรู้ทางหลักภาษาที่ได้เรียนไป และยังช่วยฝึกฝนทักษะการอ่าน การเขียน และการคิด ส่งเสริมให้นักเรียนนำความรู้ทางหลักภาษาที่เรียนไปใช้ได้ อย่างเหมาะสม แบบฝึกทักษะภาษาไทยที่ดีจะช่วยเสริมสร้างทักษะทางภาษาของนักเรียนให้มีประสิทธิภาพ ด้วยเหตุผลดังกล่าวผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาเรื่องการพัฒนาแบบฝึกทักษะภาษาไทย เรื่อง สระของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) เพื่อนำผลที่ได้จากการศึกษาไปใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาทักษะภาษาไทยของนักเรียนต่อไป

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อพัฒนาแบบฝึกทักษะภาษาไทย เรื่องสระ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75
2. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องสระของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังการใช้แบบฝึกทักษะภาษาไทย เรื่องสระ

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลจากการวิจัยในครั้งนี้จะทำให้ได้แบบฝึกทักษะภาษาไทย เรื่องสระที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งเป็นประโยชน์สำหรับครู อาจารย์ ที่จะนำไปใช้เป็นแบบฝึกในการเรียนการสอนภาษาไทย เพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาให้กับนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ต่อไป

ขอบเขตการวิจัย

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) จำนวน 4 ห้องเรียน มีนักเรียนทั้งสิ้น 216 คน ซึ่งมีการจัดห้องเรียนแบบคละความสามารถ

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/4 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 52 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มเลือกแบบเจาะจง (Proposive Sampling)

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่ แบบฝึกทักษะภาษาไทย เรื่อง สระ
2. ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องสระ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. แบบฝึกทักษะ หมายถึง สื่อการเรียนการสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้โดยการฝึกปฏิบัติ ทบทวนเพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาความรู้ต่างๆที่เรียน เพิ่มทักษะจนชำนาญ และสามารถนำไปใช้ในชีวิตรจริงได้

2. แบบฝึกทักษะภาษาไทย เรื่องสระ หมายถึง สื่อการเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เพื่อให้ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ได้ฝึกปฏิบัติ ทบทวน เพื่อให้เกิดความรู้ ความเข้าใจ เรื่องสระ และมีทักษะทางภาษาไทย แบบฝึกทักษะแต่ละชุดประกอบด้วย

- จุดประสงค์การเรียนรู้
- แบบฝึกหัดที่นักเรียนต้องฝึกปฏิบัติเพื่อให้บรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยแบ่งเนื้อหา

ออกเป็น 4 ชุด ตามลำดับ ดังนี้

ชุดที่ 1 สระอา สระอุ สระอี สระไอ สระโอ สระออ

ชุดที่ 2 สระอู สระอำ สระอะ สระอิ สระเอ

ชุดที่ 3 สระอัว สระออ สระเออ สระเอา สระเอือ

ชุดที่ 4 สระแอะ สระแอ สระเอะ สระเออะ สระเอือ

3. การพัฒนาแบบฝึกทักษะภาษาไทย หมายถึง การนำแบบฝึกทักษะภาษาไทย เรื่อง สระ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปทดลองใช้และปรับปรุงแก้ไข เพื่อให้ได้ประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75

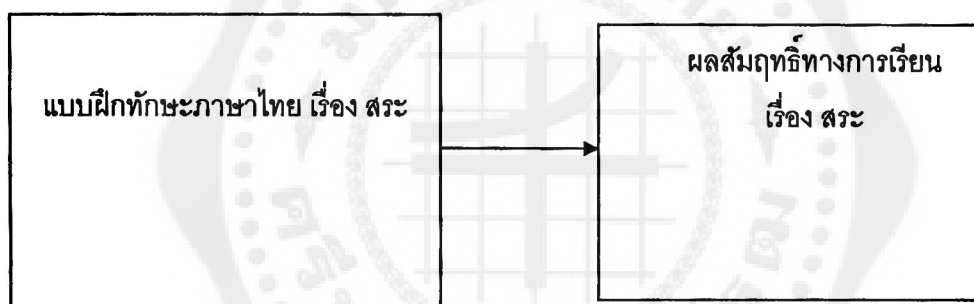
75 ตัวแรก หมายถึง ร้อยละของค่าเฉลี่ยที่ได้จากการทดสอบระหว่างเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยแบบฝึกทักษะภาษาไทย เรื่องสระ ไม่ต่ำกว่า 75

75 ตัวหลัง หมายถึง ร้อยละของค่าเฉลี่ยที่ได้จากการทดสอบหลังเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยแบบฝึกทักษะภาษาไทย เรื่องสระ ไม่ต่ำกว่า 75

4. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องสระ หมายถึง ความรู้ ความเข้าใจ และการนำไปใช้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในการเรียนภาษาไทย เรื่องสระ โดยใช้แบบฝึกทักษะภาษาไทย ซึ่งวัดได้จากคะแนนการทดสอบระหว่างเรียน และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องสระ

5. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องสระที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เป็นแบบปรนัย 3 ตัวเลือก เพื่อใช้วัดความรู้ ความจำ และการนำไปใช้ ในเรื่องสระของนักเรียน จำนวน 30 ข้อ

กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมุติฐานในการวิจัย

1. แบบฝึกทักษะภาษาไทย เรื่องสระ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 75/75
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องสระของนักเรียนที่เรียนด้วยแบบฝึกทักษะภาษาไทย เรื่องสระ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึกทักษะ

1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึกทักษะ

1.1.1 ความหมายของแบบฝึกทักษะ

1.1.2 ทฤษฎีการเรียนรู้ทางจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึกทักษะ

1.1.3 หลักในการสร้างแบบฝึก

1.1.4 ลักษณะของแบบฝึกที่ดี

1.1.5 ประโยชน์ของแบบฝึก

1.1.6 ประสิทธิภาพของแบบฝึก

1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึก

1.2.1 งานวิจัยในประเทศ

1.2.2 งานวิจัยต่างประเทศ

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสระ

2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสระ

2.1.1 ความหมายของสระ

2.1.2 รูปสระ

2.1.3 เสียงสระ

2.1.4 การจำแนกสระ

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสระ

3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

3.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

3.1.1 ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

3.1.2 ประเภทของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

3.1.3 กระบวนการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

3.1.4 ประโยชน์ของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

3.2.1 งานวิจัยในประเทศ

3.2.2 งานวิจัยต่างประเทศ

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึกทักษะ

1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึกทักษะ

1.1.1 ความหมายของแบบฝึกทักษะ

ชาญชัย วลิตรังสิมา และ เชิดวิทย์ ฤทธิประศาสน์ (2523: 144) ได้ให้ความหมายของแบบฝึกว่า เป็นการ จัดสภาพการณ์เพื่อให้นักเรียนเปลี่ยนพฤติกรรม จนสามารถปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมาย ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ในการสร้างแบบฝึกต้องคำนึงถึงหลักการสร้างทางจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึก ลักษณะของแบบฝึกที่ดี ประโยชน์ของแบบฝึก หลักการนำไปใช้ ฯลฯ

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2525: 490) ได้ให้ความหมายว่า แบบฝึกหัดหมายถึง แบบตัวอย่างปัญหา หรือคำสั่งที่ตั้งขึ้นเพื่อให้นักเรียนฝึกตอบ

ชัยวงศ์ พรหมวงศ์ (2528: 123) ได้กล่าวถึงความหมายของแบบฝึก สรุปได้ว่าหมายถึง สิ่ง ที่นักเรียนต้องใช้ควบคู่กับการเรียน

ประพนธ์ จำเริญ (2536: 8) ให้ความหมายว่า แบบฝึกหมายถึง สิ่ง ที่ผู้สอนมอบหมายให้ นักเรียนกระทำเพื่อฝึกฝนเนื้อหาต่างๆ ที่ได้เรียนไปแล้ว ให้เกิดความชำนาญ และให้ผู้เรียนสามารถ นำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2537: 147) ให้ความหมายว่าแบบฝึก หรือ แบบฝึกหัด หรือแบบฝึกเสริมทักษะ เป็นสื่อการเรียนประเภทหนึ่งสำหรับให้นักเรียนฝึกปฏิบัติ เพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจและทักษะเพิ่มขึ้น ส่วนใหญ่หนังสือเรียนจะมีแบบฝึกหัดอยู่ท้ายบทเรียน ในบาง วิชาแบบฝึกหัดจะมีลักษณะเป็นแบบฝึกปฏิบัติ

อังศุมาลิน เพิ่มผล (2542: 8) ได้สรุปว่าแบบฝึกหมายถึง งาน กิจกรรม หรือประสบการณ์ที่ครู จัดให้นักเรียนได้ฝึกหัด กระทำเพื่อทบทวนฝึกฝนเนื้อหาความรู้ต่างๆ ที่ได้เรียนไปแล้วจนสามารถปฏิบัติ ได้ด้วยความชำนาญ และให้ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

สุสิทธิ์ แจ่มถนอม (2542: 9) กล่าวว่า แบบฝึกเป็นสื่อประกอบการจัดกิจกรรม การเรียน การสอน ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้จากการปฏิบัติด้วยตนเอง ได้ฝึกทักษะเพิ่มเติมจากเนื้อหาโดยมี ครูเป็นผู้แนะนำ

เตือนใจ ตรีเนตร (2544: 5) กล่าวว่า แบบฝึกเป็นสื่อประกอบการเรียนการสอน ซึ่งช่วยให้ ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้จากการปฏิบัติด้วยตนเอง ได้ฝึกทักษะเพิ่มเติมจากเนื้อหาจนปฏิบัติได้อย่างชำนาญ และให้ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้โดยมีครูเป็นผู้แนะนำ

จากความหมายของแบบฝึกทักษะดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า แบบฝึกทักษะ หมายถึง สื่อการ เรียนการสอนประเภทหนึ่ง ที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้โดยการฝึกปฏิบัติ ทบทวนเพื่อให้เกิดความรู้ ความเข้าใจในเนื้อหาความรู้ต่างๆ ที่เรียน เพิ่มทักษะจนชำนาญ และสามารถนำไปใช้ในชีวิตจริงได้

1.1.2 ทฤษฎีการเรียนรู้ทางจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึกทักษะ

ในการสร้างแบบฝึกทักษะนั้นจำเป็นต้องคำนึงถึงองค์ประกอบของการสร้างด้วยเพื่อจะได้แบบฝึกทักษะที่ดีมีคุณภาพ และสิ่งหนึ่งที่มีความสำคัญในการสร้างแบบฝึกทักษะก็คือ หลักจิตวิทยา เพราะการเรียนการสอนจะได้ผลดี ต้องใช้แบบฝึกทักษะที่เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน

ล่ายอง ทิยะมะ (2536: 17-18) ได้กล่าวถึงแนวทฤษฎี และจิตวิทยาการเรียนรู้ที่เป็นพื้นฐานในการสร้างแบบฝึกทักษะที่มีความสอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ที่สำคัญๆ ดังนี้

ทฤษฎีการเชื่อมโยง ของธอร์นไดค์ (Thorndike) เป็นการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนองของผู้เรียนในแต่ละขั้นอย่างต่อเนื่องโดยอาศัย กฎการเรียนรู้ 3 กฎ คือ

1. กฎแห่งความพร้อม กฎนี้กล่าวถึง สภาพความพร้อมของผู้เรียนทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ ถ้าร่างกายเกิดความพร้อมแล้วได้กระทำการย่อมเกิดความพึงพอใจ แต่ถ้ายังไม่พร้อมที่จะทำแล้วถูกบังคับให้กระทำจะทำให้เกิดความไม่พึงพอใจ
2. กฎแห่งการฝึกหัด กฎนี้กล่าวถึง การสร้างความมั่นคงของการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้าและการตอบสนองที่ถูกต้องโดยการฝึกหัดกระทำซ้ำบ่อยๆ ทำให้เกิดการเรียนรู้ได้นานและคงทนถาวร
3. กฎแห่งผลที่พอใจ กฎนี้กล่าวถึง ผลที่ได้รับเมื่อแสดงพฤติกรรมการเรียนรู้แล้วถ้าได้รับผลที่พึงพอใจย่อมอยากจะทำซ้ำต่อไป แต่ถ้าได้รับผลที่ไม่พึงพอใจ ก็ไม่อยากจะเรียนรู้หรือเกิดความเบื่อหน่าย

ทฤษฎีฝึกสมอง เป็นทฤษฎีถ่ายทอดความรู้สึกที่เก่าแก่ที่สุดก่อนศตวรรษที่ 19 ส่วนใหญ่จะเน้นการเรียน โดยการฝึกสมอง เพราะเชื่อว่าการฝึกสอนให้ผู้เรียนจดจำ ฝึกคิดหาเหตุผลโดยสอนให้เข้าใจและฝึกฝนมากๆ จนเกิดเป็นทักษะและความคงทนในการเรียนรู้ หลังจากนั้นก็สามารถถ่ายทอดไปใช้ได้โดยอัตโนมัติซึ่งจะทำให้ผู้เรียนเฉลียวฉลาดสามารถเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ทฤษฎีการเสริมแรง ของสกินเนอร์ (Skinner) ซึ่งเขาเชื่อว่าการเรียนรู้เป็นกิริยาสะท้อนหลังจากเกิดกระบวนการของสิ่งเร้าและการตอบสนอง ซึ่งอาจเป็นการเสริมแรงแบบมีเงื่อนไข เช่น ได้รับความพอใจจากรางวัลต่างๆ หรือเป็นการเสริมแรงแบบอุปนัย คือได้รับความพอใจที่มีความหวังหรือแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หนังสือเรียนซึ่งบรรจุเนื้อหาที่เข้าใจ เช่น บทเพลง ร้อยกรอง กิจกรรมที่สนุกสนานบันเทิงใจ เป็นต้น การเสริมแรงจึงเป็นทฤษฎีที่ประยุกต์ใช้ในวิชาศิลปะวรรณกรรม และการบันเทิงได้อย่างดี

พรรณี ชูทัย (2522: 145-148) แนะนำหลักจิตวิทยาที่ควรใช้ในการสร้างแบบฝึก ดังนี้

1. การจูงใจ คือการจัดแบบฝึกหัดเรียงตามลำดับจากง่ายไปหายาก จากสั้นไปสู่ยาว ควรสร้างแบบฝึกให้หลายรูปแบบ โดยให้เหมาะสมกับความสนใจของผู้เรียนเพื่อช่วยกระตุ้นให้อยากเรียนมากขึ้น

2. การฝึกหัด คือการให้นักเรียนได้ปฏิบัติกิจกรรมซ้ำๆ เพื่อช่วยเสริมความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้อง

3. ความใกล้ชิด คือการใช้สิ่งเร้าและการตอบสนองเกิดขึ้นในเวลาใกล้เคียงกันจะสร้างความพึงพอใจให้แก่ นักเรียน

4. กฎแห่งผล คือการให้นักเรียนได้ทราบผลของการทำงานของตนเองโดยการเฉลยคำตอบให้ทราบ เพื่อช่วยให้นักเรียนได้ทราบข้อบกพร่อง และนำไปปรับปรุงแก้ไข กระบวนการเหล่านี้จะสร้างความพอใจให้นักเรียน

โรเซนบาวน์ (Rosenbaum, 1969: 112-115) กล่าวว่า ในการจัดทำแบบฝึก ครูต้องคำนึงถึงความแตกต่างของเด็กส่วนใหญ่ แล้วจัดทำแบบฝึกไว้ให้มากพอที่เด็กทั้งเก่งและอ่อนจะเลือกทำได้ตามความสามารถและแบบฝึกนั้นควรจะชัดเจน มีความหมายต่อการนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

จากทฤษฎีการเรียนรู้ทางจิตวิทยาที่เป็นพื้นฐานในการสร้างแบบฝึกทักษะ นั้นทำให้เห็นว่า การสร้างแบบฝึกทักษะนั้น จะต้องคำนึงถึง วย ความแตกต่าง และความพร้อมของผู้เรียน การให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนฝึกหัดจนชำนาญ แรงจูงใจ การเสริมแรง และการรู้ผลของการทำงาน เหล่านี้เป็นส่วนที่จะทำให้แบบฝึกมีคุณภาพ

1.1.3 หลักการในการสร้างแบบฝึก

แบบฝึกเป็นสื่อการสอนที่สำคัญ ที่จะช่วยให้ผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะในการเรียนที่เป็นการฝึกทักษะ มีนักการศึกษาและผู้รู้ได้กล่าวถึงหลักการในการสร้างแบบฝึก ดังนี้

ก่อ สวัสดิพานิชย์ (2514: 20) เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการสร้างแบบฝึกทักษะไว้ว่า ครูผู้สอนต้องคำนึงถึงสิ่งต่างๆ ดังต่อไปนี้

1. ครูต้องเตรียมแบบฝึกให้ตอบว่าจะใช้แบบฝึกแบบใดและแบบฝึกนั้นๆ จะช่วยฝึกทักษะทางภาษาจนเด็กสามารถนำทักษะที่ฝึกนั้นไปใช้ในชีวิตประจำวันได้หรือไม่อย่างไร
2. ใช้แบบฝึกสั้นแต่หลายแบบ เพื่อฝึกทักษะในเรื่องเดียวกับเด็กจะไม่เบื่อ แต่เกิดความสนุกสนานและมีความแม่นยำในเรื่องที่จะฝึก
3. ฝึกสภาพการณ์ที่แตกต่างกัน เช่น จับคู่หัวใจ เก็บผลไม้ ฯลฯ
4. การประเมินผลนั้นต้องประเมินเพื่อดูความก้าวหน้าของเด็ก และเพื่อประเมินค่าแบบฝึกว่าจะช่วยให้เด็กก้าวหน้าเพียงใด ถ้าเด็กไม่มีความก้าวหน้าครูต้องสนใจที่จะค้นหาสาเหตุว่าเป็นเพราะอะไร
5. การประเมินผลนั้นไม่ควรนำเด็กไปเปรียบเทียบกับกลุ่ม แต่ควรให้เด็กได้เปรียบเทียบกับตนเอง

รัชนี้ ศรีไพรวรรณ (2517: 412-413) ได้กล่าวถึงหลักการในการจัดทำแบบฝึกทักษะไว้ ดังนี้

1. ให้สอดคล้องกับจิตวิทยาและพัฒนาการของเด็ก และลำดับขั้นของการเรียน เด็กแรกเรียนยังมีประสบการณ์น้อย แบบฝึกทักษะจำต้องอาศัยรูปภาพสีสวยดึงดูดใจเด็กและเป็นไปตามลำดับความยากง่ายเพื่อให้เด็กมีกำลังใจทำ
2. ให้มีจุดมุ่งหมายว่า มุ่งจะฝึกในด้านใด แล้วจัดเนื้อหาให้ตรงกับความรู้และความมุ่งหมายที่วางไว้ ครูต้องจัดทำไว้ล่วงหน้าเสมอ
3. ต้องคำนึงถึงความแตกต่างของเด็ก ถ้าสามารถแยกตามความสามารถและจัดทำแบบฝึกหัดเพื่อส่งเสริมเด็กแต่ละกลุ่มได้ก็ยิ่งดี
4. ในแบบฝึกต้องมีคำชี้แจงง่ายๆ สั้นๆ เพื่อให้เด็กเข้าใจ ถ้าเด็กยังอ่านไม่ได้ครูต้องชี้แจงด้วยคำพูดที่ใช้ภาษาง่ายๆ ให้เด็กสามารถทำตามคำสั่งได้
5. แบบฝึกหัดต้องมีความถูกต้อง ครูต้องตรวจพิจารณาดูให้ถี่ถ้วนอย่าให้มีข้อผิดพลาดได้
6. การให้เด็กทำแบบฝึกหัดแต่ละครั้งต้องให้เหมาะสมกับเวลาและความสนใจของเด็ก เล็กๆ ย่อมสนใจทำสิ่งใดอยู่ได้ไม่นาน
7. ควรทำแบบฝึกหัดหลายๆ แบบ เพื่อให้เด็กเรียนรู้ได้กว้างขวางและส่งเสริมให้เกิดความคิด
8. กระดาษที่让孩子ทำแบบฝึกหัดต้องเหนียวและทนทานพอสมควร

วนนาถ พ่วงสุวรรณ (2518: 34-37) กล่าวถึงหลักในการสร้างและวางแผนการสร้างแบบฝึก ซึ่งสรุปได้ดังนี้

1. ตั้งวัตถุประสงค์
2. ศึกษาเกี่ยวกับเนื้อหา
3. ขั้นต่างๆ ในการสร้างแบบฝึก
 - 3.1. ศึกษาปัญหาในการเรียนการสอน
 - 3.2. ศึกษาจิตวิทยาวัยรุ่นและจิตวิทยาการเรียนการสอน
 - 3.3. ศึกษาเนื้อหาวิชา
 - 3.4. ศึกษาลักษณะของแบบฝึก
 - 3.5. วางโครงเรื่องและกำหนดรูปแบบของแบบฝึกให้สัมพันธ์กับโครงเรื่อง
 - 3.6. เลือกเนื้อหาต่างๆ เหมาะสมมาบรรจุในแบบฝึกให้ครบตามที่กำหนด

นิภา เล็กบำรุง (2518: 14-15) ได้กล่าวถึงหลักการให้แบบฝึกแก่นักเรียนไว้ว่า ครูมีหลักการในการให้แบบฝึก เพื่อให้เกิดประโยชน์แก่นักเรียน ดังนี้

1. แบบฝึกหัดต้องแจ่มแจ้งและแน่นอน ครูจะต้องอธิบายวิธีทำให้ชัดเจนให้นักเรียนเข้าใจ ได้ถูกต้องและกำหนดขอบเขตให้แน่นอนไม่กว้างขวางเกินไป

2. ใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย เหมาะสมกับวัยและพื้นฐานความรู้ของนักเรียน
3. แบบฝึกควรเป็นเรื่องที่นักเรียนได้เรียนมาแล้ว เพราะความรู้หรือประสบการณ์เดิมย่อมเป็นรากฐานหรือประสบการณ์ใหม่ ช่วยให้การเรียนรู้เป็นไปได้ง่ายและสะดวกขึ้น
4. ชี้แจงให้นักเรียนเข้าใจความสำคัญของแบบฝึก เพื่อให้นักเรียนมองเห็นคุณค่าอันเป็นเครื่องเร้าใจให้นักเรียนทำสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี
5. ครูต้องเร้าความสนใจของนักเรียนให้มีต่อแบบฝึกนั้น
6. ครูต้องเป็นผู้ตั้งปัญหาขึ้น และปัญหานั้นไม่ยากเกินความสนใจของนักเรียน แต่เร้าความอยากรู้อยากเห็น และช่วยให้นักเรียนอยากแก้ปัญหาอื่นๆ
7. การให้นักเรียนรู้เค้าโครงเสียก่อนจะเป็นเครื่องเร้าใจให้นักเรียนทำต่อให้สำเร็จ
8. เนื่องจากนักเรียนแต่ละคนมีความแตกต่างกัน แบบฝึกที่กำหนดให้นักเรียนแก่นักเรียนปานกลางและนักเรียนอ่อนควรยากง่ายต่างกัน ถ้าให้อย่างเดียวกันก็พิจารณาด้านคุณภาพให้แตกต่างกัน หรือให้นักเรียนที่เรียนมีเวลาทำมากกว่า
9. ควรช่วยให้นักเรียนพยายามทำเพื่อผลงานมากกว่ารางวัล หรือเกรงกลัวการลงโทษ การเข้าใจคุณค่าคำถาม ช่วยให้นักเรียนเกิดความสนใจและตั้งใจทำจริง
10. ควรคำนึงถึงวัยของนักเรียน เด็กเล็กควรมุ่งให้เกิดความรู้ ความชำนาญ สำหรับเด็กโตรู้จักใช้ความคิดแล้ว ควรให้งานที่ส่งเสริมให้ใช้ความคิดมากขึ้น
11. การใช้แบบฝึกควรเหมาะสมกับเวลาที่นักเรียนมีอยู่ ไม่ควรให้มากเกินไปจนนักเรียนไม่สามารถทำสำเร็จได้ และไม่ควรถ่ายทอดจนมีเวลามากเกินไป ควรให้นักเรียนใช้เวลาทำแบบฝึกจนเกิดความรู้และทักษะจริง
12. แบบฝึกที่ให้ควรมีความแตกต่างกัน และเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอเพื่อมิให้ซ้ำ จนเกิดความเบื่อหน่าย

เกสร รองเดช (2522: 36-37) ได้ให้แนวทางในการสร้างแบบฝึกไว้ ดังต่อไปนี้

1. สร้างแบบฝึกให้เหมาะสมกับวัยของนักเรียนคือ ไม่ง่ายและไม่ยากจนเกินไป
2. เรียงลำดับแบบฝึกจากง่ายไปหายาก โดยเริ่มจากฝึกการออกเสียงเป็นพยางค์ คำ วลี ประโยค และคำประพันธ์
3. แบบฝึกบางแบบฝึกใช้ภาพประกอบ เพื่อดึงดูดความสนใจของเด็ก ซึ่งจะช่วยให้เด็กประสบผลสำเร็จในการฝึก และจะช่วยช่วยย่นย่อให้ติดตามต่อไปตามหลักของการจูงใจ
4. แบบฝึกที่สร้างขึ้นเป็นแบบฝึกง่ายๆ สั้นๆ ให้ใช้เวลาในการฝึกประมาณ 10 – 20 นาที

หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา (2529: 149-151) ได้เสนอหลักในการสร้างแบบฝึกหัดเรียนด้วยตนเอง ดังนี้

1. บทเรียนมีหลักการ ดังนี้

- 1.1. จุดประสงค์การเรียนรู้แล้วจัดเนื้อหาให้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้
- 1.2. เนื้อหาต้องเหมาะสมกับวัยและความสามารถของเด็ก

2. แบบฝึกหัดมีหลักการ ดังนี้

- 2.1. แบบฝึกหัดนี้ต้องเกี่ยวกับบทเรียนที่เรียนมาแล้ว
- 2.2. มีคำชี้แจงง่ายๆ และสั้นๆ เพื่อให้เด็กเข้าใจ
- 2.3. เรียงให้เป็นไปตามลำดับขั้นตอนของความยากง่าย เพื่อให้เด็กมีกำลังใจทำ

แบบฝึกหัดน่าสนใจและท้าทายให้แสดงความสามารถ

- 2.4. ต้องมีความถูกต้อง ครูต้องควรพิจารณาดูให้ดีด้วยอย่าให้มีข้อผิดพลาดได้
- 2.5. เนื่องจากนักเรียนแต่ละคนมีความแตกต่างกัน แบบฝึกหัดที่กำหนดให้นักเรียนเก่ง ปานกลาง อ่อน ควรยากกว่ากันนั่นคือ ควรมีแบบฝึกหัดให้มากๆ เด็กที่มีความสามารถจะทำได้มาก การสร้างแบบฝึกหัดจึงต้องอาศัยหลักจิตวิทยาเข้าช่วยโดยคำนึงถึงความแตกต่าง ความสนใจของนักเรียน จึงทำให้นักเรียนเกิดความสนใจ และสามารถปฏิบัติได้อย่างมีประสิทธิภาพ

พรรณธิดา อ่อนแสง (2532: 48) ได้สรุปหลักในการจัดทำแบบฝึกว่า ควรมีลักษณะดังต่อไปนี้

1. ตั้งวัตถุประสงค์
2. ศึกษาเกี่ยวกับเนื้อหา
3. ขั้นตอนต่างๆ ในการสร้างแบบฝึก
 - 3.1. ศึกษาปัญหาความบกพร่องของเด็กในการเรียนการสอน
 - 3.2. ศึกษาจิตวิทยาและกระบวนการเรียนรู้
 - 3.3. ศึกษาเนื้อหาวิชา
 - 3.4. ศึกษาลักษณะของแบบฝึก
 - 3.5. กำหนดรูปแบบและการสร้างแบบฝึกให้ตรงกับเนื้อหาที่ต้องการแก้ไข

โรเซนบาวน์ (Rosenbaum, 1969: 112-115) กล่าวว่า ในการจัดทำแบบฝึกนั้นครูต้องคำนึงถึงความแตกต่างของเด็กส่วนใหญ่ แล้วจัดทำแบบฝึกไว้ให้มากพอที่เด็กทั้งเก่ง ปานกลาง อ่อน จะเลือกทำได้ตามความสามารถ และแบบฝึกนั้นควรจะชัดเจน มีความหมายต่อการนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

จากหลักการในการสร้างแบบฝึกที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า ในการสร้างแบบฝึก ควรคำนึงถึงหลักการต่างๆ ได้แก่ กำหนดจุดประสงค์และขอบข่ายของเนื้อหาที่ชัดเจนไม่กว้างจนเกินไป การจัดเนื้อหาให้ตรงกับจุดประสงค์ที่วางไว้ เป็นแบบฝึกแบบสั้นๆแต่มีความหลากหลาย ส่งเสริมการคิด ใช้ภาษาที่เข้าใจง่ายเหมาะสมกับวัยและพื้นฐานความรู้ของนักเรียน มีความท้าทายให้เด็กอยากทำ ไม่ยาก

หรือ่ายจนเกินไป ควรเรียงลำดับจากง่ายไปยาก นอกจากนี้ต้องมีความเหมาะสมของเวลา มีการประเมินความก้าวหน้าของนักเรียนแต่ละคนไม่เปรียบเทียบกับกลุ่ม

1.1.4 ลักษณะของแบบฝึกที่ดี

ลักษณะของแบบฝึกที่ดี มีนักศึกษาหลายท่านได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับลักษณะของแบบฝึกที่ดีไว้ดังนี้

ศศิธร สุทธิแพทย์ (2517: 72) ได้ศึกษาพบว่า แบบฝึกที่นักเรียนสนใจและกระตือรือร้นที่จะทำเป็นแบบฝึกหัดที่มีลักษณะดังนี้

1. ใช้หลักจิตวิทยา
2. สำนวนภาษาง่าย
3. ให้ความหมายต่อชีวิต
4. คิดได้เร็วและสนุก
5. ปลุกความสนใจ
6. เหมาะสมกับวัยและความสามารถ
7. อาจศึกษาด้วยตนเองได้

นิตยา ฤทธิโยธี (2520: 1) กล่าวถึง ลักษณะของแบบฝึกที่ดีไว้ดังนี้

1. เกี่ยวข้องกับบทเรียนที่เรียนมาแล้ว
2. เหมาะสมกับระดับ วัย และความสามารถของเด็ก
3. มีคำชี้แจงสั้นๆ ที่ทำให้เด็กเข้าใจวิธีทำได้ง่าย
4. ใช้เวลาเหมาะสม คือไม่ใช่เวลานานหรือเร็วเกินไป
5. เป็นสิ่งที่น่าสนใจ และท้าทายให้แสดงความสามารถ

ริเวอร์ (River. 1968: 97-105) กล่าวถึงลักษณะของแบบฝึกไว้ดังนี้

1. ต้องมีการฝึกนักเรียนมากพอควรในเรื่องหนึ่งๆ ก่อนที่จะมีการฝึกเรื่องอื่นๆ ต่อไป
- ทั้งนี้ทำขึ้นเพื่อการสอนมิใช่ทำขึ้นเพื่อทดสอบ
2. แต่ละบทควรฝึกโดยใช้แบบประโยคเพียงหนึ่งแบบเท่านั้น
 3. ฝึกโครงสร้างใหม่กับสิ่งที่เรียนรู้แล้ว
 4. ประโยคที่ฝึกควรเป็นประโยคสั้นๆ
 5. ประโยคและคำศัพท์ควรเป็นแบบที่ใช้พูดกันในชีวิตประจำวันที่นักเรียนรู้จักดีแล้ว
 6. เป็นแบบฝึกที่นักเรียนใช้ความคิดด้วย
 7. แบบฝึกควรมีหลายๆ แบบ เพื่อไม่ให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่าย
 8. ควรฝึกให้นักเรียนสามารถใช้สิ่งที่เรียนไปแล้วไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

บานเนต และ คนอื่นๆ (ไตรเทพ ให้โก้. 2533: 31; อ้างอิงจาก Barnett; & et al. 1969:

11) ได้ให้คำแนะนำเกี่ยวกับการสร้างแบบฝึกว่า แบบฝึกที่ดีควรมีข้อแนะนำในการใช้ ควรให้มีตัวเลือกแบบตอบจำกัดและแบบตอบเสรี คำสั่งหรือตัวอย่างที่ยกมาเป็นข้อความหรือเป็นแบบฝึกไม่ควรยาวเกินไปและยากแก่การเข้าใจ ถ้าต้องการให้ศึกษาด้วยตนเองแบบฝึกนั้นควรมีหลายรูปแบบและให้ความหมายแก่ผู้ทำ

ฮาร์เรส (Harress. N.d.: 93-94) กล่าวถึงลักษณะของแบบฝึกไว้ว่า การเขียนแบบฝึกต้องแน่ใจในภาษาที่ใช้ให้เหมาะสมกับนักเรียน และสร้างโดยใช้หลักจิตวิทยา ดังนี้

1. ใช้แบบฝึกหลายชนิดเพื่อเร้าให้นักเรียนเกิดความสนใจ
2. แบบฝึกที่สร้างขึ้นนั้นจะต้องให้นักเรียนสามารถพิจารณาได้ว่าแต่ละแบบฝึก และแต่ละ

ข้อต้องการให้ทำอะไร

3. ให้นักเรียนนำสิ่งที่ได้เรียนรู้จากการเรียนมาตอบในแบบฝึกให้ตรงตามเป้าหมาย
4. ให้นักเรียนตอบสนองต่อสิ่งเร้าด้วยการแสดงความสามารถและเข้าใจในแบบฝึก
5. กำหนดให้ชัดเจนว่าจะให้นักเรียนตอบแบบฝึกแต่ละรูปแบบด้วยวิธีการอย่างไร

วิชัย เพ็ชรเรืองรอง (2531: 77) สรุปไว้ว่า

1. แบบฝึกต้องมีเอกภาพและความสมบูรณ์ในตัวเอง
2. เกิดจากความต้องการของผู้เรียนและสังคม
3. ครอบคลุมหลายลักษณะวิชาโดยบูรณาการให้เข้ากับการอ่าน
4. ใช้แนวคิดใหม่ในการจัดกิจกรรม
5. สนองความสนใจใคร่รู้ และความสามารถของผู้เรียน ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมใน

การเรียนรู้

6. คำนึงถึงพัฒนาการและวุฒิภาวะของผู้เรียน
7. เน้นการแก้ปัญหาครูและนักเรียนได้มีโอกาสวางแผนร่วมกัน
8. แบบฝึกควรเป็นสิ่งที่น่าสนใจ คือ เป็นสิ่งที่มีความแปลกใหม่พอสมควร

กรรณิการ์ พวงเกษม (2540: 8-9) กล่าวว่าแบบฝึกที่จะทำให้นักเรียนเกิดทักษะที่ดีและถูกต้อง ควรมีลักษณะ ดังนี้

1. ควรมีความชัดเจนทั้งคำสั่งและวิธีทำ คำสั่งหรือตัวอย่างไม่ควรยาวเกินไป เพราะจะทำให้เข้าใจยาก ควรปรับให้ง่ายเหมาะสมกับผู้ใช้นี้เพื่อให้นักเรียนสามารถศึกษาด้วยตนเองได้
2. ควรมีความหมายต่อผู้เรียนและตรงจุดมุ่งหมายของการฝึก ลงทุนน้อยใช้ได้นานและทันสมัยอยู่เสมอ

3. ภาษาและภาพที่ใช้มีความเหมาะสมกับวัยและพื้นฐานความรู้ของนักเรียน

4. ควรแยกฝึกเป็นเรื่องไม่ควรยาวเกินไป ควรมีกิจกรรมหลายรูปแบบเพื่อให้นักเรียนเกิดความสนใจ และไม่เบื่อในการทำ และเพื่อฝึกทักษะด้านหนึ่งจนเกิดความชำนาญ

5. ควรมีทั้งกำหนดคำตอบให้และแบบให้ตอบแบบเสรี การเลือกใช้คำข้อความหรือรูปภาพในการฝึกควรเป็นสิ่งที่นักเรียนคุ้นเคยและตรงกับความสนใจ

6. ควรเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ศึกษาด้วยตนเอง ให้รู้จักค้นคว้ารวบรวมสิ่งที่พบเห็นบ่อยๆ จะทำให้เข้าใจเรื่องนั้นได้ดีใช้ได้อย่างถูกต้องมีหลักเกณฑ์ และมองสิ่งที่เขาได้รับการฝึกฝนนั้นมีความหมายต่อผู้ฝึกตลอดไป

7. มีผลตอบสนองความแตกต่างระหว่างบุคคล เนื่องจากผู้เรียนแต่ละคนมีความแตกต่างกันในหลายๆ ด้าน เช่น ความต้องการ ความสนใจ ความพร้อม ระดับสติปัญญา และประสบการณ์ ฉะนั้นการทำแบบฝึกหัดควรจัดทำให้มากพอและควรมีทุกระดับตั้งแต่ง่าย ปานกลาง จนถึงค่อนข้างยาก เพื่อให้นักเรียนทุกคนประสบความสำเร็จในการทำแบบฝึกหัด

8. ควรเร้าความสนใจตั้งแต่กิจกรรมแรกจนถึงกิจกรรมสุดท้าย

9. ควรได้รับการปรับปรุงควบคู่ไปกับหนังสือแบบเรียนอยู่เสมอ และควรใช้ได้ดีทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน

10. ควรเป็นแบบฝึกที่ครูสร้างให้นักเรียนได้ฝึกหัดแล้วสามารถประเมิน และจำแนกความเจริญของงานของเด็กได้ด้วย

จากลักษณะของแบบฝึกที่ดีที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า แบบฝึกที่ดีควรเหมาะสมกับวัยและความสามารถของเด็ก เร้าความสนใจท้าทายมีความหลากหลาย มีทั้งแบบกำหนดคำตอบและแบบให้ตอบอย่างเสรี ใช้ภาษาที่สั้นๆง่ายๆ แยกฝึกเป็นเรื่องๆ ใช้เวลาที่เหมาะสมไม่นานมากเกินไป มีความหมายต่อชีวิต ส่งเสริมให้นำไปใช้ในชีวิตประจำวัน ลงทุนน้อยแต่ใช้ได้นาน และเป็นแบบฝึกที่ครูสร้างและสามารถประเมินความสามารถของนักเรียนได้

1.1.5 ประโยชน์ของแบบฝึก

ประโยชน์ของแบบฝึก แบบฝึกนอกจากจะทำให้ผู้เรียนมีความรู้ ความเข้าใจในความรู้ที่เรียนแล้วยังทำให้เกิดทักษะความชำนาญ ช่วยให้ผู้ที่เกี่ยวข้องและตัวผู้เรียนได้รู้ว่าตนเองมีความสามารถเพียงใด มีผู้รู้ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึก ดังนี้

รัชณี ศรีไพรพรรณ (2517: 15) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกทางภาษาว่า

1. ทำให้เข้าใจบทเรียนดีขึ้น เพราะเป็นเครื่องมือทบทวนความรู้
2. ทำให้ครูทราบความเข้าใจของนักเรียนที่มีต่อบทเรียน
3. ฝึกให้เด็กมีความเชื่อมั่น และสามารถประเมินผลงานของตนเองได้
4. ฝึกให้เด็กทำงานตามลำพังโดยมีความรับผิดชอบในงานที่ได้รับมอบหมาย

เพ็ตตี (Petty. 1963: 469-472) ได้กล่าวไว้ ดังนี้

1. เป็นส่วนเพิ่มหรือเสริมหนังสือเรียนในการเรียนทักษะ เป็นอุปกรณ์การสอนที่ช่วยลดภาระของครูได้มากเพราะ แบบฝึกเป็นสิ่งที่จัดทำขึ้นอย่างเป็นระบบระเบียบ
2. ช่วยเสริมทักษะทางการใช้ภาษา แบบฝึกเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้เด็กฝึกทักษะการใช้ภาษาให้ดีขึ้น แต่จะต้องอาศัยการส่งเสริมและความเอาใจใส่จากครูผู้สอน
3. ช่วยในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล เนื่องจากเด็กมีความสามารถทางภาษาแตกต่างกัน การให้เด็กทำแบบฝึกหัดที่เหมาะสมกับความสามารถของเขาจะช่วยให้เด็กประสบผลสำเร็จในด้านจิตใจมากขึ้น
4. แบบฝึกช่วยเสริมให้ทักษะทางภาษาคงทน โดยกระทำ ดังนี้
 - 4.1. ฝึกทันทีหลังจากที่นักเรียนได้เรียนรู้ในเรื่องนั้นๆ
 - 4.2. ฝึกซ้ำหลายๆ ครั้ง
 - 4.3. เน้นเฉพาะเรื่องที่ต้องการฝึก
5. แบบฝึกหัดที่ใช้จะเป็นเครื่องมือวัดผลการเรียนหลังจากจบบทเรียนในแต่ละครั้ง
6. แบบฝึกที่จัดทำขึ้นเป็นรูปเล่มเด็กสามารถเก็บรักษาไว้ได้ เป็นแนวทางเพื่อทบทวนตนเองได้ต่อไป
7. การให้เด็กทำแบบฝึกหัดช่วยให้ครูมองเห็นจุดเด่นหรือปัญหาต่างๆ ของเด็กได้ชัดเจน ซึ่งจะช่วยให้ครูดำเนินการปรับปรุงแก้ไขปัญหานั้นๆ ได้ทันเวลาที่
8. แบบฝึกที่จัดขึ้นนอกเหนือจากที่อยู่ในหนังสือแบบเรียน จะช่วยให้เด็กได้ฝึกฝนอย่างเต็มที่
9. แบบฝึกที่จัดพิมพ์ไว้เรียบร้อยแล้ว จะช่วยให้ครูประหยัดแรงงานและเวลาในการที่จะเตรียมสร้างแบบฝึกอยู่เสมอ ในด้านผู้เรียนก็ไม่ต้องเสียเวลาลอกแบบฝึกจากตำราเรียน ทำให้มีโอกาสได้ฝึกฝนทักษะต่างๆ มากขึ้น
10. แบบฝึกช่วยประหยัดค่าใช้จ่าย เพราะการจัดพิมพ์ขึ้นเป็นรูปเล่มที่แน่นอนย่อมลงทุนต่ำกว่าที่จะพิมพ์ลงในกระดาษทุกครั้ง และผู้เรียนสามารถบันทึกและมองเห็นความก้าวหน้าของตนเองได้อย่างมีระบบและเป็นระเบียบ

ศศิธร สุทธิแพทย์ (2517: 72) ได้สรุปประโยชน์ของแบบฝึกไว้ว่า แบบฝึกช่วยให้การสอนของครูประสบผลสำเร็จและแบบฝึกที่ต้องครอบคลุมเนื้อหาทั้งหมด จะช่วยทวนเวลาในการสอนด้วย นอกจากนั้น เขาวมาลย์ สุขอุดม (2518: 30) ได้ให้ความเห็นว่า การฝึกทักษะนั้นจะช่วยให้นักเรียนเกิดความสำเร็จตามความต้องการ

กิตติยวดี บุญเชื้อ (2520: 99) ได้สรุปถึงประโยชน์ของแบบฝึกการอ่านไว้ว่า แบบฝึกช่วยส่งเสริมความรู้ความเข้าใจของแต่ละคน การที่นักเรียนได้ทำแบบฝึกจะช่วยให้ครูเข้าใจพัฒนาการจากการเรียนการสอนของนักเรียนได้ชัดเจน

เขาวนิ เกิดเพทวงศ์ (2524: 49) ได้สรุปประโยชน์ของแบบฝึกไว้ว่า เป็นเครื่องมือทำให้เกิดการเรียนรู้ เกิดความสนใจ และช่วยให้ครูทราบผลการเรียนของนักเรียนอย่างใกล้ชิด

ดวงเดือน อ่อนน่วม และคณะ (2536: 36) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกไว้ ดังนี้

1. ช่วยเสริมสร้างและเพิ่มพูนความรู้ความเข้าใจ ความจำ แนวทางและทักษะในการแก้ปัญหาแก่นักเรียน
2. ใช้เป็นเครื่องมือประเมินผลการสอนของครู ทำให้เราทราบข้อบกพร่องในการสอนแต่ละเรื่อง แต่ละตอน และสามารถปรับปรุงแก้ไขได้ตรงจุด
3. ใช้เป็นเครื่องมือประเมินผลทางการเรียนของนักเรียนทำให้ครูทราบข้อบกพร่องจุดอ่อนของนักเรียนแต่ละคนในแต่ละเรื่อง แต่ละตอนและสามารถหาทางช่วยเหลือแก้ไขทันทั่วทั้งที่ และช่วยให้นักเรียนทราบจุดอ่อนข้อบกพร่องของตนเอง เพื่อหาทางปรับปรุงแก้ไขเช่นกัน
4. ช่วยกระตุ้นให้นักเรียนอยากทำแบบฝึกหัด
5. ช่วยให้นักเรียนได้ฝึกฝนทักษะได้อย่างเต็มที่ และตรงจุดที่ต้องการฝึกหัด
6. ช่วยให้นักเรียนเกิดความเชื่อมั่นในตนเอง คิดอย่างมีเหตุผล แสดงความคิดเห็นออกมาอย่างมีระเบียบชัดเจนและรัดกุม
7. เป็นการประหยัดเงินและเวลา

จากประโยชน์แบบฝึกที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า ประโยชน์ที่ได้จากแบบฝึกด้านผู้สอน เป็นอุปกรณ์ที่ช่วยลดภาระของครู ประหยัดเงินและเวลา สามารถใช้เป็นเครื่องมือในการวัดผลการเรียนหลังจบบทเรียนได้ ด้านผู้เรียน ทำให้เข้าใจบทเรียนดีขึ้น เสริมทักษะทางภาษา ผู้เรียนได้ฝึกทักษะตรงจุด และฝึกอย่างเต็มที่ รู้ความสามารถของตนเอง และฝึกความรับผิดชอบที่จะทำงานด้วยตนเอง

1.1.6 ประสิทธิภาพของแบบฝึก

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2532: 494) ได้กล่าวถึง ความจำเป็นที่จะต้องทดสอบประสิทธิภาพของชุดการสอนหรือแบบฝึก มีความจำเป็นหลายประการดังนี้ คือ

1. สำหรับหน่วยงานผลิตแบบฝึก เป็นการประกันคุณภาพของแบบฝึกว่าอยู่ในขั้นสูงเหมาะสมที่จะผลิตออกมาจำนวนมาก หากไม่มีการทดสอบประสิทธิภาพเสียก่อนแล้วผลิตออกมาใช้ประโยชน์ไม่ได้จะต้องทำใหม่เป็นการสิ้นเปลืองเวลาและเงินทอง
2. สำหรับผู้ใช้แบบฝึก แบบฝึกจะทำหน้าที่สอน โดยที่ช่วยสร้างสภาพการเรียนรู้ให้ผู้เรียนเปลี่ยนพฤติกรรมตามที่มุ่งหวัง บางครั้งต้องช่วยครูสอนบางครั้งต้องสอนแทนครู ดังนั้นก่อนนำแบบฝึกไป

ใช้ ครูจึงเชื่อมั่นว่าชุดการสอนนั้นมีประสิทธิภาพในการช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้จริง การทดสอบประสิทธิภาพตามลำดับขั้นช่วยให้เรามีแบบฝึกที่มีคุณค่าทางการสอนจริงตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

3. สำหรับผู้ผลิตแบบฝึกการทดสอบประสิทธิภาพจะทำให้ผู้ผลิตมั่นใจได้ว่าเนื้อหาสาระที่บรรจุลงในชุดแบบฝึกง่ายต่อการเข้าใจอันช่วยให้ผู้ผลิตมีความชำนาญสูงขึ้น

เกณฑ์การหาประสิทธิภาพของแบบฝึก

เกณฑ์การหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทำได้โดยการประเมินผลพฤติกรรมต่อเนื่อง (กระบวนการ) และพฤติกรรมขั้นสุดท้าย (ผลลัพธ์) โดยกำหนดค่าประสิทธิภาพ E_1 เป็นประสิทธิภาพของกระบวนการ และ E_2 เป็นประสิทธิภาพของผลลัพธ์ กำหนดเป็นเกณฑ์ที่ผู้สอนคาดหวังว่าผู้เรียนจะเปลี่ยนพฤติกรรมเป็นที่พึงพอใจ โดยกำหนดเป็นเปอร์เซ็นต์ของผลเฉลี่ยของคะแนนทำงาน และการประกอบกิจกรรมของผู้เรียนทั้งหมด ต่อเปอร์เซ็นต์ของผลการทดสอบหลังเรียนของผู้เรียนทั้งหมดนั้นคือ E_1 / E_2 ใช้เกณฑ์ในเนื้อหาเป็นทักษะไว้ 80/80 ได้เสนอวิธีคำนวณหาค่าประสิทธิภาพดังนี้

E_1 ได้จากการเอาคะแนนงานทุกชิ้นของนักเรียนแต่ละคนมารวมกัน แล้วหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) เทียบส่วนเป็นร้อยละ

E_2 ได้จากการเอาคะแนนผลการสอบหลังการทดลองของผู้เรียนทั้งหมดรวมกัน แล้วหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) เทียบส่วนเป็นร้อยละ

การคำนวณหาค่าประสิทธิภาพของแบบฝึก กระทำได้โดยใช้สูตรต่อไปนี้

$$E_1 = \frac{(\sum X)}{N} \times 100$$

$$E_2 = \frac{(\sum F)}{N} \times 100$$

เมื่อ

E_1 แทน ประสิทธิภาพของกระบวนการที่จัดไว้ในแบบฝึก คิดเป็นร้อยละจากการทำแบบฝึก

E_2 แทน ประสิทธิภาพของผลลัพธ์คิดเป็นร้อยละจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียน

$\sum X$ แทน คะแนนรวมที่ได้จากการทำแบบฝึก

$\sum F$ แทน คะแนนรวมของผู้เรียนจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียน

A แทน คะแนนเต็มของแบบฝึก

B แทน คะแนนเต็มของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียน

N แทน จำนวนผู้เข้าร่วมพัฒนา

การกำหนดเกณฑ์ในการหาประสิทธิภาพ

การกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพของแบบฝึกให้เกณฑ์ ดังนี้

เสาวนีย์ สิกขาบัณฑิต (2528: 295) กล่าวถึงการกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพของชุดแบบฝึกว่า นิยมตั้งไว้ที่ 90/90 สำหรับเนื้อหาที่เป็นความรู้ความจำ และเนื้อหาที่เป็นทักษะหรือเจตคติไม่ต่ำกว่า 80/80

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2532: 495) กล่าวว่า การกำหนดเกณฑ์ E_1/E_2 ให้มีค่าเท่าใดนั้นควรพิจารณาตามความเหมาะสม โดยปกติเนื้อหาที่เป็นความรู้ความจำมักตั้งไว้ 80/80 , 85/85 หรือ 90/90 ส่วนเนื้อหาที่เป็นทักษะอาจตั้งไว้ต่ำกว่านี้ เช่น 75/75 เป็นต้น เมื่อกำหนดเกณฑ์แล้วนำไปทดสอบจริงอาจได้ผลไม่ตรงกับเกณฑ์ แต่ไม่ควรต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้เกินร้อยละ 5 เช่น ถ้ากำหนดไว้ที่ 90/90 ก็ควรไม่ต่ำกว่า 85.5/85.5

สุกิจ ศรีพรหม (2541: 71) กล่าวถึงการยอมรับประสิทธิภาพของชุดการสอนมี 3 ระดับ คือ

1. สูงกว่าเกณฑ์ เมื่อประสิทธิภาพของชุดการสอนสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้เกินร้อยละ 2.5 ขึ้นไป
2. เท่ากับเกณฑ์ เมื่อประสิทธิภาพของชุดการสอนเท่ากับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ หรือสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้แต่ไม่เกินร้อยละ 2.5
3. ต่ำกว่าเกณฑ์ เมื่อประสิทธิภาพของชุดการสอนต่ำกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ แต่ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 2.5 ถือว่ายังมีประสิทธิภาพที่ยอมรับได้

ขั้นตอนการทดสอบประสิทธิภาพเมื่อผลิตชุดการสอนเพื่อเป็นต้นแบบ แล้วต้องนำชุดการสอนหรือแบบฝึกไปทดสอบประสิทธิภาพตามขั้นตอนต่อไปนี้ (ชัยยงค์ พรหมวงศ์, 2532: 496-497)

- 1) ค้นหาประสิทธิภาพ 1:1 (แบบเดี่ยว)

เป็นการทดลองกับผู้เรียน 1 คน โดยใช้เด็กอ่อน ปานกลาง และเด็กเก่งคำนวณหาประสิทธิภาพเสร็จแล้วปรับปรุงให้ดีขึ้น โดยปกติคะแนนที่ได้จากการทดลองแบบเดี่ยวนี้นี้จะได้คะแนนต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐาน

- 2) ค้นหาประสิทธิภาพ 1:10 (แบบกลุ่ม)

เป็นการทดลองกับผู้เรียน 6-10 คน โดยคณะผู้เรียนเก่งกับอ่อน คำนวณหาประสิทธิภาพเสร็จแล้วปรับปรุง ในคราวนี้คะแนนของผู้เรียนจะเพิ่มขึ้น

- 3) ค้นหาประสิทธิภาพ 1:100 (ภาคสนาม)

เป็นการทดลองกับผู้เรียนทั้งชั้น 40-100 คน คำนวณหาประสิทธิภาพแล้วทำการปรับปรุงผลลัพธ์ที่ได้ควรใกล้เคียงกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้

จากเกณฑ์การพิจารณาประสิทธิภาพของแบบฝึกดังกล่าว สำหรับการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้พัฒนาแบบฝึกทักษะภาษาไทย เรื่องสระสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ผู้วิจัยจึงตั้งเกณฑ์ประสิทธิภาพไว้ที่ 75/75

1.2 งานวิจัยเกี่ยวกับแบบฝึก

1.2.1 งานวิจัยในประเทศ

กัญญา บัญญุสุทธิ (2523: บทคัดย่อ) ได้สร้างแบบฝึกทักษะวิชาภาษาไทยเรื่องการผันวรรณยุกต์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายประถม ผลการวิจัยปรากฏว่า แบบฝึกทักษะเรื่องการผันวรรณยุกต์มีประสิทธิภาพ 94.19/79.84 ซึ่งไม่ตรงตามมาตรฐานที่กำหนด แต่คะแนนเฉลี่ยของการทำแบบทดสอบก่อนการทำและหลังการทำแบบฝึกหัดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 แสดงว่าแบบฝึกนี้ช่วยให้นักเรียนมีความรู้เพิ่มขึ้น

นิทัศน์ เสมอพิทักษ์ (2524: 66) ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาประสิทธิภาพของชุดการฝึกสมรรถภาพการอ่านเร็วภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยศึกษาจากนักเรียนจำนวน 100 คน ของโรงเรียนท่าแร้ววิทยา อำเภอเมือง จังหวัดสกลนคร และโรงเรียนกุสุมาลย์พิศาลย์ อำเภอกุสุมาลย์ จังหวัดสกลนคร ด้วยการสร้างแบบฝึกสมรรถภาพการอ่านเร็วให้กับนักเรียนกลุ่มทดลอง จำนวน 50 คน ส่วนกลุ่มควบคุมใช้วิธีการสอนตามปกติ สรุปผลการวิจัยพบว่า กลุ่มทดลองมีสมรรถภาพการอ่านเร็วดีกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สุภาพ ดวงเพชร (2533: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำกับการใช้แบบฝึกหัดตามคู่มือครู กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2533 ของโรงเรียนวัดนอญนพคุณ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร จำนวน 107 คน ได้มาจากการสุ่มแบบง่าย (Simple Random Sampling) แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 53 คน และกลุ่มควบคุม 54 คน ผลวิจัยพบว่า ความสามารถในการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยการใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำกับนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยการใช้แบบฝึกหัดตามคู่มือครูแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 พัฒนาการของความสามารถในการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยการใช้แบบฝึกหัดตามคู่มือครูก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ความคงทนในการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนที่ได้รับการสอน โดยการใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำกับนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยการใช้แบบฝึกหัดตามคู่มือครูแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

กมลวรรณ ขำทวี (2535: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและเจตคติต่อการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยการใช้แบบฝึกพัฒนา

สมรรถภาพการอ่านกับการสอนอ่านตามคู่มือครู กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเขาย้อยพิทยาคม อำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2535 จำนวน 35 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 35 คน กลุ่มควบคุม 35 คน ใช้เวลาในการทดลอง 16 คาบ คาบละ 50 นาที และใช้เนื้อหาเดียวกัน ผลการวิจัยพบว่า ความเข้าใจในการอ่านและเจตคติต่อการอ่านของกลุ่มทดลองก่อนการทดลองและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ความเข้าใจในการอ่าน และเจตคติต่อการอ่านของกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

กาญจนา อุตริเชียร (2538: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความสามารถด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทย และความรับผิดชอบต่องานที่ทำงานในห้องเรียนของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะกับแบบฝึกตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนโดยการใช้แบบฝึกเสริมทักษะกับการใช้แบบฝึกตามคู่มือครูแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงว่า วิธีการให้นักเรียนทำแบบฝึกเสริมทักษะส่งผลต่อความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 สูงกว่าวิธีการให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดตามคู่มือครู

1.2.2 งานวิจัยต่างประเทศ

ลอเรนซ์ และเฮเดน (Lowrence and Hayden, 1960: 62-67) ได้ศึกษาการใช้แบบฝึกเสริมทักษะกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 จำนวน 87 คน พบว่า นักเรียนที่ได้รับการฝึกโดยใช้แบบฝึกทักษะมีคะแนนการทดสอบหลังทำแบบฝึกมากกว่าก่อนทำแบบฝึก และนักเรียนสามารถทำข้อทดสอบหลังจากทำแบบฝึกได้ถูกต้องเฉลี่ยร้อยละ 98.8

เบสท์ (Best, 1969: 3346-A) ได้ศึกษาความสามารถในการอ่านโดยใช้โปรแกรม การฝึกของนักเรียนเกรด 2-6 ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้โปรแกรมการฝึกมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านสูง และเห็นว่า ผลสัมฤทธิ์ขึ้นอยู่กับโปรแกรมการฝึกความเข้าใจและความเอาใจใส่ของครู

แคลนตัน (Clanton, 1977: 7220 -A) ได้ศึกษาถึงผลของวิธีการตัดอักษรตามวิธีการสอนสะกดคำ โดยให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดชนิดที่ลบอักษรออกจากคำ แล้วให้นักเรียนเติมอักษรตัวที่หายไปสัปดาห์ละ 4 แบบฝึกหัด รวม 3 สัปดาห์ กับนักเรียนระดับ 6-7 จำนวน 194 คน ผลปรากฏว่า

1. คะแนนจากการทดสอบสะกดคำของกลุ่มทดลองไม่สูงไปกว่ากลุ่มควบคุม
2. กลุ่มทดลองไม่มีคะแนนสูงกว่ากลุ่มควบคุมในการทดสอบหลังการทำแบบฝึกหัด แต่คะแนนของกลุ่มทดลองหลังการทำแบบฝึกสูงกว่าคะแนนก่อนทำแบบฝึก
3. นักเรียนระดับ 6 ที่จัดระบบการสอนที่ดี ได้คะแนนสูงกว่านักเรียนระดับ 7 ที่เป็นกลุ่มทดลอง

ชเวนดินเจอร์ (Schwendinger, 1977: 51) ได้ศึกษาผลการเขียนสะกดคำของนักเรียนในระดับ 6 จำนวน 503 คน โดยใช้แบบฝึกหัดที่มีรูปภาพของจริง แบบเขียนตามคำบอก และแบบทดสอบการเขียนสะกดคำผลการวิจัย พบว่า นักเรียนที่เรียนโดยการใช้แบบฝึกหัดที่มีรูปภาพของจริง มีผลการเขียนสะกดคำสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยไม่ใช้รูปภาพของจริง ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ชวอร์ทซ์ (Schwartz, 1977: 55) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการสะกดคำของนักเรียนระดับ 2 ถึงระดับ 6 จำนวน 160 คน โดยใช้รูปภาพที่มีความหมาย และแบบทดสอบการเขียนสะกดคำแบบเลือกตอบ และแบบทดสอบการเขียนตามคำบอก ปรากฏว่า กลุ่มนักเรียนที่เรียนโดยใช้รูปภาพที่มีความหมาย มีแนวโน้มของผลการเขียนสะกดคำสูงกว่านักเรียนที่เรียนการเขียนสะกดคำแบบธรรมดา

ลอเรย์ (Lowrey, 1978: 817 - A) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ของการใช้แบบฝึกทักษะกับนักเรียนระดับ 1 ถึงระดับ 3 จำนวน 87 คน พบว่า นักเรียนที่ได้รับการฝึกโดยใช้แบบฝึกทักษะมีคะแนนการทดสอบหลังการทำแบบฝึกมากกว่าคะแนนการทดสอบก่อนทำแบบฝึก

แมคเพค (McPeake, 1979: 1799 - A) ได้ศึกษาผลการเรียนจากแบบฝึกอย่างเป็นระบบตั้งแต่เริ่มศึกษาจนถึงความสามารถในการอ่าน และเพศที่มีต่อความสามารถในการสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนประถมศึกษาที่เมือง Scituate รัฐ Massachusetts จำนวน 129 คน พบว่า ทุกกลุ่มมีผลสัมฤทธิ์ในการสะกดคำสูง ยกเว้น นักเรียนชายที่มีความบกพร่องในการอ่าน และพบว่าแบบฝึกช่วยปรับปรุงความสามารถในการสะกดคำของนักเรียนทุกคน แต่เวลา 12 สัปดาห์ไม่เพียงพอที่จะทำให้เกิดการถ่ายทอดการเรียนรู้ในการสะกดคำไปสู่คำใหม่ที่ยังไม่ได้ศึกษา และคะแนนของนักเรียนหญิงสูงกว่านักเรียนชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ การอ่านยังมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการสะกดคำ

วอล์คเกอร์ และคนอื่นๆ (Walker; et al. 1983: 72) ได้ทำการทดลองโปรแกรมการสอนภาษาเช่นเดียวกันกับ Traeger Park Language Program กับเด็กพื้นเมืองประเทศออสเตรเลียที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ผลการทดลองเป็นที่พอใจเด็กได้เรียนรู้ภาษาได้รวดเร็วและมีความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารทั้งการพูดและการเขียน

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสระ

2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสระ

2.1.1 ความหมายของสระ

สระ คือ อักษรที่ใช้แทน เสียงแท้ ซึ่งเป็นเสียงที่เราเปล่งออกมาจากลำคอโดยตรง เป็นเสียงที่เราออกเสียงมาโดยไม่ต้องใช้ลิ้น หรือริมฝีปากดัดแปลงให้เกิดเสียงต่างๆ ต่างกันกับพยัญชนะที่กล่าวมาในตอนต้น เพราะการจะออกเสียงพยัญชนะต่างๆ นั้นเป็น “เสียงแปร” เนื่องจากพยัญชนะแต่ละตัว

นั่นเมื่อจะออกเสียงมาเราจะต้องใช้ลิ้นกระดกให้กระทบกับอวัยวะบางส่วนในปาก เช่น การออกเสียง ร เรือ ล ลิง แต่ถ้าเราใช้ริมฝีปากบนและล่างสัมผัสเข้าหากันก็เป็นการออกเสียง บ ป ม ผ พ ฯลฯ ดังนั้นคำว่า “อักษร” นอกจากจะหมายถึงอวัยวะแล้ว อักษรยังหมายถึงสระด้วย ทั้งนี้เพราะอักษรก็คือ ตัวหนังสือที่เป็นเครื่องหมาย ที่เขียนแทนถ้อยคำที่เราใช้พูดจาสื่อสารกัน

2.1.2 รูปสระ

รูปสระในภาษาไทยนั้นบางทีก็ใช้รูปเดียวเป็นเสียงสระหนึ่ง บางทีก็ใช้หลายรูปประสมกันเป็นเสียงสระหนึ่ง รูปสระทั้งหมดมี 21 รูป มีชื่อเรียกต่างๆ กัน ดังนี้

- (1) ะ เรียก วิสรรชนีย สำหรับประหลังพยัญชนะเป็นสระอะ และเมื่อประสมกับสระรูปอื่นจะเป็นสระ เอะ แอะ โอะ เอาะ เออะ เอียะ เอือะ อัวะ
- (2) ั เรียก ไม้ผัด หรือ หันอากาศ สำหรับเขียนข้างบนพยัญชนะต้นเป็นสระ อะ เมื่อมีตัวสะกดและเมื่อมีตัวประสมกับสระรูปอื่นจะเป็นสระ อัวะ อัว
- (3) ึ เรียก ไม้ไต่คู้ สำหรับเขียนข้างบนพยัญชนะตัวแทนวิสรรชนียในสระบางตัวที่มีตัวสะกด เช่น เอ็น แอน ออน ฯลฯ และใช้ประสมกับตัว ก เป็นสระเอาะ มีไม้โท คือ ก็ (อ่าน เก้าะ)
- (4) ำ เรียก ลากข้าง สำหรับเขียนข้างหลังพยัญชนะต้นเป็นสระ อา และเมื่อประสมกับสระรูปอื่นจะเป็นสระ เอาะ อำ เอา
- (5) ิ เรียก ฟินท์ อี สำหรับเขียนข้างบนพยัญชนะต้นเป็นสระ อี และเมื่อประสมกับสระรูปอื่นจะเป็นสระ อี อี อี เอียะ เอีย เอือะ เอือ และใช้แทนตัว อ ของสระ เอา เมื่อมีตัวสะกดก็ได้ เช่น เกอน เป็น เกิน ฯลฯ
- (6) ื เรียก ฝนทอง สำหรับเขียนข้างบนฟินท์ อี เป็นสระ อี และเมื่อประสมกับสระรูปอื่นจะเป็นสระ เอียะ เอีย
- (7) ๑ เรียกว่า นฤกhit หรือหยาดน้ำค้าง หากเขียนข้างบนลากข้างจะเป็นสระ อำ หากเขียนข้างบนฟินท์ อี จะเป็นอี
- (8) ุ เรียก ฟินหนู สำหรับเขียนบนฟินท์ อี ให้เป็นสระ อือ และเมื่อประสมกับสระรูปอื่นจะเป็นสระ เอือะ เอือ
- (9) ู เรียก ดินเหยียด สำหรับเขียนข้างล่างพยัญชนะต้นจะเป็นสระ อุ
- (10) ๓ เรียก ดินคู้ สำหรับเขียนข้างล่างพยัญชนะต้นจะเป็นสระ อู
- (11) เ เรียก ไม้หน้า สำหรับเขียนข้างหน้าพยัญชนะต้น รูปเดียวเป็นสระ เอ สองรูปจะเป็นสระ แอ และเมื่อประสมกับสระรูปอื่นจะเป็นสระ เอะ แอะ เอาะ เออะ เออ เอียะ เอีย เอือะเอือ เอา

- (12) ไ เรียก ไม่้วน สำหรับเขียนข้างหน้าพยัญชนะต้นจะเป็นสระ ไอ
 (13) ไ เรียก ไม่ล่าย สำหรับเขียนข้างหน้าพยัญชนะต้นจะเป็นสระ ไอ
 (14) ไ เรียก ไม่โ สำหรับเขียนข้างหน้าพยัญชนะต้นจะเป็นสระ ไอ และเมื่อประสม

วิสรรชนีย์เข้าจะเป็นสระ โอะ

- (15) อ เรียก ตัวอ สำหรับเขียนข้างหลังพยัญชนะต้นเป็นสระ ออ และเมื่อประสมกับสระ
 รูปอื่นจะเป็นสระ อือ (เมื่อไม่มีตัวสะกด) เออะ เออ เอียะ เอือ
 (16) ย เรียก ตัวยอ สำหรับประสมกับสระรูปอื่นเป็นสระ เอียะ เอือ
 (17) ว เรียก ตัววอ สำหรับประสมกับสระรูปอื่นเป็นสระ อัวะ อัว
 (18) ฤ เรียก ตัวรื สำหรับเขียนเป็นสระ ฤ
 (19) ฤา เรียก ตัวรือ สำหรับเขียนเป็นสระ ฤา
 (20) ฦ เรียก ตัวลือ สำหรับเขียนเป็นสระ ฦ
 (21) ภา เรียก ตัวลือ สำหรับเขียนเป็นสระ ภา

2.1.3 เสียงสระ

สระในภาษาไทยมีเสียงต่างกันเป็น 32 เสียง เป็นสระเสียงสั้น และสระเสียงยาว ซึ่งสระทั้ง
 32 เสียงนี้ประกอบขึ้นมาจากรูปสระทั้ง 21 รูป ดังที่กล่าวมาแล้วในข้างต้น เสียงสระต่างๆ มีดังนี้

สระเสียงสั้น	สระเสียงยาว
อะ	อา
อิ	ือ
อี	ือ
อุ	ู
เอะ	เอ
แอะ	แอ
โอะ	โ
เออะ	ออ
เออะ	เออ
เอียะ	เอือ
เอือะ	เอือ
อัวะ	อัว
ฤ	ฤา
ฦ	ภา

อำ
ไอ
ไอ
เอา

2.1.4 การจำแนกสระ

เสียงสระนอกจากจะจัดแบ่งตามลักษณะของ “เสียงสั้น” และ “เสียงยาว” แล้วยังมีการจำแนกประเภทของเสียงสระตามการเปล่งเสียงออกมา โดยแบ่งเป็น “สระแท้” และ “สระประสม”

สระแท้ คือสระที่เกิดจากเสียงที่เปล่งออกมาเป็นเสียงเดียวไม่มีสระอื่นประสมอยู่ มีทั้งหมด 18 ตัว ซึ่งจัดแบ่งไว้เป็นสองประเภท ดังนี้

1. สระแท้ฐานเดียว คือสระแท้ที่เปล่งออกมาโดยใช้ลิ้นหรือริมฝีปากกระทบฐานคอ เพดาน ปุ่มเหงือกหรือฟัน ฐานใดฐานหนึ่ง มี 8 ตัว คือ

อะ	อา	เกิดจากฐานคอ	อี	เอือ	เกิดจากฐานปุ่มเหงือก
อิ	อี้	เกิดจากฐานเพดาน	อุ	อุ	เกิดจากฐานริมฝีปาก

2. สระแท้สองฐาน คือสระที่ต้องเปล่งเสียงออกมาโดยใช้อวัยวะในปากทำ 2 ฐานพร้อมกัน คือ ให้ลมกระทบ 2 ฐาน มี 10 ตัว คือ

เอะ	เอ	, แอะ	แอ	สองคู่นี้	เกิดจากฐานคอกับเพดาน
เออะ	เออ			คู่นี้	เกิดจากฐานคอกับปุ่มเหงือกหรือฟัน
โอะ	โอ	, เอะ	ออ	สองคู่นี้	เกิดจากฐานคอกับริมฝีปาก

หลังจากศึกษาวิธีการเปล่งเสียงแล้ว ครูผู้สอนควรได้ลองฝึกฝนจากหลักการที่กำหนดไว้ให้เข้าใจอย่างแจ่มแจ้ง ก่อนจะไปสอนให้นักเรียนฝึกฝนต่อไป

สระประสม คือสระที่เกิดจากเสียง “สระแท้” ประสมกัน 2 สระ มีทั้งหมด 6 ตัว ดังนี้

เอียะ	คือมีเสียง	อิ	กับ	อะ	ประสมกัน
เอีย	คือมีเสียง	อี	กับ	อา	ประสมกัน
เอือะ	คือมีเสียง	อี	กับ	เอะ	ประสมกัน
เอือ	คือมีเสียง	อี	กับ	อา	ประสมกัน
อัวะ	คือมีเสียง	อุ	กับ	อะ	ประสมกัน
อัว	คือมีเสียง	อุ	กับ	อา	ประสมกัน

สำหรับสระประสมทั้ง 6 ตัวนั้น ครูควรให้นักเรียนฝึกออกเสียงหลายๆ ครั้ง เริ่มจากช้าและเพิ่มความเร็วขึ้นเรื่อยๆ

นอกเหนือจาก “สระแท้” และ “สระประสม” แล้ว ยังมีสระอีกประเภทหนึ่งที่เพื่อนครูควรศึกษา และทำความเข้าใจที่กระจ่างด้วยนั่นคือ “สระเกิน”

สระเกิน คือ สระที่ออกเสียงซ้ำกับสระแท้ดังที่กล่าวมาแล้วในข้างต้น แตกต่างกันก็คือสระเกินจะมีเสียงพยัญชนะประสมหรือสะกดอยู่ด้วย สระเกินมีทั้งหมด 8 ตัว คือ ฤ (รี=ตัว ร-อี) ฦ (เรือ=ร-อี) ฦ (ลี= ล-อี) ฦ (ลือ= ล-อี) ทั้ง 4 ตัวนี้มีเสียงซ้ำกับเสียง รี รือ ลี ลือ เป็นสระมาจากภาษาสันสกฤต อีก 4 ตัวคือ อำ ไอ โอ เอา

สระ อำ มีเสียงซ้ำกับสระ อะ มีตัว ม สะกด คือ อัม

สระ ไอ มีเสียงซ้ำกับสระ อะ มีตัว ย สะกด คือ อัย

สระ เอา มีเสียงซ้ำกับสระ อะ มีตัว ว สะกด ที่ถูกต้องควรเป็น “อัว” แต่รูปนี้เราใช้เป็นสระ อัว (ซึ่งควรจะเป็น “อุ”) เสียแล้ว เพราะฉะนั้นสระ อะ มีตัว ว สะกดจึงไม่มีวิธีเขียนในภาษาไทย จึงต้องเขียนเป็นสระ เอา แทน (อัจฉรา ชิวพันธ์. 2553)

2.2 งานวิจัยเกี่ยวกับสระ

เอกราษฎร์ แร่งสูงเนิน (2557: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาแบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่น ผลการวิจัยพบว่า แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่นมีค่าประสิทธิภาพ 90.75/90.00 แสดงว่าแบบฝึกชุดนี้มีประสิทธิภาพทำให้ผู้เรียนมีทักษะและความสามารถในการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหาดังกล่าวได้ถูกต้องชัดเจนมากขึ้น อีกทั้งผู้เรียนกลุ่มตัวอย่างมีทักษะและความสามารถในการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหาลงการใช้แบบฝึกสูงกว่าก่อนการใช้แบบฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

3.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

3.1.1 ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นผลที่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้ อันได้แก่ ความรู้ ความเข้าใจ ความสามารถ และทักษะต่างๆ ได้มีผู้รู้ได้กล่าวถึงความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังนี้

พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2530: 29) ได้อธิบายถึงลักษณะของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่า เป็นคุณลักษณะที่รวมถึงความรู้ ความสามารถของบุคคล อันเป็นผลมาจากการเรียนการสอน หรือผลของมวลประสบการณ์ทั้งปวงที่ได้รับจากการสอน ทำให้บุคคลเกิดการเปลี่ยนแปลงในด้านต่างๆ ของสมรรถภาพทางสมอง

ไพศาล หวังพานิช (2523: 209) ได้กล่าวว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คุณลักษณะและความสามารถของบุคคล อันเกิดจากการเรียนการสอน เป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและประสบการณ์การเรียนรู้ที่เกิดจากการฝึกอบรม หรือจากการสอน การวัดผลสัมฤทธิ์ จึงเป็นการตรวจสอบระดับความสามารถ หรือความสัมฤทธิ์ผล ของบุคคลว่า เรียนรู้แล้วเท่าไร มีความสามารถชนิดใดซึ่งสามารถวัดได้ 2 แบบ ตามจุดมุ่งหมาย และลักษณะวิชาที่สอน คือ

1. การวัดด้วยการปฏิบัติ เป็นการตรวจสอบระดับความสามารถในการปฏิบัติ หรือทักษะของผู้เรียน โดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้แสดงความสามารถดังกล่าว ในรูปการกระทำจริงให้ออกมาเป็นผลงาน เช่น วิชาศิลปศึกษา พลศึกษา การช่าง เป็นต้น การวัดแบบนี้จึงต้องวัดโดยใช้ข้อสอบปฏิบัติ
2. การวัดด้านเนื้อหา เป็นการตรวจสอบความสามารถเกี่ยวกับเนื้อหาวิชาอันเป็นประสบการณ์การเรียนรู้ของผู้เรียน รวมถึงพฤติกรรมความสามารถในด้านต่างๆ สามารถวัดได้โดยใช้ข้อสอบวัดผล

ประกิจ รัตนสุวรรณ (2525: 200) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คุณลักษณะและความสามารถของบุคคลที่เกิดจากการเรียนการสอน เป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและประสบการณ์การเรียนรู้จากการฝึกฝนอบรมหรือการสอน

อัจฉรา สุขารมณ์ และ อรพินท์ ชูชม (2530: 10) ได้กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึงความสำเร็จที่ได้จากการทำงานที่ต้องอาศัยความพยายามจำนวนหนึ่ง ซึ่งอาจเป็นผลมาจากการกระทำที่อาศัยความสามารถทางร่างกายหรือสมอง ดังนั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจึงเป็นขนาดของความสำเร็จที่ได้จากการเรียนที่อาศัยการทดสอบ เช่น จากการสังเกตหรือการตรวจการบ้าน หรืออาจอยู่ในรูปของเกรดที่ได้มาจากโรงเรียน ซึ่งต้องอาศัยกรรมวิธีที่ซับซ้อน และช่วงเวลาในการประเมินอันยาวนาน หรืออีกวิธีหนึ่งอาจวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้วยแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั่วไป

ภพ เลหาไฟบูลย์ (2537: 295) ได้ให้ความหมายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ พฤติกรรมที่แสดงออกถึงความสามารถในการกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดจากที่ไม่เคยกระทำได้ หรือกระทำได้น้อยก่อนที่จะมีการเรียนรู้ ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่สามารถวัดได้

จากความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ได้กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คุณลักษณะหรือพฤติกรรมที่แสดงให้เห็นความรู้ ความสามารถ อันเป็นผลของการเรียนรู้จากการสอน การฝึกฝน ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและประสบการณ์การเรียนรู้

3.1.2 ประเภทของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ เป็นแบบทดสอบที่มุ่งตรวจสอบความรู้ ทักษะ และสมรรถภาพสมองด้านต่างๆของผู้เรียนว่า หลังการเรียนรู้เรื่องนั้นๆแล้วผู้เรียนมีความรู้ความสามารถในวิชาที่เรียนมากน้อยเพียงใด มีพฤติกรรมเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมความความมุ่งหมายของหลักสูตรในวิชานั้นหรือไม่

บุญชม ศรีสะอาด (2532: 8-9) ได้แบ่งลักษณะของแบบทดสอบออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. แบบทดสอบแบบอิงเกณฑ์ หมายถึง แบบทดสอบที่สร้างขึ้นตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม มีคะแนนจุดตัดหรือคะแนนเกณฑ์ที่ใช้สำหรับตัดสินว่า ผู้เรียนมีความรู้ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้หรือไม่การวัดเพื่อให้ตรงตามจุดประสงค์ซึ่งเป็นหัวใจของข้อสอบในการทดสอบประเภทนี้

2. แบบทดสอบแบบอิงกลุ่ม หมายถึง แบบทดสอบที่สร้างเพื่อวัดให้ครอบคลุมหลักสูตร สร้างตามตารางวิเคราะห์หลักสูตร สามารถจำแนกผู้เรียนตามความเก่งอ่อนได้ การรายงานผลการสอบอาศัยคะแนนมาตรฐาน ซึ่งเป็นคะแนนที่สามารถวัดได้ที่แสดงสถานภาพความสามารถของบุคคล เมื่อเปรียบเทียบกับบุคคลอื่นที่ใช้เป็นกลุ่มเปรียบเทียบ

ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ (2536: 146-147) ได้แบ่งแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ได้เป็น 2 พวก คือ

1. แบบทดสอบของครู หมายถึง ชุดของคำถามที่ครูเป็นผู้สร้างขึ้น ซึ่งเป็นข้อคำถามเกี่ยวกับความรู้ที่นักเรียนได้เรียนในห้องเรียนว่า นักเรียนมีความรู้มากแค่ไหน บกพร่องตรงไหน จะได้สอนซ่อมเสริม หรือเป็นการวัดความพร้อมที่จะได้เรียนในบทเรียนใหม่ ขึ้นอยู่กับความต้องการของครู

2. แบบทดสอบมาตรฐาน แบบทดสอบประเภทนี้สร้างขึ้นจากผู้เชี่ยวชาญในแต่ละสาขาวิชาหรือจากครูผู้สอนวิชานั้น แต่ผ่านการทดสอบคุณภาพหลายครั้ง จนกระทั่งมีคุณภาพดีจึงสร้างเกณฑ์ปกติของแบบทดสอบนั้น สามารถใช้เป็นหลักเปรียบเทียบผล เพื่อประเมินค่าของการเรียนการสอนในเรื่องใดๆก็ได้ แบบทดสอบมาตรฐานจะมีคู่มือดำเนินการสอบ บอกวิธีสอน และยังมีมาตรฐานในด้านการแปลคะแนนด้วย

จากประเภทของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ได้กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า ประเภทของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จะแบ่งไปตามจุดมุ่งหมายของการนำไปใช้ และสามารถให้ตรวจสอบผู้เรียนว่า เกิดการเรียนรู้หรือไม่ เป็นเครื่องมือในการวัดและประเมินผล

3.1.3 กระบวนการสร้างแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการวัด และประเมินผลนั้น สุจิตรา หังสพฤกษ์ 2537: 78-79) ได้เสนอขั้นตอนไว้ ดังนี้

1. การวางแผนสร้างแบบทดสอบ เป็นขั้นตอนแรกของการดำเนินการสร้างแบบทดสอบ เป็นการกำหนดเอาไว้ล่วงหน้าว่า ภาพรวมของแบบทดสอบที่จะใช้สอบทั้งฉบับจะเป็นอย่างไร เช่น ใช้ข้อสอบประเภทใด จำนวนกี่ข้อ วัดเนื้อหาหรือจุดประสงค์ข้อใดบ้าง โดยมีขั้นตอนในการวางแผน การสร้างแบบทดสอบ 5 ขั้นตอน คือ

ขั้นตอนที่ 1 การกำหนดเนื้อหาที่จะประเมิน เป็นการกำหนดขอบเขตว่า จะประเมินผลเนื้อหาวิชาบทเรียนใดบ้าง

ขั้นตอนที่ 2 การวิเคราะห์จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม เป็นการนำจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมของบทเรียนที่จะประเมินผลมาวิเคราะห์ว่า จุดประสงค์เชิงพฤติกรรมแต่ละข้อวัดพฤติกรรมการเรียนรู้ระดับใด

ขั้นตอนที่ 3 การกำหนดประเภทและจำนวนข้อสอบ เป็นการกำหนดว่าเนื้อหาวิชาที่จะประเมินผลนี้จะสร้างข้อสอบประเภทใด เช่น แบบอัตนัย แบบเติมคำ หรือแบบเลือกตอบ และจำนวนข้อสอบแต่ละประเภทอย่างละกี่ข้อ

ขั้นตอนที่ 4 การทำแผนผังการสร้างแบบทดสอบ เป็นตารางสรุปรายละเอียดต่างๆเกี่ยวกับแบบทดสอบ เช่น จำนวนข้อสอบของแบบทดสอบทั้งฉบับ จำนวนข้อสอบแต่ละประเภท จำนวนข้อสอบแต่ละบท เพื่อให้เห็นภาพรวมของแบบทดสอบทั้งฉบับ

ขั้นตอนที่ 5 การเลือกจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม เพื่อเขียนข้อสอบ การสร้างแบบทดสอบจะต้องสร้างให้สอดคล้องกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่กำหนดไว้ หากจำนวนข้อสอบเท่ากับจำนวนจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมก็จะเขียนข้อสอบจุดประสงค์ละหนึ่งข้อ แต่หากจำนวนข้อสอบไม่เท่ากับจำนวนจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม จะต้องพิจารณาเลือกบางจุดประสงค์นำมาเขียนข้อสอบ หรือบางจุดประสงค์อาจจะต้องเขียนข้อสอบมากกว่าหนึ่งข้อ

2. การเขียนข้อสอบ หลังจากการวางแผนสร้างแบบทดสอบ ผู้เขียนได้ทราบข้อมูลในข้างต้นแล้วก็สามารถลงมือเขียนข้อสอบได้ตามหลักเกณฑ์การเขียนข้อสอบแต่ละประเภท

3. การตรวจสอบคุณภาพของข้อสอบก่อนนำไปใช้สอบ หลังจากสร้างแบบทดสอบเสร็จแล้วนำไปตรวจสอบคุณภาพของข้อสอบก่อนนำไปใช้สอบ โดยผู้ที่มีความรู้ในเนื้อหานั้นร่วมกับผู้มีความรู้ทางด้านวัดผลการศึกษา เพื่อให้ได้แบบทดสอบที่ดี สามารถวัดผลได้ตรงตามคุณลักษณะที่ต้องการวัด

นอกจากนี้การสร้างแบบทดสอบผู้สร้างยังควรคำนึงถึงหลักทั่วไปในการสร้างแบบทดสอบด้วย ซึ่ง ดนัย ไชโยธา (2534: 140) ได้กล่าวไว้ ดังนี้

1. คำนึงถึงการสร้างข้อสอบตั้งแต่กำลังสอน
2. ควรสร้างจำนวนข้อสอบให้มากกว่าที่ต้องการเพื่อจะได้คัดเลือกข้อดีๆเป็นข้อสอบจริง
3. ควรทิ้งไว้ชั่วระยะเวลาประมาณ 2-3 วันหลังจากสร้างเสร็จ และจึงนำมาพิจารณาใหม่ ถ้าบกพร่องก็ควรแก้ไขให้ดีขึ้น
4. ควรลองนั่งตอบข้อสอบเองหลังจากสร้างเสร็จแล้ว พร้อมกับจับเวลาว่าเหมาะกับเวลาที่ให้ผู้สอบทำเพียงใด
5. เลือกแบบข้อสอบให้เหมาะสมกับจุดประสงค์และชนิดของเนื้อหา
6. อย่าให้คำถามข้อใดมีข้อความพาดพิงถึงอีกข้อหนึ่ง เพราะผู้สอบที่ไม่รู้หนึ่งคำถามก่อนหน้านี้จะกลายเป็นผิดสองข้อ ซึ่งไม่ยุติธรรม
7. อย่าให้คำถามข้อใดมีภาษาและถ้อยคำชี้ช่องให้คำตอบข้ออื่นถูกหรือผิด

8. ควรตั้งคำถามให้แตกต่างกันไป ไม่ซ้ำซากไปหมดทุกข้อ
9. อย่าถามแต่เรื่องที่ตายตัว เพราะจะกลายเป็นการให้โอกาสแก่ผู้ท่องจำมากเกินไป
10. ให้ผู้สอบตอบได้โดยใช้ความคิดและเมื่อมีความรู้จริงเท่านั้น
11. เรียงข้อง่ายไว้ต้น ข้อยากตามลำดับข้อลงไป
12. มีคำแนะนำและตัวอย่างในการทำโดยชัดเจน ไม่ทำให้ผู้สอบยุ่งยากและลุกขึ้นถามในเวลา

สอบ

13. ให้คำถามทุกข้อประกอบด้วยข้อความที่จำเป็นและมีความหมาย ถ้าผู้สอบคนใดอ่านเพียงครึ่งๆกลางๆจะไม่อาจลงมือทำได้และค่านึงหลักการออกข้อสอบตลอดเวลา

จากกระบวนการการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สรุปได้ว่า ในการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีขั้นตอน คือ การวางแผนการสร้างแบบทดสอบ การเขียนข้อสอบ การตรวจสอบคุณภาพของข้อสอบก่อนการนำไปใช้

3.1.4 ประโยชน์ของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

สิริพัชร เจษฎาวิโรจน์ (2546: 142-143) กล่าวถึงประโยชน์ของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ดังนี้

1. สามารถจัดกลุ่มเด็กเก่ง ปานกลาง และอ่อน เพื่อสะดวกในการจัดการเรียนการสอน
2. เพื่อจุดจุดบกพร่องและวินิจฉัยผู้เรียนว่า แต่ละคนเป็นอย่างไรเพื่อจะได้จัดการเรียนการสอนได้เหมาะสม
3. เพื่อพัฒนาการและความก้าวหน้าของผู้เรียน
4. ทำให้ความสามารถและความถนัดแนวโน้มในการเลือกที่จะศึกษาต่อของผู้เรียน
5. เพื่อเป็นการประเมินเนื้อหาในหลักสูตร วิธีการสอน หรือความสามารถของผู้สอนว่า

เหมาะสมหรือมีประสิทธิภาพเพียงใด นำไปเป็นแนวทางในการปรับปรุง

6. ทำให้การตัดสินใจผลการเรียนรู้ของผู้เรียนมีหลักเกณฑ์ มีความน่าเชื่อถือและเป็นหลักฐานของโรงเรียน

จากที่ได้กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า ประโยชน์ของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทำให้สามารถวินิจฉัยผู้เรียนในด้านพัฒนาการ ข้อบกพร่องต่างๆ เพื่อการให้ความช่วยเหลือและส่งเสริม จำแนกผู้เรียน เพื่อสะดวกในการจัดการเรียนการสอน นอกจากนี้ยังเป็นการประเมินเนื้อหาในหลักสูตร วิธีการสอน หรือความสามารถของผู้สอน เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอน

3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

3.2.1 งานวิจัยในประเทศ

ปิยศักดิ์ สินทรัพย์ (2530: 60) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความเข้าใจในวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนห้วยตะพานวิทยาคม จังหวัดอุบลราชธานี ปีการศึกษา 2530 ผลการทดลองพบว่า ความสนใจในวิชาภาษาไทยของนักเรียนที่เรียนโดยใช้เกมและเพลงประกอบการสอนกับนักเรียนตามแผนการสอนของหน่วยศึกษานิเทศก์ เขตการศึกษา 10 แตกต่างกัน โดยความสนใจในวิชาภาษาไทยของนักเรียนที่เรียน ด้วยการใช้เกมเพลงประกอบการสอนสูงกว่าการสอนตามแผนการสอนของหน่วยศึกษานิเทศก์ เขตการศึกษา 10

ทศพล สังข์ทิตนุ (2533: 53) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสภาพแวดล้อมทางบ้าน และสภาพแวดล้อมทางโรงเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เขตการศึกษา 10 ผลการวิจัยพบว่า สภาพแวดล้อมทางบ้านและสภาพแวดล้อมทางโรงเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 องค์ประกอบด้านความสัมพันธ์ในครอบครัว สภาพที่อยู่อาศัยการส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาในครอบครัว คุณภาพการสอนของครู บรรยากาศในการเรียน และกิจกรรมนอกชั้นเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

มณี เทพาชมพู (2536: บทคัดย่อ) ได้ทำการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และทัศนคติต่อการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างการสอนโดยใช้เกมกับการสอนแบบธรรมดา ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำของนักเรียนที่เรียนโดยใช้เกมกับนักเรียนที่เรียนโดยการสอนแบบธรรมดาแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

มิณูชนันต์ วรรณมรินทร์ (2544: 47-48) ได้ศึกษาปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดร้อยเอ็ด ผลการศึกษาพบว่า ตัวแปรที่มีอิทธิพลในรูปแบบที่เป็นสาเหตุทางตรงอย่างเดียวต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ได้แก่ ความรู้พื้นฐานเดิม และรูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม ตัวแปรที่มีอิทธิพลในรูปแบบที่เป็นสาเหตุทางตรงและทางอ้อมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ได้แก่ ความถนัดทางภาษา และเจตคติต่อวิชาภาษาไทย และตัวแปรที่มีอิทธิพลในรูปแบบที่เป็นสาเหตุทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ได้แก่ คุณภาพการสอนของครู มโนภาพเกี่ยวกับตนเอง ความตั้งใจเรียน ความเอาใจใส่ของผู้ปกครองและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

จากงานวิจัยสรุปได้ว่า การนำแบบฝึกมาใช้ในการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย อีกทั้งปัจจัยอื่นๆ เช่น ความสนใจในการเรียน เวลาที่ใช้ในการเรียน พฤติกรรมการสอน สภาพแวดล้อมในชั้นเรียน สภาพแวดล้อมทางบ้านมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น

3.2.2 งานวิจัยต่างประเทศ

ชอร์ตเตอร์ (Shorter. 1982) ได้สร้างชุดการสอนด้วยตนเอง เพื่อแนะนำประสบการณ์ด้านวิชาชีพเกษตรกรรมเรื่องการใช้จ่ายของนักเรียน และเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้ชุดการเรียนกับการสอนปกติ ผลการวิจัยพบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้ชุดการสอนกับการสอนตามปกติ

แอนเดอร์สัน (Anderson. 1982) ได้สร้างชุดการเรียนรู้ด้วยตนเอง เพื่อหาประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ และเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมในระดับเตรียมประถมศึกษา โดยใช้ชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองกับการสอนแบบบรรยาย ผลการวิจัยพบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญจากกลุ่มที่สอนโดยใช้ชุดการเรียนรู้ด้วยตนเอง และการสอนแบบบรรยายทั้งในด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การวางแผนการสอนและวิธีการสอน แต่ไม่มีความแตกต่างกันด้านทัศนคติที่มีต่อวิชาสังคมและผู้สอน

ฮาร์ท และอัล-ฟาเลห์ (Harty and Al-Faleh. 1983: 861-866) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาเคมีและเจตคติที่ได้จากการสอนแบบสาธิตประกอบการบรรยาย และวิธีการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยทดลองของนักเรียนระดับ 11 จำนวน 74 คน ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่สอนแบบแบ่งกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มที่สอนแบบสาธิตประกอบการบรรยายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สมิท (Smit. 1994: 2528-A) ได้ศึกษาผลจากวิธีการสอนที่มีเจตคติต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิทยาศาสตร์ของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบบรรยายลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง และทั้งแบบบรรยายและแบบลงมือปฏิบัติ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบลงมือปฏิบัติด้วยตนเองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าทั้งสองแบบ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดประชากรและการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. วิธีดำเนินการศึกษา
4. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) จำนวน 4 ห้องเรียน มีนักเรียนทั้งสิ้น 216 คน ซึ่งมีการจัดห้องเรียนแบบคละความสามารถ

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/4 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 52 คน ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Proposive Sampling)

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

1. แบบฝึกทักษะภาษาไทย เรื่องสระ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องสระ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

1. แบบฝึกทักษะภาษาไทย เรื่องสระ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

1.1 การสร้างแบบฝึกทักษะภาษาไทย เรื่องสระ มีขั้นตอนดังนี้

1.1.1 ศึกษาทฤษฎีและหลักการเกี่ยวกับการสร้างแบบฝึกจากเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1.1.2 ศึกษาศึกษาหลักสูตร คู่มือครู แบบเรียนและเนื้อหาหลักสูตรการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่องสระ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

1.1.3 นำเนื้อหาบทเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยเรื่องสระชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 : มากำหนดโครงเรื่องของแบบฝึกทักษะภาษาไทย

1.1.4 กำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ให้สอดคล้องกับขั้นตอนต่างๆในหลักการสอนภาษาไทย

1.1.5 สร้างแบบฝึกทักษะภาษาไทย เรื่องสระ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ให้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ และแผนการสอนแบบบูรณาการของชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยแบ่งเนื้อหาออกเป็น 4 ชุด ดังนี้

ชุดที่ 1 สระอา สระอุ สระอี สระไอ สระโอ สระออ

ชุดที่ 2 สระอุ สระอู สระอะ สระอิ สระเอ

ชุดที่ 3 สระอัว สระออ สระเออ สระเอา สระอีอ

ชุดที่ 4 สระแอะ สระแอ สระเอะ สระเออ สระเอือ

1.2 การหาคุณภาพของแบบฝึกทักษะภาษาไทย เรื่องสระ มีขั้นตอนดังนี้

1.2.1 ศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับการสร้างแบบประเมินที่ใช้ในการวิจัย พิจารณาหัวข้อการประเมิน และสร้างแบบประเมินสำหรับผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา การประเมินเป็นข้อความที่มีมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ โดยกำหนดความหมาย ดังนี้

คะแนน 5 หมายถึง มีคุณภาพดีมาก

คะแนน 4 หมายถึง มีคุณภาพดี

คะแนน 3 หมายถึง มีคุณภาพพอใช้

คะแนน 2 หมายถึง ต้องปรับปรุงคุณภาพ

คะแนน 1 หมายถึง ไม่มีคุณภาพ

1.2.2 นำแบบประเมินแบบฝึกทักษะภาษาไทย เรื่อง สระ ที่สร้างขึ้น ไปสอบถามผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาไทย จำนวน 5 ท่าน ได้แก่ อาจารย์ศุภมาส ด่านพานิช อาจารย์ณฤมล พชรปิยะกุล อาจารย์สุกัญญา ร้อยพิลา อาจารย์เพ็ญใจ พรหมทัศน์นันท์ อาจารย์ทิฆัมพร สวัสดิ์โยธิน

1.2.3 นำผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญมาพิจารณาค่าเฉลี่ยเพื่อใช้เป็นเกณฑ์ ในการยอมรับคุณภาพของแบบฝึกทักษะภาษาไทย โดยได้ประยุกต์จากแนวคิดของ ธีรญา นาคหอม (2554: 52) ซึ่งกำหนดเกณฑ์ ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย ตั้งแต่ 4.15 – 5.00 หมายถึง มีคุณภาพดีมาก

คะแนนเฉลี่ย ตั้งแต่ 3.51 – 4.50 หมายถึง มีคุณภาพดี

คะแนนเฉลี่ย ตั้งแต่ 2.51 – 3.50 หมายถึง มีคุณภาพพอใช้

คะแนนเฉลี่ย ตั้งแต่ 1.51 – 2.50 หมายถึง ต้องปรับปรุงคุณภาพ

คะแนนเฉลี่ย ตั้งแต่ 1.00 – 1.50 หมายถึง ไม่มีคุณภาพ

เกณฑ์ในการยอมรับว่า แบบฝึกทักษะภาษาไทยที่สร้างขึ้นมีคุณภาพ ต้องมีค่าเฉลี่ย ตั้งแต่ 3.51 ขึ้นไป

1.2.4 นำแบบฝึกทักษะภาษาไทยไปทดลองครั้งที่ 1 โดยใช้กับนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2556 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่าย ประถม) ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 15 คน เพื่อดูความเหมาะสมของเนื้อหา ความชัดเจนของคำสั่ง และเวลา

1.2.5 นำแบบฝึกทักษะภาษาไทยที่ปรับปรุงแก้ไขไปทดลองครั้งที่ 2 โดยใช้กับ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2556 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสาน มิตร (ฝ่ายประถม) ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 55 คน เพื่อดูข้อบกพร่องอีกครั้ง แล้วปรับปรุงแก้ไข เพื่อนำไปใช้สำหรับการวิจัย ค่าแนวโน้มประสิทธิภาพ 75.61/77.58

2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องสระ

2.1 การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องสระ มีขั้นตอนดังนี้

2.1.1 ศึกษาทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวัดผลการศึกษา วิธีการ สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบทดสอบ

2.1.2 สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องสระ เป็นแบบปรนัย 3 ตัวเลือก ให้ครอบคลุมเนื้อหาของแบบฝึกในแต่ละตอน และสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้ จำนวน 42 ข้อ

2.2 การหาคุณภาพของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องสระ มีขั้นตอน ดังนี้

2.2.1 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องสระ ไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการ สอนภาษาไทยและการสร้างแบบทดสอบภาษาไทย จำนวน 5 ท่าน ได้แก่ อาจารย์ศุภมาส ด้าน พานิช อาจารย์ณฤมล พชรปิยะกุล อาจารย์สุกัญญา ร้อยพิลา อาจารย์เพียงใจ พรหมทัศนานนท์ อาจารย์จิรัชพร สวัสดิ์โยธิน พิจารณาเพื่อตรวจสอบการใช้คำถาม ตัวเลือก ความสอดคล้องกับ ทักษะการคิดวิเคราะห์ ที่ต้องการวัด ความถูกต้องด้านภาษา และความเที่ยงตรง ด้านเนื้อหา โดย

พิจารณาคำดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับทักษะการคิด (ICO) ซึ่งผู้เชี่ยวชาญแต่ละท่านจะให้คะแนนตามเกณฑ์ ดังนี้

ให้คะแนน 1 เมื่อผู้เชี่ยวชาญแน่ใจว่า ข้อคำถามนั้นเป็นตัวแทนของทักษะความคิดสร้างสรรค์ทางภาษา ที่ต้องการวัด

ให้คะแนน 0 เมื่อผู้เชี่ยวชาญไม่แน่ใจว่า ข้อคำถามนั้นเป็นตัวแทนของทักษะความคิดสร้างสรรค์ทางภาษา ที่ต้องการวัด

ให้คะแนน -1 เมื่อผู้เชี่ยวชาญแน่ใจว่า ข้อคำถามนั้นไม่ใช่เป็นตัวแทนของทักษะความคิดสร้างสรรค์ทางภาษา ที่ต้องการวัด

นำคะแนนที่ได้ไปหาคำดัชนีความสอดคล้อง (ICO) คัดเลือกข้อสอบที่มีค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาตั้งแต่ .50 ขึ้นไป จำนวน 42 ข้อ

2.2.2 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องสระ ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลอง (Try – Out) กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง ซึ่งได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) จำนวน 54 คน แล้วนำมาตรวจให้คะแนน โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน คือ

ข้อที่ตอบถูกต้องให้ 1 คะแนน

ข้อที่ตอบผิดหรือไม่ตอบหรือตอบเกิน 1 ตัวเลือก ให้ 0 คะแนน

2.2.3 นำผลคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบเป็นรายข้อ โดยใช้เทคนิค 27 % จากตารางวิเคราะห์ของจุง เดห์ ฟาน (Fan, 1952: 3-32) โดยคัดเลือกข้อสอบที่มีความยากง่าย (p) ระหว่าง .20 - .80 ค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ .20 ขึ้นไป คัดเลือกข้อสอบไว้ จำนวน 30 ข้อ แล้วคำนวณหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบ โดยใช้สูตร KR-20 ของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน (Kuder Richardson 20; อ้างอิงจาก ล้วน สายยศ ; อังคณา สายยศ, 2538: 168) ได้ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.898

การเก็บรวบรวมข้อมูล

แบบแผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง โดยดำเนินการวิจัยแบบ One-Group Pretest-Posttest Design (ชูศรี วงศ์รัตนะ, 2550: 380) ดังแสดงในตาราง 1

ตาราง 1 แสดงแบบแผนการทดลองแบบ One-Group Pretest-Posttest Design

สอบก่อน	ตัวแปรอิสระ	สอบหลัง
T_1	X	T_2

ความหมายของสัญลักษณ์

- T_1 หมายถึง การสอบก่อนการทดลอง
 X หมายถึง แผนการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ
 T_2 หมายถึง การสอบหลังการทดลอง

การดำเนินการวิจัย

1. ผู้วิจัยดำเนินการทดสอบก่อนเรียน (Pretest) กับนักเรียนที่เป็นกลุ่มทดลอง ด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย เรื่องสระ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและหาค่าความเชื่อมั่นแล้ว
2. ผู้วิจัยดำเนินการฝึกโดยใช้แบบฝึกทักษะภาษาไทย เรื่องสระ หลังจากที่นักเรียน เรียนจบบทเรียนในแต่ละเนื้อหา ตลอดภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 หลังการทำแบบฝึกแต่ละชุด นักเรียนจะได้ทำแบบทดสอบระหว่างเรียน
3. ทดสอบหลังเรียน (Posttest) โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องสระ ซึ่งเป็นฉบับเดียวกับแบบทดสอบก่อนเรียน (Pretest)
4. ผู้วิจัยนำคะแนนทดสอบก่อนและหลังการทดลอง มาวิเคราะห์ตามวิธีทางสถิติเพื่อทดสอบสมมติฐาน
5. หาค่าร้อยละของคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนที่ได้จากการทดสอบระหว่างเรียน (E_1) และ หาค่าร้อยละของคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนที่ได้จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน (E_2) เพื่อหาประสิทธิภาพ ตามเกณฑ์ 75/75

การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรม SPSS (Statistic Package for Social Science) ดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. วิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือ
3. เปรียบเทียบคะแนนจากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย เรื่องสระ ของนักเรียนก่อนและหลังการเรียน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่

1.1 ค่าเฉลี่ย (Mean : $\bar{X}$)

1.2 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation : SD)

2. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพของเครื่องมือ

2.1 ค่าเฉลี่ยระดับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ (ICO)

2.2 ค่าอำนาจจำแนก (r)

2.3 ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย คำนวณจาก

สูตร KR-20 ของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน

3 สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

ซึ่งผู้วิจัยจะทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ เพื่อการวิจัยทางวิจัยทาง

สังคมศาสตร์ (Statistic Package for Social Science : SPSS)

3.1 หาประสิทธิภาพแบบฝึกทักษะภาษาไทย เรื่องสระ ใช้สูตร E_1/ E_2 (อ้างอิง ชัยยงค์

พรหมวงศ์. 2525: 248)

$$E_1 = \frac{(\sum X)}{\frac{N}{A}} \times 100$$

$$E_2 = \frac{(\sum F)}{\frac{N}{B}} \times 100$$

3.2 ทดสอบสมมติฐาน ใช้สูตร t – test Dependent

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{N \sum D^2 - (\sum D)^2}{N-1}}}$$

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล มีดังนี้

n	แทน	จำนวนนักเรียน
E_1	แทน	ประสิทธิภาพของกระบวนการที่จัดไว้ในแบบฝึกคิดเป็นร้อยละจากการทดสอบระหว่างเรียน
E_2	แทน	ประสิทธิภาพของผลลัพธ์คิดเป็นร้อยละจากการทำแบบทดสอบหลังเรียน
$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ยคะแนนจากแบบทดสอบ
SD	แทน	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
$\sum D$	แทน	คะแนนรวมของผลต่างของคะแนนการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน
$\sum D^2$	แทน	คะแนนรวมของผลต่างของคะแนนการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน
t	แทน	ค่าที่ใช้ในการพิจารณาใน t - distribution
p	แทน	ค่าความน่าจะเป็นของค่าสถิติที่ใช้ทดสอบ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

ตอนที่ 1 การหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะภาษาไทย เรื่องสระ

ผู้วิจัยได้นำแบบฝึกทักษะภาษาไทย เรื่องสระ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ ไปทดลองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เพื่อหาประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 ตามลำดับขั้นดังนี้

การทดลองครั้งที่ 1

นำแบบฝึกทักษะภาษาไทย เรื่องสระ ไปทดลองครั้งที่ 1 โดยใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2556 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) ที่ไม่ใช่

กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 15 คน เพื่อดูความเหมาะสมของเนื้อหา ความชัดเจนของคำสั่ง และเวลา ซึ่งพบว่า มีคำบางคำพิมพ์ผิด คำสั่งไม่ชัดเจน บางเนื้อหาที่มีจำนวนข้อมากเกินไป

การทดลองครั้งที่ 2

นำแบบฝึกทักษะภาษาไทย เรื่องสระ ที่ปรับปรุงแก้ไขไปทดลองครั้งที่ 2 โดยใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2556 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 55 คน เพื่อดูข้อบกพร่องอีกครั้ง แล้วปรับปรุงแก้ไขเพื่อนำไปใช้สำหรับการวิจัย

การทดลองครั้งที่ 3

นำแบบฝึกทักษะภาษาไทย เรื่องสระ ที่ปรับปรุงแก้ไขไปทดลองใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2557 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) จำนวน 52 คน เพื่อหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะภาษาไทย เรื่องสระ โดยใช้แบบฝึกทักษะภาษาไทย เรื่องสระ หลังจากที่นักเรียน เรียนจบบทเรียนในแต่ละเนื้อหา ตลอดภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 หลังการทำแบบฝึกแต่ละชุด นักเรียนจะได้ทำแบบทดสอบระหว่างเรียน นำคะแนนแบบทดสอบระหว่างเรียนและคะแนนแบบทดสอบหลังการเรียน มาวิเคราะห์เพื่อหาประสิทธิภาพ ตามเกณฑ์ 75/75 ซึ่งได้ผล ดังแสดงในตาราง 2

ตาราง 2 ผลการหาประสิทธิภาพแบบฝึกทักษะภาษาไทย เรื่อง สระ จากการทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง

แบบทดสอบระหว่างเรียน			แบบทดสอบหลังเรียน			ประสิทธิภาพ
คะแนนเต็ม	ค่าเฉลี่ย	E_1	คะแนนเต็ม	ค่าเฉลี่ย	E_2	E_1/E_2
80	62.58	78.22	30	23.10	76.99	78.22/76.99

จากตาราง 2 พบว่า แบบฝึกทักษะภาษาไทย เรื่อง สระ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพ 78.22/76.99

ตอนที่ 2 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย เรื่องสระ ก่อนการทดลอง และหลังการทดลอง

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้นำคะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการเรียน มาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบความแตกต่างโดยใช้ t - test แบบ Dependent ทดสอบค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติของแบบทดสอบ ในตาราง 3

ตาราง 3 ผลการวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย เรื่อง สระของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังสอน โดยใช้แบบฝึกทักษะภาษาไทย เรื่องสระ (N = 52)

คะแนนความคิด สร้างสรรค์ทางภาษา	$\bar{X}$	SD	$\sum D$	$\sum D^2$	t	p
คะแนนก่อนการทดลอง	12.48	5.50	552	6320	25.48**	0.000
คะแนนหลังการทดลอง	23.10	4.31				

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 3 พบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะภาษาไทย เรื่องสระ มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย เรื่องสระ ภายหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาแบบฝึกทักษะภาษาไทย เรื่องสระ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75
2. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องสระของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังการใช้แบบฝึกทักษะภาษาไทย เรื่องสระ

สมมติฐานของการวิจัย

1. แบบฝึกทักษะภาษาไทย เรื่องสระ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 75/75
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องสระของนักเรียนที่เรียนด้วยแบบฝึกทักษะภาษาไทย เรื่องสระ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) จำนวน 4 ห้องเรียน มีนักเรียนทั้งสิ้น 216 คน ซึ่งมีการจัดห้องเรียนแบบคละความสามารถ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/4 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 52 คน ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Proposive Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

1. แบบฝึกทักษะภาษาไทย เรื่องสระ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องสระ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

การดำเนินการวิจัย

1. ผู้วิจัยดำเนินการทดสอบก่อนเรียน (Pretest) กับนักเรียนที่เป็นกลุ่มทดลอง ด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย เรื่องสระ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและหาค่าความเชื่อมั่นแล้ว
2. ผู้วิจัยดำเนินการฝึกโดยใช้แบบฝึกทักษะภาษาไทย เรื่องสระ หลังจากที่นักเรียน เรียนจบบทเรียนในแต่ละเนื้อหา ตลอดภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 หลังการทำแบบฝึกแต่ละชุด นักเรียนจะได้ทำแบบทดสอบระหว่างเรียน
3. ทดสอบหลังเรียน (Posttest) โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องสระ ซึ่งเป็นฉบับเดียวกับแบบทดสอบก่อนเรียน (Pretest)
4. ผู้วิจัยนำคะแนนทดสอบก่อนและหลังการทดลอง มาวิเคราะห์ตามวิธีทางสถิติเพื่อทดสอบสมมติฐาน
5. หาค่าร้อยละของคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนที่ได้จากการทดสอบระหว่างเรียน (E_1) และ หาค่าร้อยละของคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนที่ได้จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน (E_2) เพื่อหาประสิทธิภาพ ตามเกณฑ์ 75/75

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ผู้วิจัยได้นำแบบฝึกทักษะภาษาไทย เรื่องสระ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ ไปทดลองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เพื่อหาประสิทธิภาพ ตามเกณฑ์ 75/75
2. ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยเปรียบเทียบคะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะภาษาไทย เรื่องสระ

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยครั้งนี้ พบว่า

1. แบบฝึกทักษะภาษาไทย เรื่อง สระ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพ 78.22/76.99 ซึ่งมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75
2. นักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะภาษาไทย เรื่องสระ มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย เรื่องสระ ภายหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน

อภิปรายผล

จากการวิจัยเรื่องการพัฒนาแบบฝึกทักษะภาษาไทย เรื่องสระ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) ซึ่งพบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนโดยใช้การใช้แบบฝึกทักษะภาษาไทย เรื่องสระ สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่า การจัดการเรียนรู้ที่เป็นวิชาทักษะนอกจากการเรียนด้านความรู้แล้ว ควรให้นักเรียนได้ฝึกฝนด้วยการปฏิบัติซ้ำๆ เพื่อให้เกิดทักษะทางภาษาจนสามารถนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการสื่อสารได้อย่างถูกต้อง ซึ่งสอดคล้องกับกฎการเรียนรู้ของธอร์ไดค์ (ทิสนา แชมมณี. 2545: 51 ; อ้างอิงจาก Hergenhahn and Olson. 1993) ที่กล่าวถึงกฎแห่งการฝึกหัด (Law of Exercise) ว่า การฝึกหัดหรือกระทำบ่อยๆด้วยความเข้าใจ จะทำให้การเรียนรู้นั้นคงทนถาวร ถ้าไม่ได้กระทำซ้ำบ่อยๆการเรียนรู้จะไม่คงทนถาวร และในที่สุดอาจลืมได้ นอกจากนี้ กมลดิษฐกมล (2509: 16) ยังได้กล่าวว่า หัวใจของการสอนวิชาทักษะอยู่ที่การฝึก (Drill) การฝึกฝนอย่างถูกวิธีเท่านั้นจะทำให้เกิดความชำนาญ ทักษะทางด้านภาษาเป็นสิ่งจำเป็นจะต้องฝึกให้นักเรียน เพื่อให้ นักเรียนมีความสามารถในการติดต่อสื่อความหมายอันเป็นวัตถุประสงค์สำคัญของการสอนภาษา

แบบฝึกทักษะเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการเรียนภาษาไทย ที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างถูกต้อง รวดเร็ว และมีประสิทธิภาพในการใช้ภาษา การเรียนภาษาโดยเรียนหลักภาษาจากการอธิบายหรือยกตัวอย่างจากผู้สอนเพียงอย่างเดียว ย่อมไม่เพียงพอที่จะทำให้นักเรียนเกิดทักษะทางภาษาที่ดี ดังนั้น ผู้สอนจึงควรสร้างแบบฝึกทักษะภาษาที่ดีและมีประสิทธิภาพ เหมาะสมกับพัฒนาการของผู้เรียน นอกจากการฝึกฝนทางด้านภาษาแล้วแบบฝึกยังช่วยพัฒนาลักษณะนิสัยที่ดีแก่ผู้เรียนด้วย ซึ่งสอดคล้องกับที่ รัชณี ศรีไพรวรรณ (2517: 15) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกทางภาษาว่า ทำให้เข้าใจบทเรียนดีขึ้น เพราะเป็นเครื่องมือทบทวนความรู้ ทำให้ครูทราบความเข้าใจของนักเรียนที่มีต่อบทเรียน ฝึกให้เด็กมีความเชื่อมั่น และสามารถประเมินผลงานของตนเองได้ ฝึกให้เด็กทำงานตามลำพังโดยมีความรับผิดชอบในงานที่ได้รับมอบหมาย

ระยะแรกของการทำแบบฝึกเนื่องจากนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่1 ยังเป็นเด็กเล็กมาก นักเรียนยังไม่สามารถทำแบบฝึกด้วยตนเองได้ ครูจึงต้อง อธิบายคำสั่ง และทำไปพร้อมๆกัน แต่ละต้องสั้นๆง่ายๆ มีหลายแบบ มีภาพประกอบที่จะสร้างความสนใจเด็กได้มากเพราะ นักเรียนชอบการระบายสี ภาพประกอบ และการทำแบบฝึกแต่ละครั้งไม่ควรให้ทำมากข้อจนเกินไปสอดคล้องกับที่ ก่อ สวัสดิพานิชย์ (2514: 20) กล่าวว่า การสร้างแบบฝึกใช้แบบฝึกสั้นแต่หลายแบบ เพื่อฝึกทักษะในเรื่องเดียวกับเด็กจะไม่เบื่อ แต่เกิดความสุขสนุกสนานและมีความแม่นยำในเรื่องที่จะฝึก ฝึกสภาพการณ์ที่แตกต่างกัน เช่น จับคู่หัวใจ เก็บผลไม้ ฯลฯ นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับที่ รัชณี ศรีไพรวรรณ (2517: 412-413) ได้กล่าวถึงหลักการในการจัดทำแบบฝึกทักษะไว้ว่า ให้สอดคล้องกับจิตวิทยาและพัฒนาการของเด็ก และลำดับขั้นของการเรียน เด็กแรกเรียนยังมีประสบการณ์น้อย แบบฝึกทักษะจำต้องอาศัยรูปภาพสีสวย

จิตใจเด็กและเป็นไปตามลำดับความยากง่ายเพื่อให้เด็กมีกำลังใจทำ ในแบบฝึกต้องมีคำชี้แจงง่ายๆ สั้นๆ เพื่อให้เด็กเข้าใจ ถ้าเด็กยังอ่านไม่ได้ครูต้องชี้แจงด้วยคำพูดที่ใช้ภาษาง่ายๆ ให้เด็กสามารถทำตามคำสั่งได้ การให้เด็กทำแบบฝึกหัดแต่ละครั้งต้องให้เหมาะสมกับเวลาและความสนใจของเด็กเล็กๆ ย่อมสนใจทำสิ่งใดอยู่ได้ไม่นาน ควรทำแบบฝึกหัดหลายๆ แบบ เพื่อให้เด็กเรียนรู้ได้กว้างขวางและส่งเสริมให้เกิดความคิด สุจิต เพียรชอบ (2523: 52) ได้กล่าวไว้ว่า

ความแตกต่างระหว่างบุคคลเป็นสิ่งที่ครูควรคำนึงด้วยว่านักเรียนแต่ละคนมีความรู้ ความถนัด ความสามารถ และความสนใจที่ต่างกัน ฉะนั้นในการสร้างแบบฝึกจึงควรพิจารณาถึงความเหมาะสม ไม่ยากหรือง่ายจนเกินไปและควรมีหลายแบบ

ในการทำแบบฝึกแต่ละครั้งผู้สอนควรจูงใจให้นักเรียนอยากที่จะทำแบบฝึก เห็นประโยชน์ของการทำแบบฝึก ไม่ใช่เป็นการบังคับ ซึ่งจะทำให้นักเรียนมีความพึงพอใจและทำแบบฝึกอย่างมีความสุข บรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้ ด้วยการให้ทำสิ่งที่ง่ายไปหายาก คำต่างๆ ที่ยกตัวอย่างเป็นคำที่มีอยู่ในชีวิตจริง ใกล้ตัวเด็ก สอดคล้องกับที่ สุจิต เพียรชอบ (2523: 52) ได้กล่าวไว้ว่า การจูงใจผู้เรียนนั้นครูสามารถทำได้โดยการจัดแบบฝึกง่ายไปหายาก เพื่อดึงดูดความสนใจของนักเรียน เป็นการกระตุ้นให้ติดตามต่อไป และทำให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในการทำแบบฝึก นอกจากนั้นการใช้แบบฝึกสั้นๆ จะช่วยไม่ให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่าย การนำสิ่งที่มีความหมายต่อชีวิตและการเรียนรู้มาให้นักเรียนได้ทดลองทำ ภาษาที่ใช้พูดใช้เขียนในชีวิตประจำวันจะทำให้ผู้เรียนได้เรียนและทำแบบฝึกสิ่งที่ใกล้ตัว นอกจากจะจำได้แม่นยำแล้วนักเรียนยังสามารถนำหลักและความรู้ที่ได้รับไปใช้ประโยชน์ได้อีกด้วย

หลังจากการตรวจการทำแบบฝึกของนักเรียน ผู้สอนควรจำแนกนักเรียนเพื่อการพัฒนาหรือแก้ไขด้วยการสอนซ่อมเสริมในส่วนที่นักเรียนยังไม่เข้าใจ ในการพิจารณาความรู้ความสามารถของนักเรียนในระยะแรกไม่ควรเปรียบเทียบจากกลุ่ม แต่ควรจะดูพัฒนาการของนักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับที่ ก่อ สวัสดิพานิชย์ (2514: 20) เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการสร้างแบบฝึกทักษะไว้ว่า ครูผู้สอนต้องคำนึงถึงการประเมินผลนั้นต้องประเมินเพื่อดูความก้าวหน้าของเด็ก และเพื่อประเมินค่าแบบฝึกว่าจะช่วยให้เด็กก้าวหน้าเพียงใด ถ้าเด็กไม่มีความก้าวหน้าครูต้องสนใจที่จะค้นหาสาเหตุว่าเป็นเพราะอะไร การประเมินผลนั้นไม่ควรนำเด็กไปเปรียบเทียบกับกลุ่ม แต่ควรให้เด็กได้เปรียบเทียบกับตนเอง รัชนิ ศรีไพรวรรณ (2517: 412-413) ยังได้กล่าวถึงหลักการในการจัดทำแบบฝึกทักษะไว้ว่า ต้องคำนึงถึงความแตกต่างของเด็ก ถ้าสามารถแยกตามความสามารถและจัดทำแบบฝึกหัดเพื่อส่งเสริมเด็กแต่ละกลุ่มได้ก็ยิ่งดี

ผลของการวิจัยในครั้งนี้แสดงให้เห็นว่าการใช้แบบฝึกทักษะภาษา เรื่องสระที่มีประสิทธิภาพสามารถนำมาใช้ในการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องสระของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ได้

ข้อเสนอแนะ

ข้อสังเกตจากการทดลอง

1. ผู้สอนควรสร้างบรรยากาศการเรียนการสอนที่ส่งเสริมทักษะการคิด มีความเป็นกันเองไม่เคร่งเครียดจนเกินไป
- 2 ส่งเสริมให้เด็กได้แสดงออกอย่างเหมาะสม เช่น การยกตัวอย่างคำ จะถูกหรือผิด ก็ควรเคารพในความคิดของนักเรียน ถ้าผิดครูสามารถอธิบายแก้ไขได้ มิใช่ต่อว่า จะทำให้นักเรียนไม่กล้าพูดในครั้งต่อไป
3. ในกรณีที่นักเรียนยกตัวอย่างคำที่ยาก แต่นักเรียนไม่สามารถเขียนได้ ผู้สอนควรเขียนให้ดู และให้นักเรียนเขียนตาม การฝึกเขียนคำยากเช่นนี้บ่อยๆ นักเรียนจะพัฒนาการเขียนได้ดียิ่งขึ้น
4. การจัดกิจกรรมกับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ต้องคำนึงถึงภาษาที่จะใช้สื่อสารกับเด็กเพราะนักเรียนยังอ่าน เขียนไม่คล่อง นอกจากแบบฝึกแล้ว ควรมีสื่ออุปกรณ์ต่างๆ เช่น ภาพ สิ่งจำลอง ของจริง ฯลฯ ที่จะช่วยให้นักเรียนได้เรียนรู้ได้มากยิ่งขึ้น
5. ในการสอนนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผู้สอนควรศึกษา รายละเอียด เรื่องสระ ให้ดี เพื่อใช้ในการสอนได้อย่างถูกต้องทั้งรูปแบบและวิธีเขียน รวมทั้งการวางตำแหน่งของรูปสระ สีสากลการเขียน ขณะที่นักเรียนทำแบบฝึก ผู้สอนจะต้องคอยสังเกตวิธีเขียนของนักเรียน ถ้าไม่ถูกต้อง ต้องแก้ไขทันที

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาการพัฒนาแบบฝึกทักษะภาษาไทย เรื่องสระ ของนักเรียนระดับชั้นอื่นๆ
2. ควรศึกษาการพัฒนาแบบฝึกทักษะภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เรื่องอื่นๆ
3. ควรมีการพัฒนาแบบฝึกภาษาไทย เรื่องสระ สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ให้เป็นบทเรียนคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย หรือบทเรียนสำเร็จรูปที่สามารถเผยแพร่ความรู้ให้กับผู้สนใจบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต

บรรณานุกรม

- กมล ดิฐกมล. (2509). *กลวิธีการสอนทักษะ*. วารสารศูนย์ศึกษา
- กมลวรรณ จำทวี. (2535). *การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยและเจตคติต่อการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกพัฒนาสมรรถภาพการอ่านกับการสอนอ่านตามคู่มือครู*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- กรรณิการ์ พวงเกษม. (2540). *ปัญหาและกลวิธีสอนภาษาไทยในโรงเรียนประถม*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- กัญญา บัญญสุทธิ์. (2523) *การสร้างแบบฝึกทักษะวิชาภาษาไทยเรื่องการผันวรรณยุกต์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2* วิทยานิพนธ์ ค.ม. (ประถมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ก่อ สวัสดิพานิชย์. (2524). *การสอนภาษาไทยในชั้นประถม*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์กรมการศาสนา.
- กาญจนา อุตวิเชียร. (2538). *การเปรียบเทียบความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทยและความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนโดยการใช้แบบฝึกเสริมทักษะกับการใช้แบบฝึกตามคู่มือครู*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- กิตยวดี บุญเชื้อ. (2520). *กลุ่มทักษะภาษาไทย. หลักสูตรประถมศึกษา 2521 ทฤษฎีและแนวปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ: สารมวลชน จำกัด (แผนการพิมพ์).
- เกสร รอดเดช. (2522). *การสร้างแบบฝึกเพื่อการสอนซ่อมเสริมการออกเสียงพยัญชนะ ง ฟ ฝ คว และ ช สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในจังหวัดนครศรีธรรมราช*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2525). *ชุดการสอนระดับประถมศึกษา ในเอกสารการสอนชุดวิชาสื่อการสอนระดับประถมศึกษา หน่วยที่ 8-15 (พิมพ์ครั้งที่ 3)*. กรุงเทพฯ : ป.สัมพันธ์พานิชย์.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2528). *ชุดการสอนในระดับประถมศึกษา*. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- จุลีพร แจ่มถนอม. (2542). *การสร้างแบบทดสอบที่ใช้ในการฝึกหัดโจทย์คำนวณเคมี เรื่องสมบัติของก๊าซขึ้น ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4*. สารนิพนธ์ กศ.ม. (การวัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ชูศรี วงศ์รัตนะ. (2550). *เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย*. พิมพ์ครั้งที่ 10. กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- เขาวนิ เกิดเพทางค์. (2524). *เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านอย่างมีวิจารณญาณโดยใช้แบบฝึกและไม่ใช้แบบฝึกของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบางใหญ่ อำเภอบางใหญ่ จังหวัดนนทบุรี*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- ดวงเดือน อ่อนน่วม และคณะ. (2536). *เทคนิคที่ใช้ในการพัฒนากระบวนการแก้โจทย์ปัญหา*. กรุงเทพฯ: คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เตือนใจ ตรีเนตร. (2544). *ผลการใช้แบบฝึกการแก้โจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์ เรื่อง พื้นที่สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2*. สารนิพนธ์ กศ.ม. (การวัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ไทรเทพ ให่โก้. (2533). *การเปรียบเทียบความเข้าใจในการฟังภาษาไทย และความสนใจในวิธีสอนฟังของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้แบบฝึกการฟังจากแถบบันทึกเสียงและจากการอ่านของครู*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- ทศพล สังข์ทิตนุ. (2533). *ความสัมพันธ์ระหว่างสภาพแวดล้อมทางบ้าน และสภาพแวดล้อมทางโรงเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เขตการศึกษา 10*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทัศนีย์ ศุภเมธี. (2539). *การสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา*. ธนบุรี: คณะครุศาสตร์ สถาบัน ราชภัฏธนบุรี.
- ทิตนา แคมมณี. (2547). *ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ*. พิมพ์ครั้งที่ 3 กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือแห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธัญญา นาคหอม. (2545). *การพัฒนาชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองวิชาภาษาไทย เรื่องการเขียนสะกดคำให้ถูกต้อง*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (เทคโนโลยีทางการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นิตยา ฤทธิโยธี. (2520). *การทำและการใช้แบบฝึกเสริมทักษะ*. ใน เอกสารเผยแพร่ความรู้ทางการสอนภาษาไทย. กรุงเทพฯ: หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา. ถ่ายเอกสาร.
- นิทัศน์ เสมอพิทักษ์. (2524). *การศึกษาประสิทธิภาพของชุดการฝึกสมรรถภาพการอ่านเร็วภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.

- นิภา เล็กบำรุง. (2518). พฤติกรรมการสอนของครูระดับประถมศึกษาใน จังหวัดสมุทรสาครเกี่ยวกับการกำหนดงานให้นักเรียนและการทบทวนเมื่อจบบทเรียน. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ประพนธ์ จำเริญ. (2536). รายงานการวิจัย เรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการเรียนรู้ วิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนที่สอนโดยใช้แบบฝึกหัดที่สร้างขึ้นกับแบบฝึกหัดในแบบเรียน. กรุงเทพฯ: ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ปิยะศักดิ์ สิ้นทรัพย์. (2530). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสนใจในวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนด้วยการใช้เกมและเพลงประกอบการสอน. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พรรณี ชูชัย. (2522). จิตวิทยาการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ: ภาควิชาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- พรรณธิภา อ่อนแสง. (2532). การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงควบกล้ำ ร ล ว ของนักเรียนที่พูดภาษาถิ่นไทยลาวในระดับประถมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกเสริมสร้างกระบวนการคิดอย่างมีระบบ กับกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกทั่วไปในโรงเรียนนครไทยวิทยาคม จังหวัดพิษณุโลก. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2529). การสร้างและพัฒนาแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน. กรุงเทพฯ: สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2530). วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. กรุงเทพฯ: สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- มณี เทพชาชมภู. (2536). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และทัศนคติต่อการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างการสอนโดยใช้เกมกับการสอนธรรมดา. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (วิชาเอกภาษาไทย). พิษณุโลก: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร. ถ่ายเอกสาร.
- มิญช์มนัส วรณมรินทร์. (2544). ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานประถมศึกษาจังหวัดร้อยเอ็ด. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (ภาษาไทย). มหาสารคาม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.
- ยุพา ยิ้มพงษ์. (2522). การสร้างแบบฝึกการเขียนคำที่ใช้อักษรควบ “ร” “ล” “ว” สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.

- เยาวมาลย์ สุขอุดม. (2518). การทดสอบเพื่อศึกษาเปรียบเทียบการสอนอ่านภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 โดยใช้แบบฝึกทักษะกับการสอนแบบเดิม. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- รัชณี ศรีไพวรรณ. (2517). แบบฝึกหัดทักษะวิชาภาษาไทยสำหรับเด็กแรกเรียนในคู่มือครูแนวความคิดและพรรณนาบางประการเกี่ยวกับกลุ่สโลบายการสอนเด็กเริ่มเรียนที่พูดสองภาษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. นครราชสีมา: สำนักงานศึกษาธิการเขต 11.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2542). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คพับลิเคชันส์.
- ล้วน สายยศ.; และ อังคณา สายยศ. (2538). เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: ภาควิชาการวัดผลและวิจัยทางการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ลำพอง ทิยะมะ. (2536). การสร้างแบบฝึกการเขียนร้อยกรองกาพย์ยานี 11 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. ปรินูญานิพนธ์. ชลบุรี: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา. ถ่ายเอกสาร.
- วรรณถ พ่วงสุวรรณ. (2518). การสร้างแบบฝึกการผันวรรณยุกต์สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (มัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- วิชัย เพ็ชรเรือง. (2531). การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่พูดภาษาถิ่นระหว่างกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมกับกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมทั่วไป ของโรงเรียนสุนทรวัฒนา สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (การประถมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ศศิธร สุทธิแพทย์. (2517). แบบฝึกสำหรับสอนเรื่องวลีในภาษาไทย ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษา. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (มัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- สุจริต เพียรชอบ ; และ สายใจ อันธรมพรย์. (2522). วิธีสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- สุภาพ ดวงเพชร. (2533). การเปรียบเทียบความสามารถและความคงทนในการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยการใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำกับการใช้แบบฝึกหัดตามคู่มือครู. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุริยัน แสงแก้ว. (2535). การศึกษาผลของการปฏิสัมพันธ์ระหว่างเกณฑ์การรู้แจ้งกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ และเวลาที่ใช้ในการเรียนด้วยคอมพิวเตอร์ช่วย

- สอน. ปริญญาพนธ์ กศ.ม. (เทคโนโลยีการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. (2537). *เอกสารเสริมความรู้สำหรับครูภาษาไทย แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 2*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- เสาวนีย์ สิกขาบัณฑิต. (2528). *เทคโนโลยีทางการศึกษา*. กรุงเทพฯ: สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.
- หน่วยศึกษานิเทศก์. (2529). *สารศึกษานิเทศก์*. กรุงเทพฯ: ศึกษาานิเทศก์ ภาควิชาภาษาไทยฝ่าย นิเทศก์การสอนมัธยมศึกษา กรมสามัญศึกษา.
- อังศุมาลิน เพิ่มผล. (2542). *การสร้างแบบฝึกทักษะการคำนวณวิชาคณิตศาสตร์ เรื่อง วงกลม สำหรับ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3*. สารนิพนธ์ (กศ.ม.) (การวัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิต วิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เอกนรี แรงสูงเนิน. (2557). *แบบฝึกการออกเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และสระไทยที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวญี่ปุ่น*. สารนิพนธ์ (ศศ.ม.) (การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- Anerson, R.M. (1982, n.d.). *Self Instruction as a Method of Preparing Elementary School Social Studies Teacher Trainees to Apply an Inductive Teaching Model*. Dissertation Abstracts International. 42 (n.d.): 4795 – A.
- Best, Bill Arnold. (1969, n.d.). *The Effects of Special Programs on Mean Gains in Reading*. Dissertation Abstracts International. 31 (3): 3316 – A.
- Book, N. (1960). *Language and Language Learning*. New York: Harcourt, Brace&World. Dissertation Abstracts International. 35: 4280 – A.
- Boudreaux, B. (1975, n.d.). *Patsy Lou Teaching Ninth – grade Earth Science by a Traditional Approach: A Muti – media Approach and muti – media Activity Packet Approach international*. 36 (4): 2120 – A.
- Clanton, (1977,February). *Patric in Brantley. “The Effectiveness of the Letter-Cloze Procedure as Method of Teaching Spelling*. Dissertation Abstracts International. 38: 7220 – A.
- Dale, Edger, Joseph O’ Rourke and Henary A Bamman. (1971). *Teachigues of Teaching Vocabulary*. California: Field Education PublicationsInd.
- Fan,Chung – The. (1952). *Hem Analysis Tab Princeton*. New Jersey: Education Testing Service.

- Harress, J.T.n.d. *The Two Meaning of Mathematics. A Hand of Programmed Learning*.
India: Anard Press.
- Harty, H.; & Al-Falen. (1983, September). *Saudi Arabian Students Chemistry Achievement and Science Attitudes Stemming from Lecture-Demonstration and Small Group Teaching Method*. *Journal of Rerearch in Science Teaching*. 2(9): 861 – 866.
- Lawrey, Eleanor Blodwyn Lane. (1978, August). *The Effects of Four Drill and Practice Time Unit on the Recording Performances of Students with Specific Learning Disabilities*. *Dissertation Abstracts International*. 39(9): 817 – A.
- Lowrence, E. Hafner; & Jolly E. Hayden. (1960). *Association of the Printed Word with a Picture in The Pattern of Teaching Reading the Elementary School*. P. 62 – 77. New York: Macmillan.
- Mcpeake, Poyce Guinta. (1979). *The Effects of Original Systematic Study Worksheets*. Reading Level and Sex on the Spelling Achievement of Sixth Grade
- Petty, G. (1963). *Language Workbooks and Practices Materials, Development Language Skills in the Elementary Schools*. New York: Allyn and Bacon.
- River, W.M. Z1968X. *Teaching Foreign Language Skills*. The University of Chicago Press.
- Rosenbaum, Peter S. (1969). *Language Instruction and the School, Report of the 20th Annual Round Table Meeting on Linguistics and Language Studies*. Washington D.C.: George Town University Press.
- Shorter, G. S. (1982, n.d.). *Effect of a Supervised Occupational Package on Vocational Agriculture Student Economic Involvement in Agriculture*. *Dissertation Abstracts International*. 42(11): 4692 – A.
- Smit, Patly Temeton. (1994, January). *Effect on Student Attitude and Achievement*. *Dissertation Abstracts International*. 54(7): 2528 – 17.
- Sxhwendinger, James Rea. (1977, December). *A Study of Modality of Inferences and Their Relationship to Spelling Achievement of Sixth Grade Students*. *Resources in Education*. 12: 51.

Walker, Richard F.; et al. (1983). *The English Used by Encounter Children at Trader Park School*. Canberra: Australian Curriculum Development Center Occasional Paper.

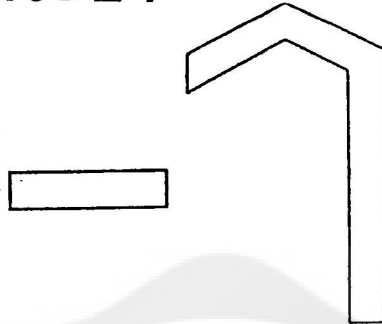

-
- ภาคผนวก ก
- แบบฝึกทักษะภาษาไทย เรื่องสระ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
 - แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องสระ

	สระอา
--	-------

๑. ระบายสี สระอา

๒. นำสระอามาประสม แล้วฝึกอ่าน

ก	จ	ต	ป	อ
ข	ถ	ผ	ฝ	ห
ค	ง	ช	ท	น
พ	ม	ย	ร	ล

๓. ฝึกอ่าน และหาคำที่มีสระอา

คุณหนูเจ้าขา	สระอาอยู่นี่
ดาราพาหนี	นาที่ไบชา
มานีทาสี	ฝาชีมีขา
อีกาหาขา	สระอา มากมี

(เรณูรัชต์ ประสิทธิเกตุ)

๔. เขียนคำที่มีสระอาให้ตรงกับภาพ

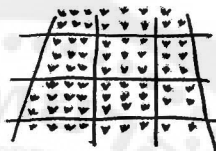
๑. ดารา มี _____

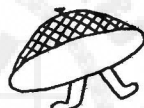
๒. มานี้ มี _____

๓. ตา มี _____

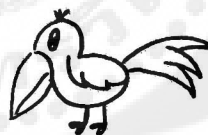
๔. ป้า หา _____

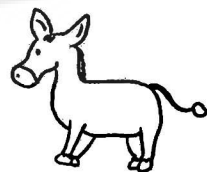
๕. อา ทา _____

๖. _____ มา นา

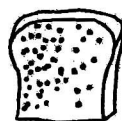
๗. ตาสี มี _____

๘. ช้าง มี _____

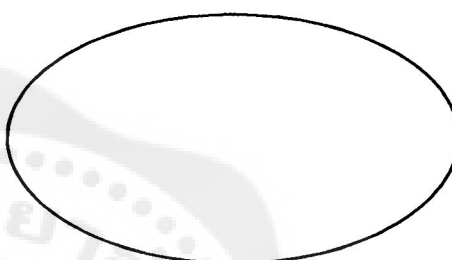

๙. ขนมปัง มี _____

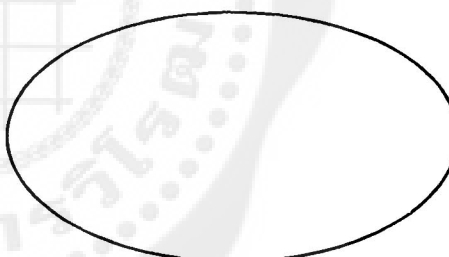

๕. ทายปัญหาอะไรเอ่ย เขียนคำตอบและวาดภาพประกอบ

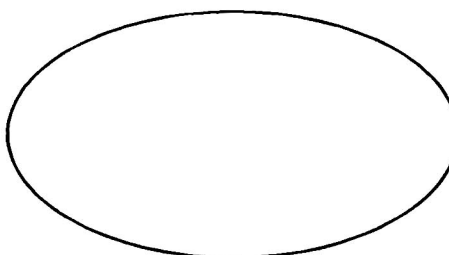
๑. อะไรเอ่ย แหวกว่ายไปมาในท้องทะเล

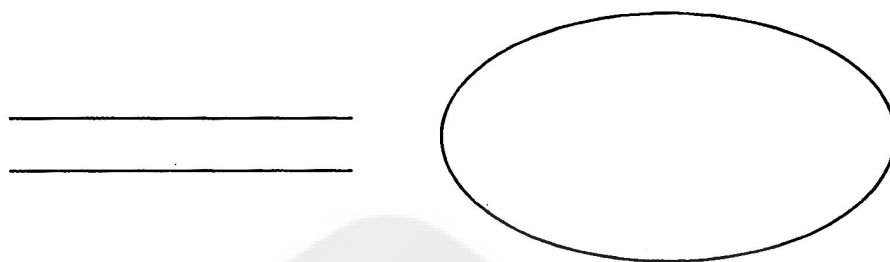
๒. อะไรเอ่ย เจ้าของไม่อยู่แสนรู้เฝ้าบ้าน

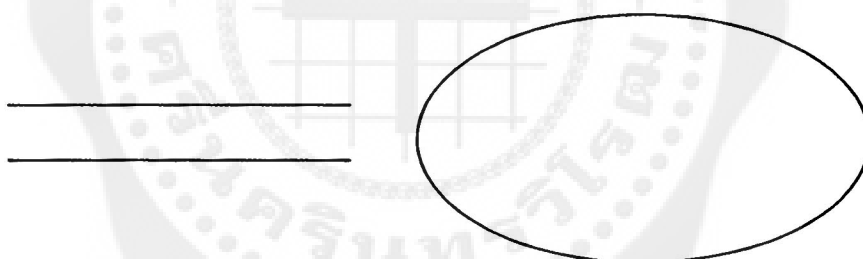
๓. อะไรเอ่ย เหมือนเขี้ยวยาวๆเจ้าช้าง
ภูมิใจ

๔. อะไรเอ๋ย บังแดดกันฝน ผู้คนอาศัย
นั่งรอสบายใจ มีแต่หลังคา

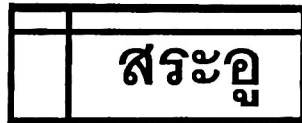

๕. อะไรเอ๋ย อยู่บนท้องฟ้า แว่ววังมตา
เวลาคำนิน

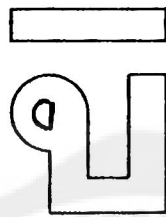

๖. หาคำที่มีสระอา

๑. ระบายสี สระอุ

๒. นำสระอุมาประสม แล้วฝึกอ่าน

ก	จ	ด	ต	ป	อ
ข	ฉ	ถ	ผ	ส	ห
ค	ง	ช	ท	พ	ร

๓. เขียนคำที่มีสระอุให้ตรงกับภาพ

๑. มาลี กิน _____

๒. ใน นา มี _____

๓. แม่ _____ มือ

๔. กล้า มี _____

๕. ตา _____ รถไฟ

๔. ฝึกอ่านและระบายสีคำที่มีสระอู

ปลาทุและปูม้า

อาศัยอยู่ในทะเล

แต่ปูนาขาเก

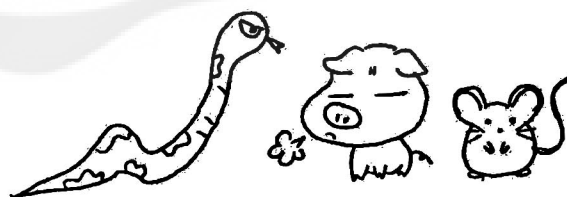
เดินโซเซในท้องนา

หมู หนู อยู่ในบ้าน

งูเลื้อยคลานผ่านเข้ามา

ขู่หนูและหมูว่า

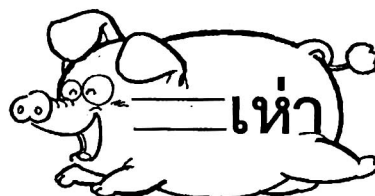
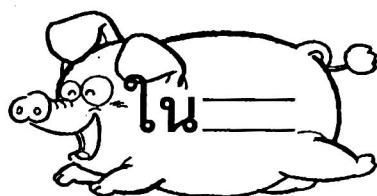
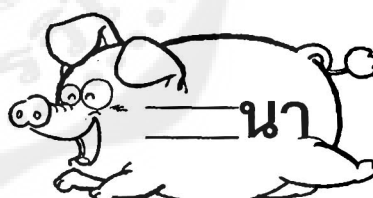
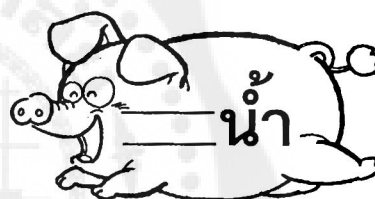
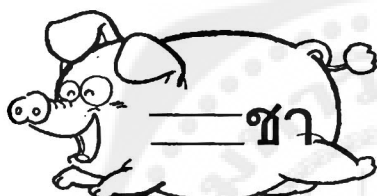
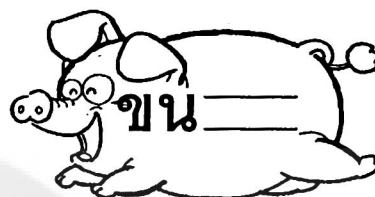
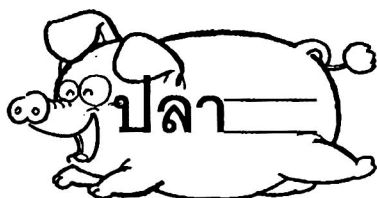
อย่าทำช้าจะน่าดู

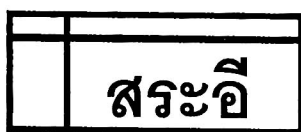

(ธนวดิธีร์ภักทรสกุล)

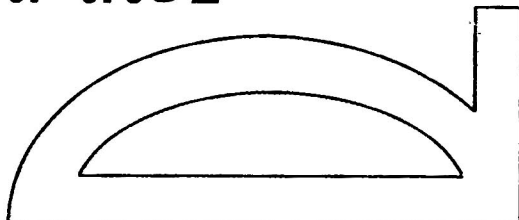
๕. หาคำที่มีสระอู

๕. หาคำที่มีสระอู มาประสมให้ได้ใจความ

๑. ระบายสี สระอี

๒. นำสระอี มาประสม แล้วฝึกอ่าน

ด	ต	ป	อ	ผ	ฝ
ส	ช	ท	พ	ม	ร

๓. ระบายสีคำที่ประสมสระอี

ตาดี	สีพัน	วันที่	แม่ชี
สุดา	คาวิ	อีกา	มะลิ
ดินะ	มาลี	ปีนี้	อ้วนพี
สีด้า	จำปี	ตาสี	แปดที
มานี้	งูดู	ขอดู	สีชอ
กล้วยผี	กั๊ท	มีปู	หุตา

๔. เติมคำที่ประสมสระอี

ฝา_____

นา_____

โดน_____

_____ฟ้า

_____กา

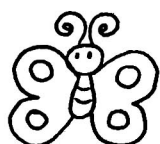
_____มือ

จำ_____

_____เสือ

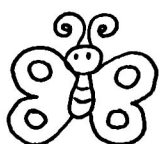
เว_____

ใจ_____

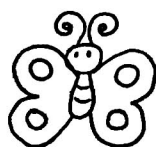
_____ดำ

ท่า_____

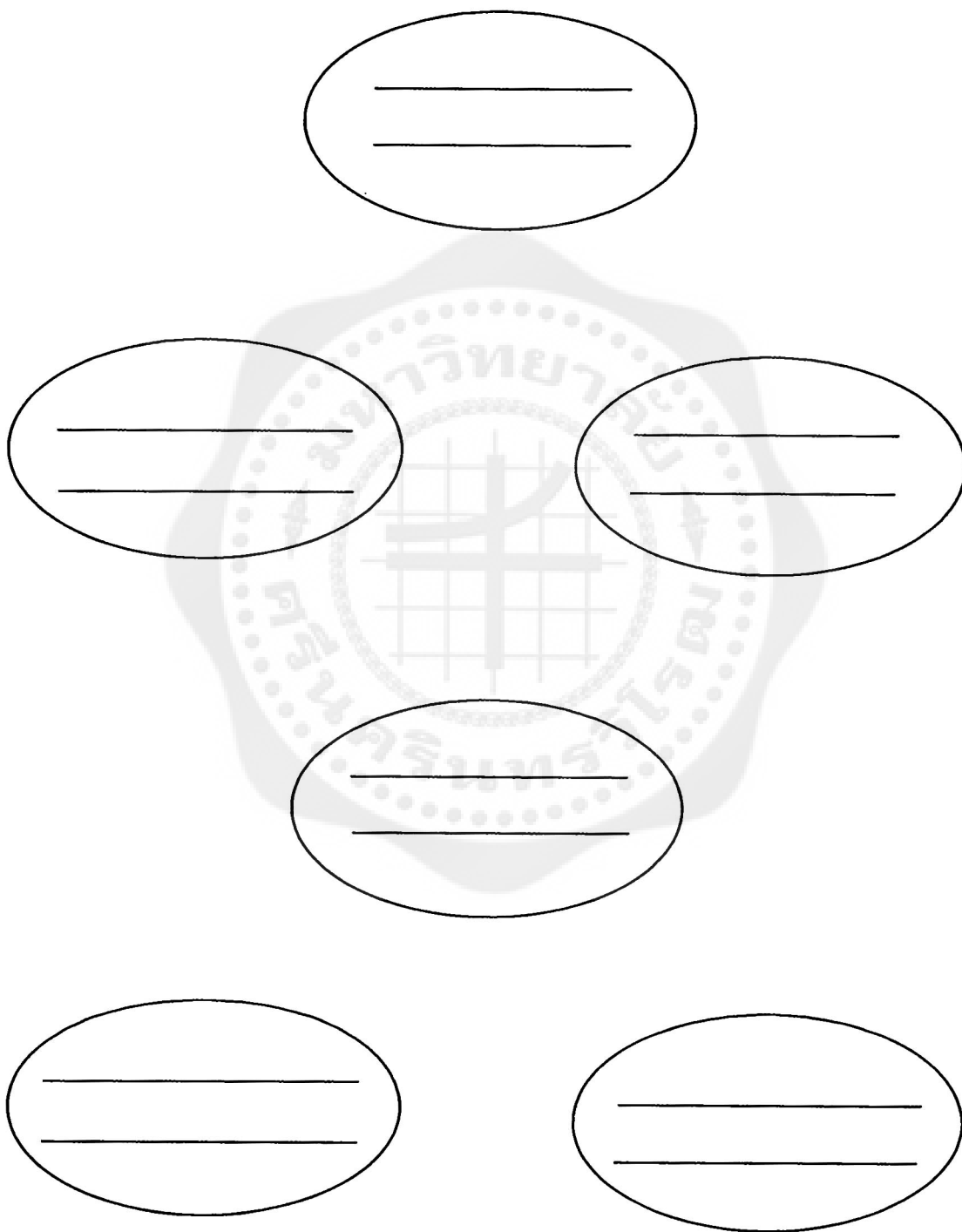

_____เกาะ

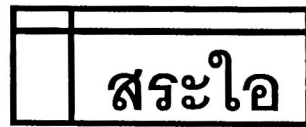
สำ_____

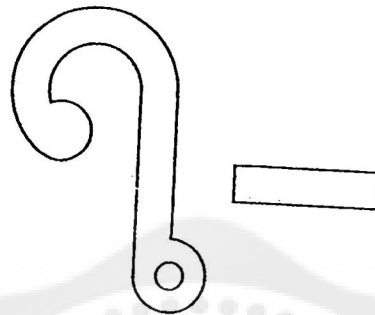
๕. หาคำที่ประสมสระอี

The worksheet contains six oval shapes arranged in a circular pattern, each with two horizontal lines for writing. A faint watermark of a Thai university seal is visible in the background.

๑. ระบายสี สระไอ

๒. นำสระไอมาประสม แล้วฝึกอ่าน

—จ —ด —บ —ส —น —ย

๓. ฝึกอ่านแล้วระบายสีคำที่มีสระไอ

ผู้ใหญ่หาผ้าใหม่ ให้สะไก่ใช้คล้องคอ
 ไข่ใจเอาใส่ห่อ มีหลงไหลใครขอดู
 จะใคร่ลงเรือใบ ดูนํ้าใสและปลาปุก
 สิ่งใดอยู่ในตู้ มิใช่อยู่น้ได้ตั้งเตี๋ยง
 บ้าใบ้ถือโยยบัว หูตามัวมาใกล้เคี๋ยง
 เล้าทองอย่าละเลี๋ยง ยี่สิบม้วนจำจดี

๔. เติมคำที่มีสระไอ ให้ได้ใจความ

๑. รถไฟ มา เวลา ==

๒. == นา มี อีกา

๓. แก้ว มี หัว ==

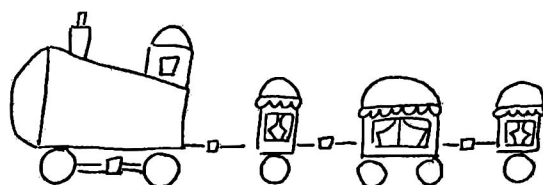
๔. กล้า เล่น เรือ ==

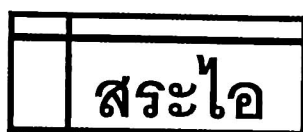
๕. คุณตา == ดี

๖. ต้นไม้ มี ==

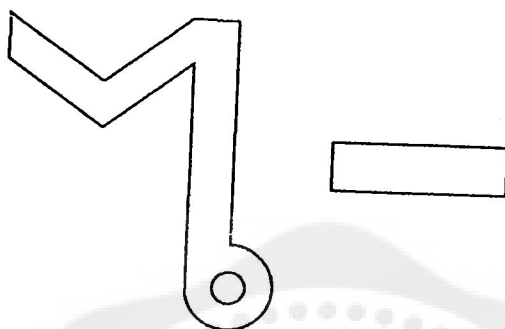
๗. ปลา ว้าย อยู่ == ทะเล

๘. แม่ ดู น้ำ ==

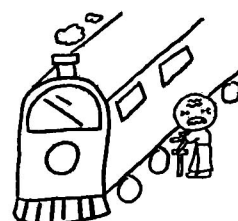
๑. ระบายสี สระไอ

๒. นำสระไอมารวม แล้วฝึกอ่าน

ก	จ	ด	ต	ป	อ
ข	ฅ	ฉ	ฝ	ส	ห
ช	ซ	ฟ	ม	ย	ว

๓. หาคำที่มีสระไอ

๔. เติมคำที่มีสระไอ ให้มีความหมาย

รถ_____ _____นา

ลำ_____ บ้าน_____

กำ_____ _____ปลา

_____ไม้ _____โอง_____

हनอน_____ มา_____

ทำ_____ เทียน_____

ดับ_____ พา_____

มี_____ อะ_____

๕. เติมคำที่มีสระไอ หรือสระไให้ถูกต้อง

หลง_____ น้ำ_____ (ไหล , ไหล)

บัน_____ เวลา_____ (โต , โต)

ตะ_____ เรือ_____ (ใบ , ใบ)

ตา_____ _____ไม้ (ใส , ใส)

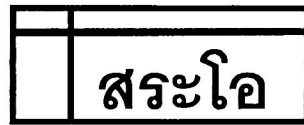
_____ของ ร้อง_____ (ให้ , ให้)

หัว_____ _____ไหม (ใจ , ใจ)

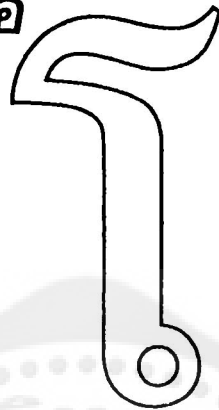
_____นา ปลา_____ (ใน , ใน)

_____ฝุ่น ทิศ_____ (ได้ , ได้)

ลำ_____ _____บัว (โย , โย)

๑. ระบายสี สระโ

๒. นำสระโมาประสม แล้วฝึกอ่าน

ก ต บ อ ถ ผ
 ค ช น พ ม ย

๓. ฝึกอ่านและหาคำที่มีสระโ

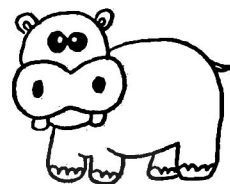
อาโกขายแตงโม อีกส้มโอลูกโตจริง
 ยังมีอีกหลายสิ่ง ขนมหึงขนมโก้
 มองไปเห็นลูกอม และขนมในขวดโหล
 เด็กเด็กยื่นตาโต ใจโลเลเลือกอะไร
 (ธนวดิ ธีรภัทรสกุล)

๔. เติมคำที่มีสระโให้ตรงกับภาพ

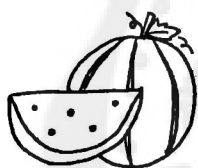
สิง_____

ฮิป_____

แตง_____

ส้ม_____

ผูก_____

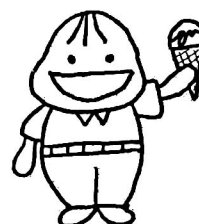
หิว_____

_____มา

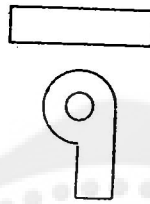

ตัว_____

	สระอุ
--	-------

๑. ระบายสี สระอุ

๒. นำสระอุมาประสม แล้วฝึกอ่าน

ก	จ	ด	ต	ป	อ
ข	ฉ	ส	ค	ช	พ

๓. ฝึกอ่านแล้วหาคำที่มีสระอุ

วันนี้มาเรียน อ่านเขียนสระอุ

ทะลุกระช

พายุฤดูระ

ไฟคุอายุ

น้ำพุปุปะ

ผูกพันแล้วนะ

หาสระให้ดี

(เรณูรัชต์ ประสิทธิเกตุ)

๔. เติมคำที่มีสระอุให้มีความหมายแล้ว วาดภาพประกอบ

อะไรเอ๋ย ยิ้มแล้วน่าขำ
ฟันดำเหลือหลาย
ของหวานทำลาย
ความสวยของฟัน

ฟัน__

อะไรเอ๋ย ตัวยาวเลื้อยมา
ในป่ามากมี
เจอแล้ววิ่งหนี
ช่วยที่ช่วยด้วย

งู__

อะไรเอ๋ย ผลไม้ของไทย
มีหนามแหลมคม
หอมเหลือชวนดม
กินแล้วอร่อยดี

__เรียน

อะไรเอ่ย พัดมาที่ไร
ใครๆหลีกหนี
น้ำท่วมทุกที
น้ำเบื่อน่ายจัง

พา__

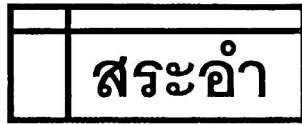
อะไรเอ่ย ดูแล้วสวยงาม
ทุกยามสดใส
ส่งกลิ่นหอมไกล
วาเลนไทน์ขายดี

__หลาบ

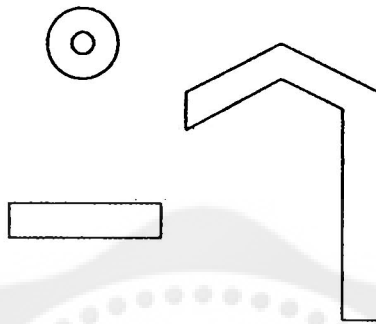
อะไรเอ่ย กินน้อยไม่เป็น
กินจนพุงใหญ่
อาหารมากมาย
กินได้กินดี

กิน__

๑. ระบายสี สระอำ

๒. นำสระอำมาประสม แล้วฝึกอ่าน

ก— จ— ด— ต— บ— ป—
 ข— ส— ค— ง— ช— ท—
 น— พ— ย— ร— ล— อ—

๓. หาคำที่มีสระอำ

๔. เติมคำที่มีสระอำให้มีความหมาย

๑. แก้ว มี _____ ไล

๒. ลูกหมา มี สี _____

๓. แก้ว _____ ลูกแมว

๔. เรา กิน _____ ไย

๕. เรา _____ แต่ ความดี

๖. มานี้ ชอบ _____ ไทย

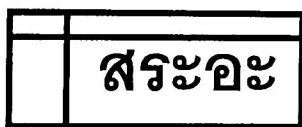
๗. ป้า ขาย ส้ม _____

๘. ดารา เต็ม ระ _____

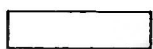
๙. พ่อ กิน ต้ม _____

๑๐. แม่ ไข่ _____ ลี ทา ยา

๑. ระบายสี สระอะ

๒. นำสระอะมาประสม แล้วฝึกอ่าน

ก— จ— ต— ป— อ—

ข— ฉ— ผ— ส— ห—

ค— ช— ท— ม— ร—

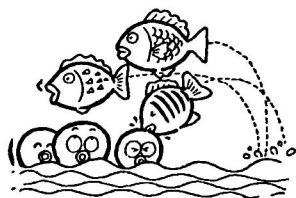
๓. ต่อคำที่มีสระอะให้มีความหมาย

ทะ _____

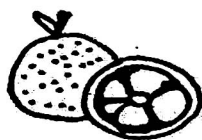
กระ _____

สะ _____

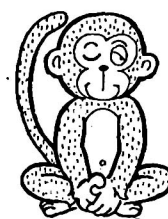
๔. เขียนคำที่มีสระอะให้ตรงกับภาพ

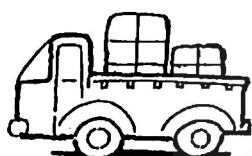
_____เล

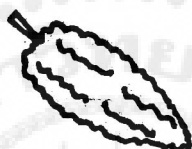
_____นาว

_____น

กระ_____

มะ_____

_____ทะ

_____กร้า

_____ตู

_____พาน

_____กอ

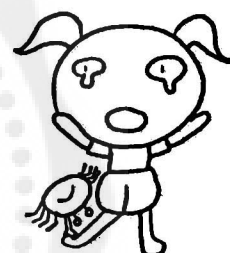

_____ปู

๕. หาคำที่ประสมสระอะตามกำหนด

วันนี้มาเรียน	อ่านเขียนสระอะ
กะลากระทะ	มะระชะนี
มาช่วยกันคิด	สักนิดคนดี
ได้แล้วบอกที	เร็วรีรับทำ
	(เรณูรัชต์ ประสิทธิเกตุ)

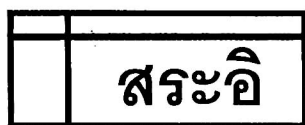
มะ

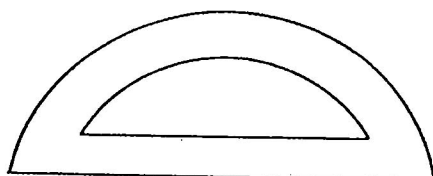
ตะ

ระ

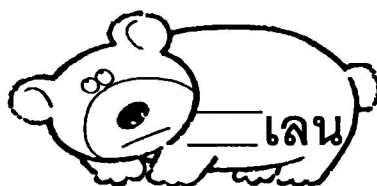
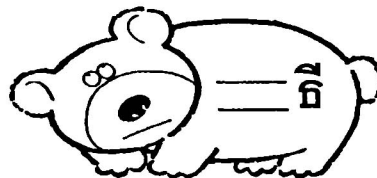
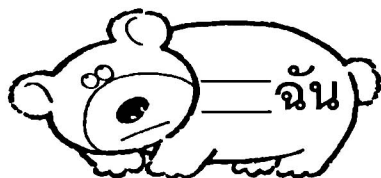
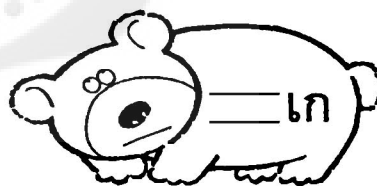
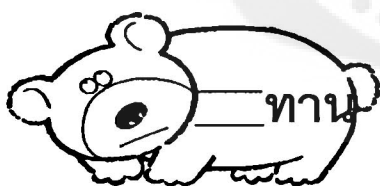
๑. ระบายสี สระอิ

๒. นำสระอิมาประสม แล้วฝึกอ่าน

ก	ต	บ	ป	อ	ส
ช	ท	น	ม	ร	ว

๓. หาคำที่มีสระอิมาเติมให้มีความหมาย

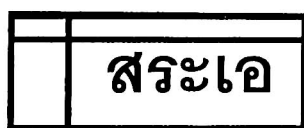

๔. หาคำที่มีสระอิในตารางมาเขียนข้างล่าง

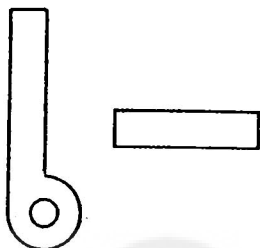
วิ	พา	นิ	มะ	ไป	ทำ
สำ	ชา	เก	ยา	ลิ	มา
ดู	ใจ	ปิ	ดา	กำ	เก
กะ	ปิ	โย	งู	ระ	ลา
ทิ	ขำ	ไฟ	วิ	นา	ที

_____	_____	_____
_____	_____	_____
_____	_____	_____
_____	_____	_____

แล้วเลือกคำมาแต่งประโยคและวาดภาพ

๕. ระบายสี สระเอ

๖. นำสระเอมาประสม แล้วฝึกอ่าน

—ก —จ —ป —ข —ฉ

—ห —ท —ม —ล —ฮ

๗. ฝึกอ่านแล้วระบายสีคำที่มีสระเอ

เด็กเห็นปูนา	เดินมาไซเซ
เขาจึงได้เร่	เข้าไปทักทาย
เจ้าเป็นอย่างไร	คงไม่สบาย
หรือว่าเมามาย	ไม่ได้กินยา
เจ้าปูเกเร	หันเหเข้ามา
หนีบเด็กที่ขา	ว่าอย่าโมเม
เด็กวิ่งหนีไป	ร้องไห้โยเย
แม่รีบมาเท	ยาทาให้เอย

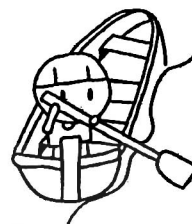

(ธนวดิ อธิภักทรสกุล)

๘. เติมคำที่มีสระเอ ประสมให้ได้ใจความ

___ลา โย___

___ฮา ___พี

โม___ ขา___

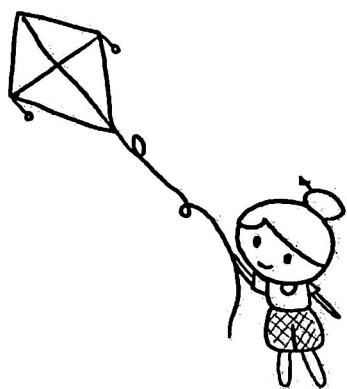
ทะ___ ___ตอง

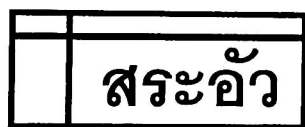
โล___ กิน___

ตา___ सा___

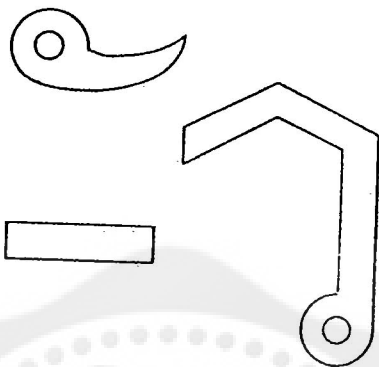
ไซ___ เก___

___น้ำ ___ดาน

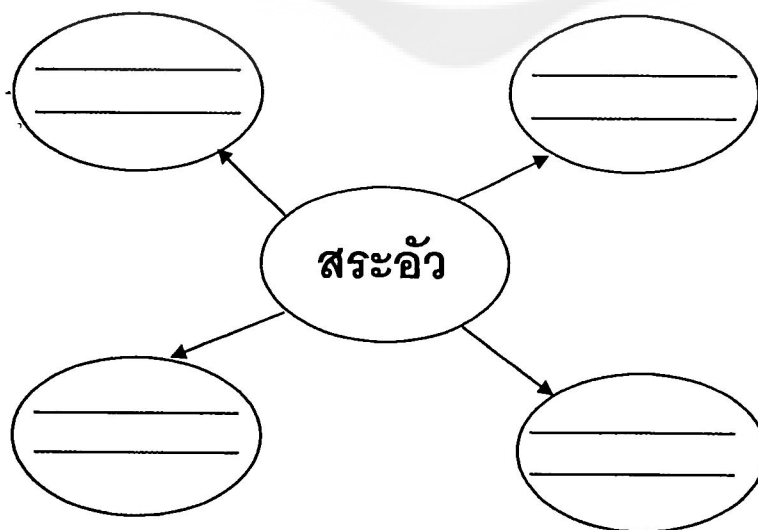
๑. ระบายสี สระอัว

๒. นำสระอัวมาประสม แล้วฝึกอ่าน

ต__	บ__	อ__	ส__
ห__	ค__	ง__	ม__
น__	พ__	ร__	ว__

๓. เขียนคำที่มีสระอัวในผังความคิด

๔. ฝึกอ่านแล้วหาคำที่ประสมสระอัว

มีวัวอยู่สามตัว
ยืนกินถั่วข้างรั้วบ้าน

แม่ครัวแกรำคาญ

จึงได้วานเด็กไล่ไป

เจ้าวัวมัวกินถั่ว

มันไม่กลัวไม่สนใจ

จะไล่สักเท่าไร

มันไม่ไปทำต้อดิ่ง

ฝูงกบเกาะใบบัว

ดูว่าวัวเสียงเอ็ดอิ่ง

ทำไมเจ้าวัวจึง

ถ่อต้อดิ่งอย่างนี้เออย

(ธนวดิ ธีรภัทรสกุล)

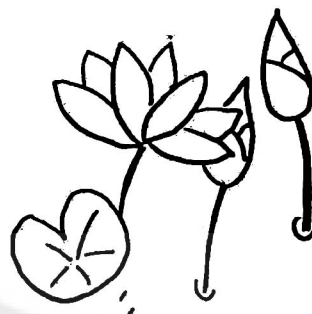
๕. เติมคำที่มีสระอัว ให้มีความหมาย

นม_____

ดอก_____

_____ใจ

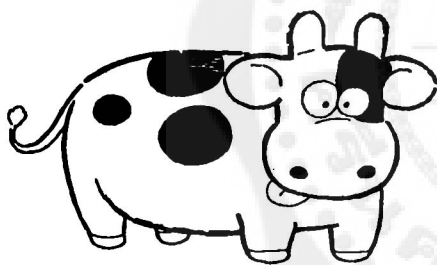
ตา_____

ดี_____

_____เจีย

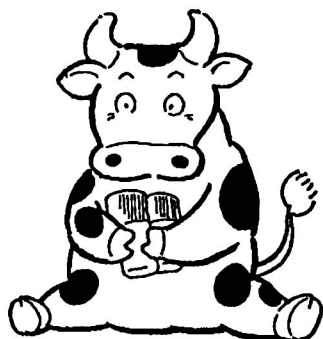
_____เนีย

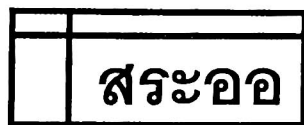
_____ผี

พ่อ_____

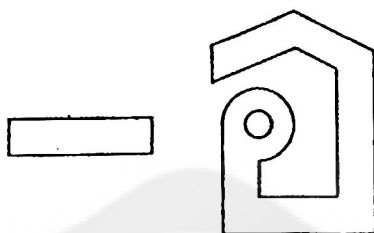
_____พัน

เลือกคำที่ชอบมาแต่งประโยค

๑. ระบายสี สระออ

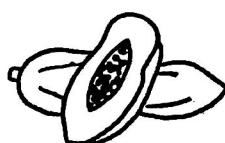
๒. นำสระอามาประสมแล้วฝึกอ่าน

ก__ จ__ ต__ บ__ ป__

ข__ ส__ ห__ ค__ ง__

ฉ__ ช__ ท__ พ__ ร__

๓. หาคำที่ประสมสระออ

๕. เติมคำที่มีสระออก ให้มีความหมาย

ดิน___ ___ไม้

ปี___ สี___

น้ำ___ ___เสื่อ

ใบ___ ยืน___

___ใจ

หน้า___

___ผ้า

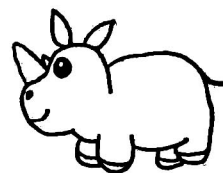
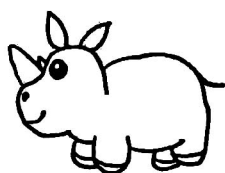
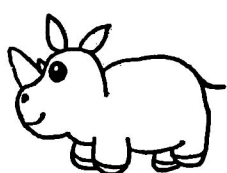
___ทาน

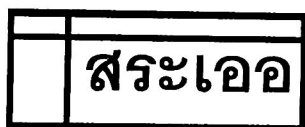
___คอย

___หญ้า

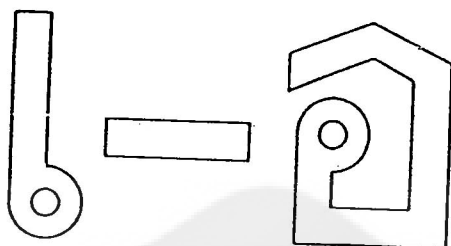
___แรด

เออ___

๑. ระบายสี สระเออ

๒. นำสระเออมาประสม แล้วฝึกอ่าน

—จ— —บ— —อ— —ม—

—ด— —ก— —ผ— —ร—

๓. เติมคำที่มีสระเออ

๑. นื่องนอนละ_____ ทุกคืน

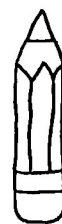
๒. พ่อไปธุระที่อำเภอ_____

๓. ฉัน _____ เพื่อนที่หน้าบ้าน

๔. เขา _____ ออกกับคำพูดของแม่

๕. เด็กเด็กชอบเล่น_____

๖. ฉันเล่นกับ_____

๗. เราเป็นเพื่อน_____

๘. เขา _____ ทำของตก

๙. น้อง _____ เสียงดัง

๔. แต่งประโยคจากคำที่กำหนดให้

๑. เือ

๒. เจอ

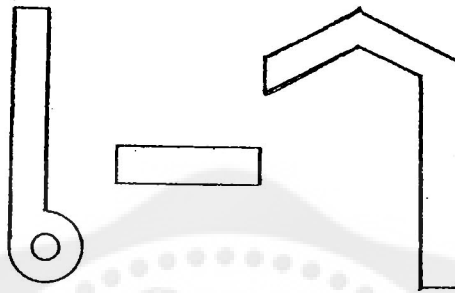
๓. เผลอ

๔. เกล

	สระเอา
--	--------

๑. ระบายสี สระเอา

๒. นำสระเอามาประสม แล้วฝึกอ่าน

ก	ด	ต	บ
ข	ถ	ผ	ส
ง	ท	ม	ร

๓. เติมอักษรในช่องให้สมบูรณ์

๑

แนวขวาง

๑	ส			
		ก		
๒	เ			ฟ
		ข		
๓	เ			จ

๑. สีเกือบจะดำ แต่ไม่ดำ

๒. ใช้เวลาทำอาหาร

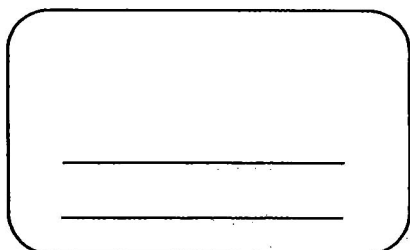
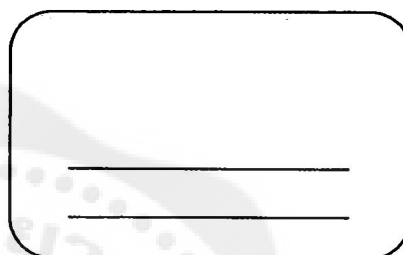
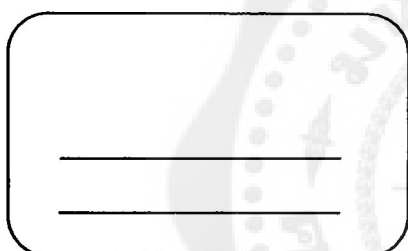
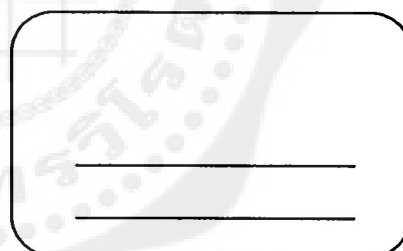
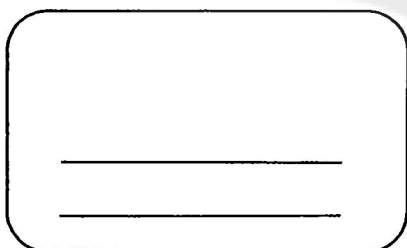
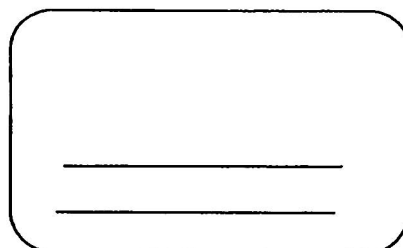
๓. ไม่หนักใจ

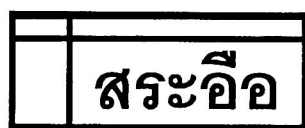
แนวตั้ง

๑. กริยาเวลาคัน

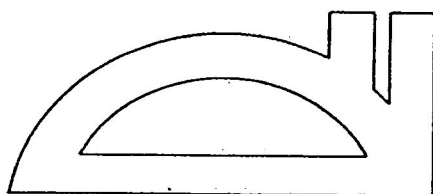
๒. เกิดจากวัตถุบั้งแสง

๔. หาคำที่ประสมสระเอาและวาดภาพ

๑. ระบายสี สระอ้อ

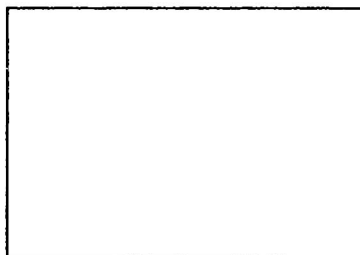
๒. นำสระอ้อมาประสม แล้วฝึกอ่าน

ก= ด= บ= ถ= ส=

ค= พ= ม= ล= ฮ=

๓. ตอบคำถามด้วยคำที่ประสมสระอ้อ

ถามมาตอบด้วย	ช่วยตอบคำถาม
ตอบแล้ววาดตาม	คำเฉลยที่มี
๑. สะอะไรเอ๋ย	อยู่ตรงกลางท้อง
เป็นหลุมชวนมอง	น้องน้องบอกที

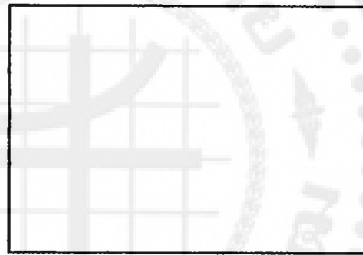
๒. กิ่งอะไรเอ๋ย
ตัวยาวเดินมา

มากมายหลายขา
คล้ายกับรถไฟ

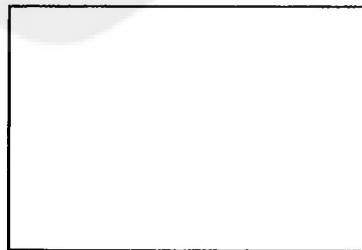
๓. หนังสืออะไรเอ๋ย
ยิ่งอ่านยิ่งมี

ให้ความรู้ดี
ความฉลาดมากมาย

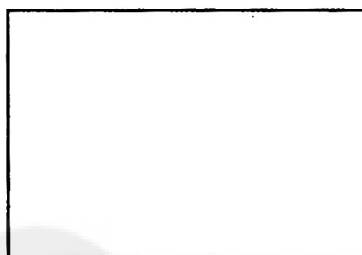
๔. กระดาษอะไรเอ๋ย
อดทนน่าดู

มีเขาข้างหู
ช่วยปูไถนา

๕. มืออะไรเอ่ย
คิดถึงผู้ใด

พูดได้ฟังได้
ใช้สื่อหากัน

๖. กระอะไรเอ่ย
มีแต่หัวกับไส้

กลางคีนน่ากลัว
เหมือนไฟลอยมา

๔. เต็มคำที่ประสมสระอือ

๑. เขาร้องเพลงเก่งจนเป็นที่เล่า _____

๒. แม่ _____ ตะกร้าไปตลาด

๓. นกกระ _____ ปีกอยู่บนต้นไม้

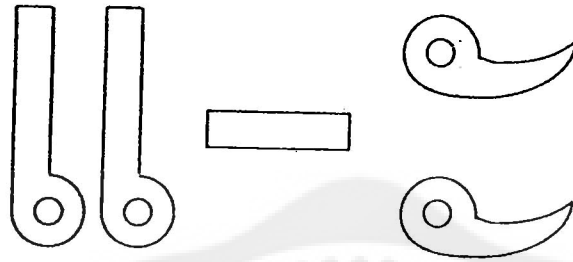
๔. เด็กดี _____ เด็กที่ตั้งใจเรียน

๕. ป้ามีผี _____ ทำกับข้าว

	สระแอะ
--	--------

๑. ระบายสี สระแอะ

๒. นำสระแอะมาประสม แล้วฝึกอ่าน

ก	ด	ป	จ
ค	ง	ท	น
พ	ย	ร	ว

๓. เติมคำที่ประสมสระแอะ

ขา	ไก่อ	หู	ดิน	ถั่ว
----	------	----	-----	------

มา	มือ	น้ำ	ผม
----	-----	-----	----

ตบ	คน	ฝูง	ของ
----	----	-----	-----

๔. ฝึกอ่านและหาคำที่มีแอะ วันนี้ฉันเริ่มเรียน

หัดอ่านเขียน สระแอะ

คำแอะมีเยอะแยะ

เช่นเจ้าแกะและหมาหา

ตาแป๊ะ รองเท้าแตะ

ดินแฉะ แฉะ ไม่ชอบนา

แพะ แกะ เป๊าะ เป๊าะ มา

คุณหนูอย่าได้แคะหู

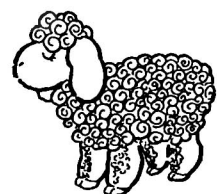
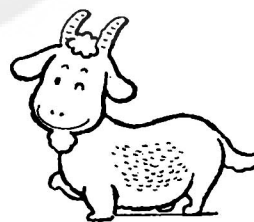
ขโมยจัดแงะบ้าน

อยู่ตั้งนานใครไม่รู้

ช่วยกันค้นหาดู

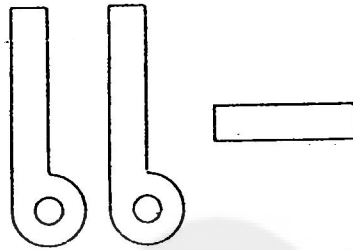
แอะนั่นอยู่ที่ไหนเอ่ย

(ธนวดิธี ธีรภัทรสกุล)

	สระแ
--	------

๑. ระบายสี สระแ

๒. นำสระแมาประสม แล้วฝึกอ่าน

ก	จ	บ	ป
ข	ฉ	ส	ห
ค	ง	พ	ล

๓. หาคำที่มีสระแ

๔. เติมคำที่มีสระแอให้ได้ใจความ

๑. แก้ว _____ มือขอขนามคุณยาย

๒. พ่อแม่ดู _____ ลูกด้วยความรัก

๓. น้องร้องไห้งอ _____

๔. ฉันได้ยินเสียงดังจอ _____ ที่ตลาด

๕. ชาวบ้านถือ _____ ไปจับปลา

๖. คุณตาเกิดปีมะ _____

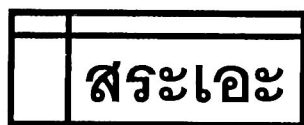
๗. มาลีนำดอกไม้ไปใส่ _____ กัน

๘. คุณป้าทำแกงส้มดอก _____

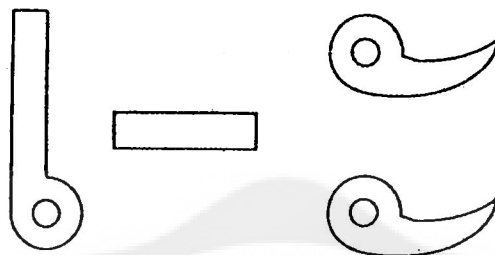
๙. พี่วาดรูปและ _____ เงามด้วยดินสอ

๑๐. เราไปลอง _____ ที่ลำธาร

๑. ระบายสี สระเอะ

๒. นำสระเอะมาประสม แล้วฝึกอ่าน

ก	ด	บ	ป
อ	ท	ฟ	ล

๓. เติมคำที่ประสมสระเอะ

๑. มะลิวางของ _____ ทางเดิน

๒. น้องร้องให้ทำปาก _____

๓. กล้า _____ ตะกร้อกับจอม

๔. เวลาพักนักเรียนทำเสียง _____

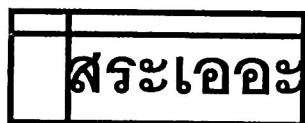
๕. คนเมาเดิน _____

๖. แก้วบีบส้มจน _____

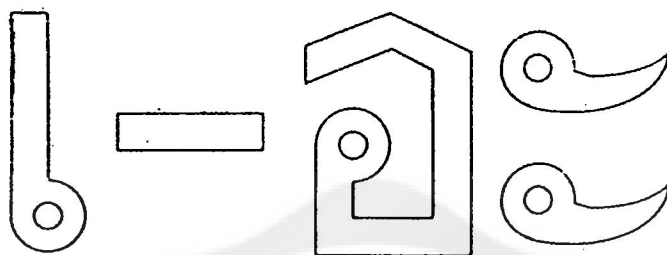
๔. เขียนข้อความจากคำที่กำหนดแล้ววาด ภาพประกอบ

๑. เตะ เกะกะ

๒. เอะอะ เละเทะ

๑. ระบายสี สระเออะ

๒. นำสระเออะมาประสม แล้วฝึกอ่าน

ก	จ	ต	ป
ด	ห	ค	ง
ท	น	ย	ล

๓. เติมคำที่ประสมสระเออะ

ช้าง _____ หนา _____ _____ ฟะ _____ ทะ _____

_____ เขิน _____ แยะ _____ เจอ _____

_____ และ _____ หนะ _____

_____ เปื่อน _____ หวะ _____

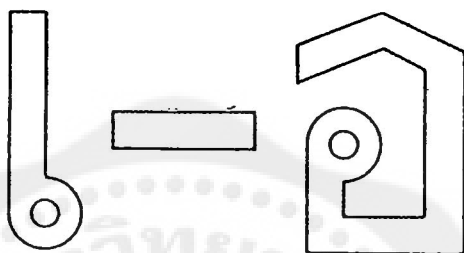
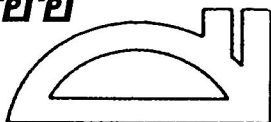
๔. เขียนข้อความจากคำที่กำหนดแล้ววาด ภาพประกอบ

๑. เจอะ เยอะ

๒. เจอะเจอ เปราะเปื้อน

	สระเอื้อ
--	----------

๑. ระบายสี สระเอื้อ

๒. นำสระเอื้อมาประสม แล้วฝึกอ่าน

ก	จ	ด	บ
ข	ผ	ส	ค
ช	น	พ	ร

๓. เติมคำที่ประสมสระเอื้อ

มะ _____ ไบ _____ ดาว _____ เค็ม _____

ใส่ _____ สาน _____ แผ่ _____ ไร _____

_____ หมู _____ น้า _____ เรอ _____ ถือ _____

๔. เติมคำที่ประสมสระเอื้อ

๑. ฉันเห็นผี _____

๒. แม่ปู่ _____ ที่สนามหญ้า

๓. แก้วชอบมะ _____ เทศสีแดง

๔. พ่อพาลูกไปเล่น _____ ไบ

๕. เขาเป็นคน _____ เผื่อแผ่

๖. นักเรียนต้อง _____ ฟังคำสั่งสอนของครู

๗. ฉันใส่ _____ สีฟ้าไปทะเล

๘. _____ เข้าฉันมาโรงเรียนสาย

๙. อาเจอ _____ ดาวในป่า

๑๐. น้องร้องโยเยจนน่า _____

๑๑. ป้าทอด _____ ไก่

๑๒. น้ำสะอาดไม่มีสิ่งใด _____ ปน

โรงเรียนสาธิต มศว ประสานมิตร (ฝ่ายประถม)

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย เรื่อง สระ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑

ชื่อ _____ ชั้น ป.๑ / _____ เลขที่ _____

เลือก X คำตอบที่ถูกต้องที่สุด

๑. ข้อใดเขียนถูกต้อง ก. กิรา ข. กิลา ค. กีฬา	๕. แม่กิน..... คำในช่องว่างคือข้อใด ก. ระบำ ข. ระพำ ค. ระกำ
๒. ข้อใดมีคำที่ประสมสระอีมากที่สุด ก. มะลิหาลีดำ ข. ตาลีดีอีกา ค. มาลีมีจำปี	๖. แม่ตำ..... คำในช่องว่างคือข้อใด ก. กะทิ ข. กะปิ ค. กะบิ
๓. ข้อใดเขียนถูกต้อง ก. ตาไส ข. เรือใบ ค. น้ำไหล	๗. ข้อใดมีคำที่ประสมสระเอมากที่สุด ก. ตาตุลิกเล่นที่เวที ข. น้องโยเยเวลาใด ค. ปูนาขาเกเดินโซเซ
๔. ข้อใดเขียนถูกต้อง ก. น้ำผุ ข. ไฟพู ค. ทะลุ	๘. น้องเท.....คำในช่องว่างคือข้อใด ก. นมบัว ข. นมจั่ว ค. นมวัว

๙. นื่องนอน.....คำในช่องว่างคือข้อใด ก. ละเจอ ข. ละเมอ ค. ละเบอ	๑๔.จอม.....บอล คำในช่องว่างคือข้อใด ก. เกะ ข. เตะ ค. เละ
๑๐.ข้อใดมีคำที่ประสมสระเอามากที่สุด ก. แม่เฒ่าปลาในเตา ข. ลิงสี่เทาเกาหัว ค. เขากับเราไปภูเขา	๑๕. ข้อใดเขียนถูกต้อง ก. เทอะทะ ข. เลอะละ ค. เนอะนะ
๑๑. ข้อใดมีคำที่ประสมสระอือมากที่สุด ก. หนังสือคือตำรา ข. ผีเสื้อกระพือปีก ค. ในเรือมีกระบือ	๑๖. ข้อใดเขียนถูกต้อง ก. พูชา ข. บูชา ค. คูชา
๑๒. ข้อใดเขียนถูกต้อง ก. รองเท้าแปะ ข. ผมแกะ ค. คนแคะ	๑๗. คาวี.....ตา ข้อใด<u>ไม่</u>ถูกต้อง ก. มี ข. ดู ค. มา
๑๓. ข้อใดเขียนถูกต้อง ก. แรเงา ข. กาแฝ ค. ดอกแข	๑๘. ข้อใดเขียนถูกต้อง ก. ใจไหม ข. ตะใบ ค. ไนนา

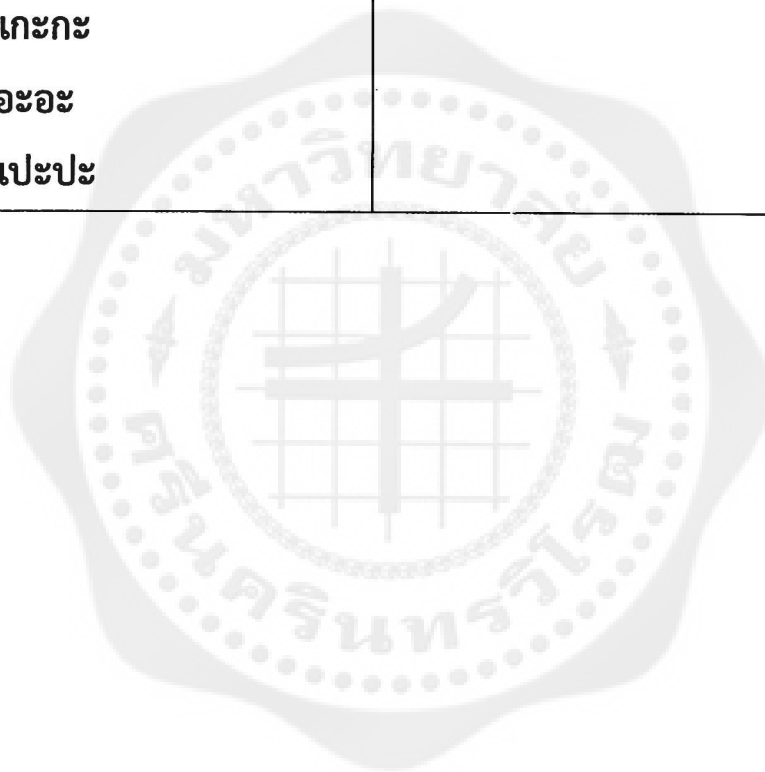
๑๙. ข้อใดเขียนถูกต้อง ก. กำไล ข. บันได ค. หมาใน	๒๔.ทอดไข่ คำในช่องว่างคือข้อใด ก. แม่วัว ข. แม่ครัว ค. แม่หัว
๒๐. นักร้องให้....คำในช่องว่างคือข้อใด ก. โซเซ ข. โยเย ค. โม่เม	๒๕. อาไม่.....กา คำในช่องว่างคือข้อใด ก. ขอมา ข. ทอไป ค. พอใจ
๒๑. ข้อใดมีคำที่ประสมสระอะมากที่สุด ก. อามีตะกั่วเยอะเยะ ข. ชะนีถือกระทะ ค. แกะดูกระบะ	๒๖. พ่อไปที่..... คำในช่องว่างคือข้อใด ก. อำเพอ ข. อำเภอ ค. อำเพอ
๒๒. แม่ปลูก..... คำในช่องว่างคือข้อใด ก. วิชา ข. มะลิ ค. กะทิ	๒๗. ดินเฉอะ..... คำในช่องว่างคือข้อใด ก. แชะ ข. แซะ ค. แฉะ
๒๓. ปลาทออยู่..... คำในช่องว่างคือข้อใด ก. ทะเล ข. เวที ค. สากะ	๒๘. เสียงดัง คำในช่องว่างคือข้อใด ก. จอแจ ข. งอแง ค. ออแอ

๒๙. ...ดาวอยู่ป่า คำในช่องว่างคือข้อใด

- ก. เชื้อ
- ข. เสือ
- ค. เจื้อ

๓๐. ข้อใดเขียนถูกต้อง

- ก. เสียงดังเกะกะ
- ข. ปีบจนเอะอะ
- ค. เมาเดินเปะปะ

ภาคผนวก ข
รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

1. อาจารย์ณฤมล พัชรปิยะกุล	หัวหน้าสาระการเรียนรู้กลุ่มภาษาไทย
อาจารย์ผู้สอนภาษาไทยระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร (ฝ่ายประถม)
2. อาจารย์ศุภมาส ตำนานิช	อาจารย์ผู้สอนภาษาไทยระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร (ฝ่ายประถม)
3. อาจารย์สุกัญญา ร้อยพิลา	อาจารย์ผู้สอนภาษาไทยระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร (ฝ่ายประถม)
4. อาจารย์เพ็ญใจ พรหมทัศน์นันท์	อาจารย์ผู้สอนภาษาไทยระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร (ฝ่ายประถม)
5. อาจารย์ทิฆัมพร สวัสดิ์โยธิน	อาจารย์ผู้สอนภาษาไทยระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร (ฝ่ายประถม)

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ – สกุล	นางเรณูรัชต์ ประสิทธิเกตุ
เกิดวันที่	14 กรกฎาคม 2503
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	44/375 หมู่บ้านคลองจั่นวิลล่า 3 (นวมินทร์ 147) ถนนนวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กรุงเทพฯ
ตำแหน่งหน้าที่การงาน	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ หัวหน้างานศูนย์ฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม)

ประวัติการศึกษา

พุทธศักราช 2523	ประกาศนียบัตรนาฏศิลป์ชั้นสูง วิทยาลัยนาฏศิลป์ กรมศิลปากร
พุทธศักราช 2527	ศึกษาศาสตร์บัณฑิต (ภาษาไทย) มหาวิทยาลัยรามคำแหง
พุทธศักราช 2527	การศึกษามหาบัณฑิต (ดุริยางคศาสตร์) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
พุทธศักราช 2542	การศึกษามหาบัณฑิต (จิตวิทยาการแนะแนว) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร